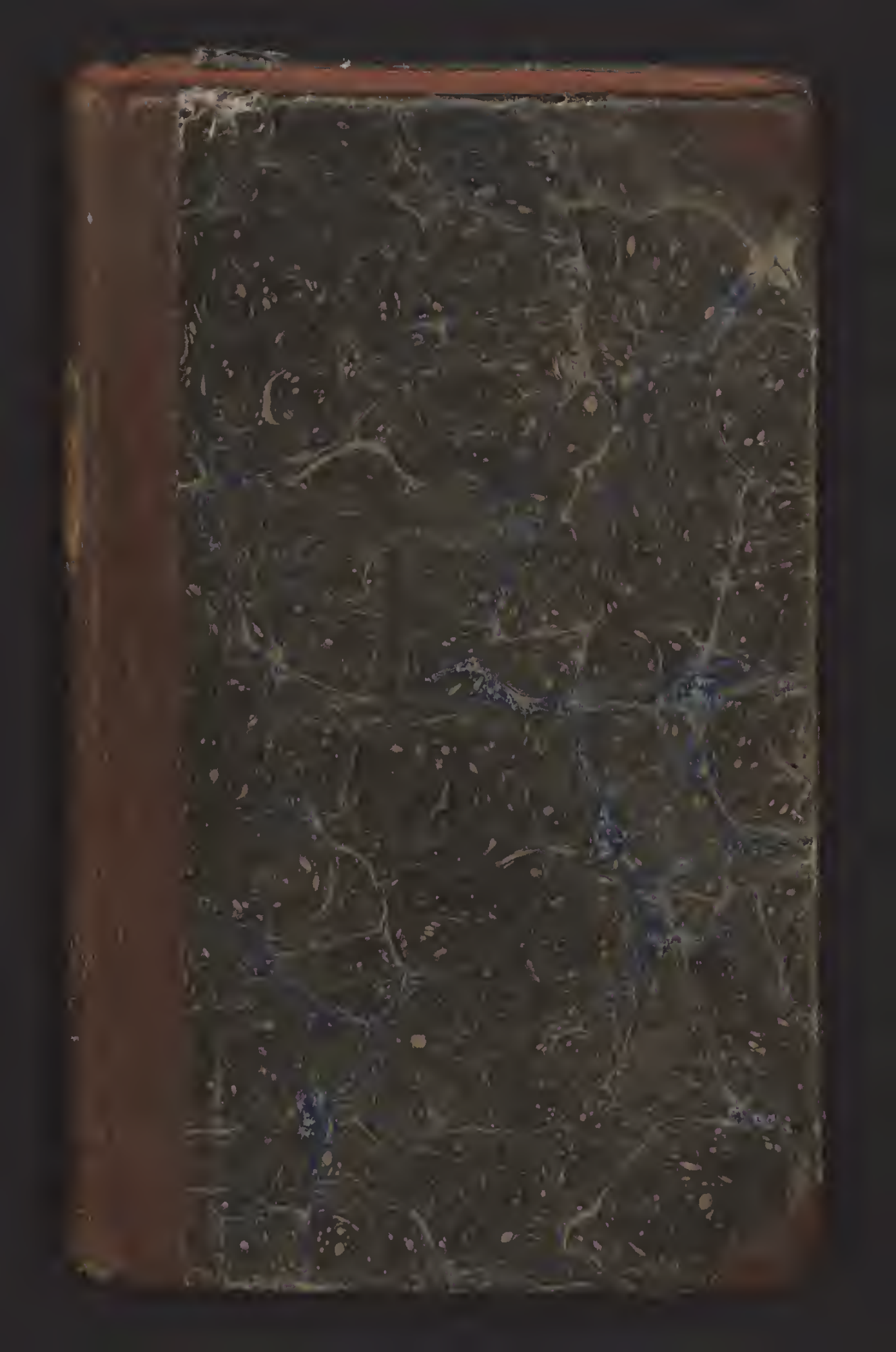

16f.

PSALTERIUM TRIUMPHALE,

Edur

Uppriſu-

Pſalltare,

Ut af Dijrdarfullum

uppriſu Sigre

vors Drottenns

Jeſu Chriſti,

med Lærdoomsfullre Textans

Utſkijringus

Giørdur af Sal. Herra

Mag. Steine Jonsſyne,

fyrrum Biſkupe Hoola Stiftes.

Editio VII.

Selſt innbundenn 9. Fiſkum.

Prentadur a Hoolum i Hialltadal,
Af Petre Jonsſyne.
1780.

Eitt Salve, ad heilsa og fagna Christo fræa Daudum upprisnum, og Oska sier hanns Upprisu Avarta.

Ordt af Sr. Þorsteine Olafssyne, fordum Preste ad Miklagarde,

Med Lag, sem Versen i Salve.

Salve sæte JEsu! Sigrare Daudans þn, fagnar þier Onden mijn, uppriſnum nu; O! fagrann Eru Hag, O! mikenn Dijrdar Dag, Daude er uppfyelgdur, sært allt i Lag; Medur Magdalena, mijn Saalen carla þræa, vitie þijn JEsus, þvi villde hun sea, volldugann Sigrara Daudans þig siea. Hugge Hiartad mitt, hijr Sioon og Andvarped liwst þitt, verdur mier syndugum vært þæa og fridt. O! Son Guds uppriſinn, eilijfann gef mier Sigurenn þinn, heyr þæa Andvarpan HErra JEsu minn.

Salve mætur mildur, mier JEsus naskyldur, hressande þann sem er Harmfylldur, huggader hryggann Lijd, helgre en Paska-Tijd, mig gledie lijka þijn Myskunen blijd, so þarf vid Saala mijn, sætrar Huggunar þijn, sem Postulenn Petur, i Sorgunum sijn, Sveinar og Kvinnur, þær Dyaden en skijn. Sijn þijn Saaren mier, sælt Merked Elskuñar þad er, Kvediuna eiñig kys eg af þier. O JEsu uppriſiñ, eilijfañ gef mier Sigurin þiñ, h. þa A. H. J.m.

Salve eg syng af Trw, sæte þier miñ JEsu.

Þu

Þu bardest, enn hroosar bezt Sigre nu. J Strijde albloodugann, Ond mijn þig skoda vañ, sœrlega kvalenn i Sorg orendañ; Eñ nu mœa annad sicm, Eru med Vegsemd fœr, Forklœaran, Fegurd og Frijdleikann hœa, fœr eingenn Madur þad noogalega ad tiem. Eya, Oh! mijn Saal, afdruckenn Reidennar er Skaal, lifne þinn Ande, Lijfed og Meal. O! JEsu uppriſinn, eilijfann gef mier Sigurenn þinn, heyr þar Andvarpan, HErra J. ni.

Salve, O Hetian hraust! Helvijtes Port sem brautst, fagna eg i þier efinnarlaust; Fagne og allt hvad er, uppriſnum JEsu þier, Efne Gladvœrdar allt þu færer. Dvina allur Her, yfirunnenn sem ber, vier erum frelsader Fœngarner, flutter i Sœluna þa ei þver. Burt er Hrygdin hord, hœleit fœst Andœfin Dſpord; Þvi sie þier JEsu! þijd Packargiord. O Jesu! uppriſinn, eilijfann gef mier Sigureñ þiñ, heyr þa Andvarpan H. J. m.

Salve, O sœta Lioos! Sool Retlœtes JEsus, upprunna sie eg þig, œ fegenn fws. Eg er i diñum Dal, Dijrd þijn uppbyrte vel, verme og hugge mitt Hiartans Þel; Gladvœrdar Geislenn þinn, goodfwse JEsu minn, skijne so hylie ei Harma Skyinn, hann mier byrge eckert, og eige Daudinn; Da uñ eilijf Ar, uppriſnum lioome hann mier klar, hverfur þa Mein allt og Myrkranna Fœr. O JEsu! uppriſiñ,

eilijf

eilijfann gef mier Sigurenn þinn, heyr þa Andvarpan, HErra JEsu minn.

Salve, O Sarons Roos! Sannbloomleg minn JEsus, Sætleik og Ilma þinn finn eg fws; Ur Jord upprunnenn er, Avext so goodann ber, Soottunum, Daudanum, Sorgunumum ver. Lilian fw lystelig, liwf Sal mijn nære þig, medann a þessum Mootlætes Stig, næda vill Sorgen adskilianlig. Heñar Kraptur klar, Kranknoom þinn Dauda, og allt Far, burtrake og lijfge þig, eilijf um Ar. O JEsu! uppriſinn, eilijfann gef mier Sigurenn þinn, heyr þa Andvarpan, HErra J. m.

Ave, oblugt Leon, af Ett Juda Guds Son, betstann feckst Sigur, bætter vort Tioon; Þvi sege eg Þacker þier, þier eilijf Æra ber, ber med uppriſnum Uppriſa mier: Eg bid OrdaRodd þijn, uppveke Salu mijn, wr Griſlu Syndanna, og Glotunar Þijn, af Grefenne Holldeð, þa Dooms Dagur ſkijn; Eg so ad um ſijd, eilijfa Fagnadar Hatijd, hallde med þier og himneſkum Lijd. O JEsu! uppriſinn, eilijfann gef mier Sigurenn þinn, heyr þa Andvarpan, HErra JESU minn, AMEN.

Þſal.

Registur.

A

AD læstre Hurd kom Lausnariñ, 65.
Adur er greint ad giordu tveir, 52.
Angradar Kvinnur annad Sinn, 31.
Arla sem eg nam greina, 8.
Atta Dogum sem Ord Guds tiga, 86.

B

Blessadur Engell eins sem er, 34.

D

Dijrdke Guds hægre Dijrdar Hond, 126.

E

Eg vil, minn JEsu annad Sinn, 5.
Epter sijna Uppriju hier, 110.
Epter pad JEsus hafde hradt, 113.

F

Fra Borgenne med Hrygdar Hag, 42.

G

Gudspiallen segia HErranu hijr, 44.

H

Heidner Strijds-Menn sem Historiann, 40.
HErrann JEsus, ad hugga fws, 68.
HErrann vor JEsus hugga ried, 70.
Hiartad fagnar og Hugur minn, 117.

I

I Upprisu JEsu eg eg vijst finn, 13.

K

Kvinnurnar glødar gingu heim, 37.
Kvinnurnar grætnar gengu, 20.
Kvinnurnar komu brædt, 18.

L

Lausnaranns Læresveinar, litu 48.
Læresveinarner Lausnaranns, liovst 107.
Læresveinarner, Lausnarenn med, 55.
Læresveinar, sem ædur er, 59.
Læresveinar, sem fagt er frae, 63.

M

Maria ecke finna feck, 26.
Maria Magdalena, 23.
Med Fridarinns Heilsan Frelsarinn, 81.

O

O JEsu Christe oblugt Leon, 122.

Dsk

Oſt Fridarenns i annad Sinn, 78.

P

Poſtular HErranns hijrer, 97.
Poſtular ſvinner ſvara, 93.

S

Sigurhroosan þijn sæl og blijd, 127.

T

Til Peturs Son Guds sagde enn, 100.

U

Upprijs mijn Sæal, þvi uppriſinn, 1.
Utgengnar af Borginne, 10.

V

Vid Grafena, sem greint var fyrr, 29.
Vid Tiberias Siva-Sijdu, 91.

Þ

Þa JEſus uppreis, ofannſtie, 15.
Þegar JEſus Fridenn færde, 73.
Þegar HErrann, sem hefi eg tied, 75.
Þegar HErrann vor Himnum fra, 84.
Þegar Lausnarann Lijda, 88.
Þegar Petre sem adur er, 104.

Fagnadar og Bænar Vers af Uppriſu Christi.

wtlagt wr Dønsku af

Sr. Gunnlaugi Snorrasyne.

LIJF JEsu Lambsens skijra, Lijf mitt er fyrr og sijd, eñ hanns Uppriſan dijra, Andlæts Huggunen blijd, Ogn Daudanns æ burt færest, æingrar ei Lijf nie Ged, hvar sem Hofuded bæreſt, hræraſt Limerner med.

Mitt Hofud Christur kiære, komeñ er Dauda fræ, fyrst so Frumburdur være, Foolks þess er sofnad læ, Limur æ hanns Lijkama, life eg i Eyndar-Dal, med Hofdenu sijdann sama, samfara verda skal.

Fræ Græte, Gref og Dauda, til Guds mijns blessada, frá Heime fullum Nauda, fræ Jord, til Himnanna; Mitt Lijf med JEsu Lijfe, lifande samteingt er, so diarfur i Daudanns Kijfe, Daudenn ei Ognar mier.

Fyrr enn eg geing til Grafar, af Gref sem risen sie, i Von og Trw æn Tafar, til Dooms mig framreide, rett eins og Naust hæ hlioome: Rijsed upp dauder Menn, þvi JEsu Lijssens Lioome, lijfgar minn Gedstyrkenn.

Lof sie þier HErra hijre, sem hardañ þolder Deyd, þitt Lijf oa Daudenn dijre, Daudanns af-svipte Nevd, Lijd þinn til Lijfs wrvalder, lif þu jafnañ i mier, so Lifs um lifande Allder, life eá æ hiæ þier.

A M E N.

Pſalmar vt af Upprisu Historiu Vors DRettenns JESU Christi.

I. Pſalmur.

Uñ Kvinnurnar, þeirra Smyrsla-Kaup, og Utgaungu.

Ton, Allfagurt Livos ofs byrteſt bratt.

UPPrijs, mijn Sæl, þvi uppriſinn, er nu JEſus Brvdgume þinn, upprijs mitt Hiarta eiñen med, uppriſi Mæal og Hugſkoted.

Upp mijn Harpa og Hlioodfære, heilagt Sigur-Vers byriande, iñra ſkal jafnt og vtvortes, allt hvad med mier er, giæta þeſs.

Sancte Paull ſkipar, Sæla mijn, ſoddann Ord laattu noa til þijn, ad vier ſkulum þeſs alltijd gaa, uppriſinn JEſum minnaſt a.

Vid hofum, Sæl mijn, Sorgar-Kof, ſoped uñ Stund, vid JEſu Grof, Lijfſins Hertoga liked þar, Lijk andad ſmurt til Greftrunar.

A Hul-

Hulenn Guddoomſins Geyſlenn var, i Great-Skya Myrkre Pijnunnar, ſæl þa Riettlætes Soolen Od, ſica var hun eins og rauda Blood.

Bloodraud i Daudans diwpa Haf, O Rotteenn nær Andann ſinn uppgaf, geck ſw ſignada Soolen þa, ſaſt ei nær þvi uñ Daga Prica.

Nu er hun aptur upprunninn, al-biort med Morgun-Lioomann ſinn, hann fær med Glede Scal mijn ſied, ſñ er Guds Vængia Hiælpræded.

Fagne þvi Himnar, fagne Jord, fagne Guds Endurkeypta Hiord, Frelſarans Sigre fagna ber, fagna nu med oſs Englarner.

Þegar minn liwfur Lauſnare, leid og pijndeſt a Kroſſens Tre, ad Fridþægia mig aumann Mañ, Offur-Lamb Meinlauſt giordeſt hann.

Enn nu, ſætaſte Aſt-Vin miñ, auglijſteſt Guddooms Kraptur þinn, gledur þad mijna Sorgar-Sioon, þu Sigurenn vannſt ſem oblugt Lioon.

Diofull, Helvijte, Dauda og Synd, deydde þijn bloodug Pijſlar Mynd: J Hollds Veiklei-ka a Hoolmenn geckſt, i Hreyſte Guddoomſins Sigur feckſt.

Daude þinn Lijfid lienar mier, Lijf mitt fra Daudum komed er, þu dooſt fyrer Misgiorning minn, mier til Riettlætes uppriſinn.

Lof-Saungva uñ þitt Laat og Pijn, Lofsverda hefur Chriſtnen þijn, Sigur-Vers þitt eg ſyngia vil; Send mier, O JEſu, Nad þar til.

O JEſu! Gef mier Anda þinn, O Jeſu! Gud

og

og Drottenn minn, upplijs mitt Hiarta, Hug og Maal, so hefie þitt Lof mijn frelsud Saal.

TEXTER.

Ritningen hier so hermer fyrst, Hæritjd Sabbatzins endadist, keypt høfdu Smyrsl, af Kostum good, Kvinnur Galæiskar, Dyga Fliood.

Maria Magdalena lioost, Lijkaman JEsu, hreint med Brjoost, smyria villde, og wtgeck ein, ønnur Jacobi Mooder hrein.

Sorgande ecke sinntu um Heim, Salome þridia fylgde þeim, Johanna eñ med ødrum þar, arla fyrsta Dag Vikunnar.

Utrgengnar voru allar þær, audur eñ Soolen lijste skiær; um Hæritjdena i Hrygd og Naud, hvijldust þær, sem Guds Løgmaal baud.

Lærdu, mijn Saal, ad heidra hier, Herrans Logmaal, sem gaf hann þier, þad er Lijfs Reglan riett og skijr, reangt gierer hver sem fra þvi snijr.

Þad leijder þig til Lausnarans, so leiter Frelses i Undum hanns, Fordæming þa ei finnst hia þier, Fylling Logmaalsens JEsus er.

Allt brestur mig, enn allt eg finn, i þinne Hlijdne, JEsu minn, allt Rettlæte, jaa, allt med Sañ, af mier hvad Logmaal heimta kann.

Sakfelldann þo þad segie mig, Saklaus reyneст eg fyrer þig, laat mig Saklausann þioona þier, enn þyrm þu æ og lijfna mier.

Kvinnurnar framar kenna hier, christeñ Madur, og benda hier, Hvijldar Dagenn þu hallder rett, sem hafa Guds Bodord fyrersett.

DRotteñs er sierhvor Daguriñ, Drotteñ lætur þo nefnast sinn, sierdeiles þann hinn Sisunda, soddann skalltu vel athuga.

Eckert Lijkamans Erfide, ca honum vill Gud framed sie, can Naudsynia og Orielegt, annars mun hann þess hefna frekt.

Holdsins Naudþurft til Nytsemdar, nægiast Sex Dagar Vikunnar, gefum þann eina Gude frij, Gagn hefur Saalen mest af því.

Ord Gudsstunda ca alla Grein, eru Sunnudags Verkenn hrein, med Yfirboot allt það uñbæta, sem ca vard Sex virku Dagana.

Leikar, Ofdryckia, Dans og Spil, DRottne gisraſt þau sijst i Vil, einga Guds Dyrkan ebler slijkt, Oskickan sw þo gænge rijkt.

Idran og Trw er ædsta Raad, ca þeim Dege sie nidur sad, ca hinum Sex þa uppvaxa, Avextir goodu Verkanna.

Betst sier þu JEsus Broteñ mijn, bid eg mier hiealpe Arman þijn, uñ mier sijdaſ i helgum Hag, halda eilijfann Sabbätz Dag.

2. Psalmur.

Um Tijmann, ca hverium DRotteñ uppreis.

Med

Med sama Lag.

EG vil minn JEsu annad sinn, Upprisu Tijmann skoda pinn: a pridia Dege er hun skied, epter piñ Deyd, pa lijsa ried.

Seint uñ Kvølld fyrer Sabbatum, sa er hinn fyrste Daguriñ, vors DRottenns lauteñ Lijkama, lagde Joseph i Grøfena.

I henne nærstann hvijldest hañ, Hatijdes Dagenn gisrvallann, og villde eige upprijsa, a Sabbatz Dege Gydinga.

I Guds Fodurs heilagre Hond, hvijldest þa JEsu blessud Önd, i Grafinne hvijldest Hollded frij, hvijldest Guddoomsens Tign i þvi.

Eilijf Hvijld er nu afrekud, i mier fridþægdum hvijlest Gud, i honum Saal mijn hvijlest hier, Hvijld i Grafenne veitest mier.

Arla Morguns, sem er nu sagt, uppreis af sialfs sijns Guddooms Magt, vor DRottenn, laus af þyngre Þra, þridia Degenum var þad a.

Alldrei bregdast Guds Ord og Raad, eins sem JEsus þad hafde tiad, a þridia Dege uppreis hann, arla þa Soolen lijsa vann.

Eg treyste, JEsu, Ordum þijn, oll þijn Fyrerheit na til mijn, oll Sañinde eg i þeim sie, alla Raad, Traust og Hialpræde.

Þann þridia Dagenn allann ut, ei villde DRottenn, spennter Swt, þreide epter hanns Upprisu, Astviner fram ad Kvolldenu.

Þvi er hañ aptur uppriseñ, ardegis strax uñ

Morgunenn, og liet ei þeirra Hiortun hrelld, hier epter bijda længt ca Kvelld.

Undanndrattt laangann, er þad vijſt, Aſt þijn, minn JEſu, lijdur ſijſt, ad hiealpa oſs wr Hriggd og Pijn, hradar ſier gudleg Elſkan þijn.

Adur enn ſiealfer vœntum bœr, veiteſt oſs opt þijn Huggun kiœr, þu heyrer fyrr eñ hroopum vier, hugſvalar, gledur, vidrietter.

Fyrer Hende eg einẽn ca, O ſœte JEſu! Daga þrica, þeir hverfa ſijdſt wr Huga mier. Hiervijſt Lijfſens ſca fyrſte er.

Ervides Dagur er þad minn, opt þiœeſt Saal og Lijkaminn, can Hormunga eg ecke kann, iñ ad komaſt i Himna-Rann.

Lijfed framdregſt med Sorg og Swt, ſeinaſt þad Daudenn leider wt, Kvolld þeſſa Dags þa komed er, Chriſto ca þann Hœtt fylgia ber.

Fws vil eg alltijd, Frelſarenn kiœr, feta þijn Spor og vera þier nœr, þiœaſt ſem þu vilt og þola Pijn; Þar til ſtyrke mig Giœdſkan þijn!

Annar Dagurenn epter fer, ca honum daudra Lijkamer, hvijla i Jordu hœgt med Roo, ca Himnum Saalernar lifa þo.

Holldſens Uppriſu efſta Tijd, ollum trwudum þœg og blijd, upprennur þegar þrijtur ſca, þridia Dagenn hann nefna ma.

I Krapte JEſu Uppriſu, adur þo verd ad Duptenu, upprijs þa Hollded Heidre prijdt, himneſkum Dijrdar-Liooma ſkrijdt.

Þo

Þo það i Vanſemd verde ſæd, veikt og kistlegt i Jardar Lað, i Vegſemd, Krapte og andlegt Holld, upplifnar það af daudre Molld.

Opt þreyer Sæl mijn hier i Heim, harmande epter Dege þeim, endaſt þa giorvoll Eymden mijn, oll Mæda, Sorg og Hormung dvijn.

Auk þeſſa ber ad athuga, ad Sabbatz Dege Gydinga, ei villde DRotten daudum fræa, dijrdarſamlega riſſa þad.

Nærſta Dag epter er það ſkied, uppbyriaſt hefur ſo þar med, nya Sattmalanns Sabbatz Lijd, ſem nu er bodenn christnum Lijd.

I Upprisu Minning HErranns hier, hafa þvi Læreſveinarner, ſett til Hvijldar og Helgunar, hvorn þann fyrſta Dag Vikunnar.

Dijrdlegur giordeſt Dagur ſæa, DRottenn ad hvorium upp ried ſtæa, hvorn Suñudag ſo helgad fær, HErranns Upprisu Dijrden ſkiær.

DRotteñs Dagur þvi heiter hann, hygg vel ad þeſſu, christeñ Mañ, Drottne til Lofs og Dijrdar meſt, Dag þann ad helga lærdu beſt.

Og ſem DRottenn med Dijrdar Hag, fra daudum reis a þennann Dag, fra andlegum Dauda upprijs þu, Yfirboot gior i riettre Trw.

Hialpa mier, JEſu HErra minn, ad halldа riett Sabbatz Dagenn þinn, Salen mijn hvijſe hægt i þier, hvijl þu alltijd i Brioſte mier.

3. Pſalmur.

Uñ Utgaungu Kvennanna til Grafaremnar.

Lon, Dagur i Auſtre ollum.

ARla ſem eg nam greina, wtgeingu Kvinnurnar, Hiartans Elſkuna hreina, hvor peirra byrte par, er pær til HErrans høfdu, hrædduſt ei Fauv nie Vans, auſtrijkar ei vid tøfdu, andvana ad vitia hanns.

Vilier pu fa ad finna, Frelſarañ, Sala mijn, Naad hanns og Aſt auviña, uñflija Heliar Pijn, arla i Eſku piñe, attu hañs leita fyrſt, haf Gud i Huga og Minne, Holldſens pier forda Lyſt.

Arla hvorn Morgun minnſtu, mijn Sal, i añann Stad, af Hiartans Alvd innſtu, ei lat pier gleymaſt pad, allur fyrr ad pu leiter, i Bæn og Packargiord, pijns Guds; Ef panneñ breyter, pier bleſſaſt Himen og Jord.

Hier ad auk attu ad leita, ad DRottne, Sal mijn blijd, arla med Ydran heita, a pægre Naadar Tijd, medann pu matt hañ finna, og Milden hanns bijdur pijn, og pier vill Aſt hañs ſinna, Arma breidande ſijn.

Sein Ydran ſialldann færer, ſyndugum rietta Boot: Huggun Guds Hiartad nærer, ef henne ei ſtondum moot. Nu eru eñ Naadar Tijder, nu Dagur Hialprædes, ydrande liwfer Lijder, lærd ad giæta peſs.

Aller hugleida attu, ervidt pad veita kann, i Daudañs ytſtu Hættu, ad fiña Lauſnarañ, ef ad

Mann-

Manneskiañ ædur, ecke hanns leitade, Daudenn bistur og brædur, bægt lætur slijkt i Tie.

Pad Epterdæme eina, ydrande Næningians, ei leider, (ad eg meina), alla til Himna-Rañs; Dviss er Lijssins Ende, engeñ ßvi fulltreyste, Naden sie samt i Hende, þo seint hennar leitade.

Opt leita eg Angre vafenn, ad þier, minn JEsu kiær, i Hryggd og Hormum kafenn, Hlærtad þa Sorgen-slær, fegenn kiis eg þig finna, þo fresteſt marga Stund, sem þu vilier ei sinna, syndugs Manns hrelldre Lund.

Eg veit Misgiorder mijnar, mig skilia D Rottne fræa, giorpoll þvi Gleden dvijnar, Geded Hormarner þiæa: Ecke neiñ Ondes Hagur, ecke nein hugga kann, engenn Ununar Dagur, ef aptur ei finn eg hann.

Lat mig til Leingdar eige, leita þijn forgiefins, minn Gud, æ Mootgængs Vege, i Mædu Hugskorsins, Pol og Trw finnst mier þverra, þad ædur lijted var, koin til mijn kiære HErra, kom snart i Leiternar.

Hryggelegt er ad hreppa, HErrañs Nælægd uñ Stund, og honum aptur sleppa, epter þann Glede-Fund. O JEsu! Eg þijn leita, O JEsu! Leita mijn, og vyrdst mier aumum veita, ad alldrei misse eg þijn.

4. Psalmur.

Uñ Erende Kveñaña til Grafareñar,

ad ſmyria Lijkamann JEſu.

Ton, Einn HErra eg beſt ætte.

ÆTgeingnar af Borginne, aſettu Kviñ-urnar, dyggvar med dǿpru Sinne, DRottne til Virdingar, ad ſmyria Hollð hanns hvijta; hafande Efnenn good, harm-prwngnar Ferdum flijta, fraũ þangad Grǿfen ſtood.

Frar Galilæa fooru, fwſar med HErr-anum, og vid hañs Andlat voru, allnærre Kroſſenum, Greftrunar hañs þær giæta, grant viſſu þennann Stad, hvar JESU Hollded mæta, hafde vered jardad.

Krwſer þær fullar færa, fyllra þo Hiartad var, nied Aſt og Elſku ſkiæra, eckert ſpǿradeſt þar, Uñ-koſtnad eingaũ telia, Omaked reikna ſijſt, Heidur ſier hærſtahn velia, HErrann ad ſmyria vijſt.

Hier mættu Madur finna, meſtu Kiærlekans Dygd, Kvinnurnar lǿta ei linna, lofsverda Aſt og Trygd, vid HErraũ, hvorn þær meina, hvijla andvana Nea, og Hugſun ei hofdu neiina, hann munde lifa þa.

Eg veit þu ert frea daudum, uppriſenn JEſu minn, lifande laus af Naudum, lijka i Himeninn, fareñ med Sigre frijdum, fyrer oſs bidur þar; Eñ Aſt til þijn er hica Lijdum, ordeñ ſem kulnad Skar.

Eg blygdaſt alla Vega, af Dæme Kvennaña, Hiartad er hrellt af Trega, þvi hreiña Elſkuna,

giore

giore eg sijst þier sijna, so sem ad skylldugt er, enn treyste ca Naad þijna, ad hun forlæte mier.

Lijt eg enn lijtt til Fara, hia lofsverdu Kvinnunum, þad Lioos, sem þurfte ad skara, i þeirra Naudsynium, þær meintu Lijked liggia, lagt i Grofenne kyrrt; ad hanns Sogn ecke hyggia, er þeim fyrr hafde byrt.

Þær hofdu heyrt, hann hafa, hermt sig ca þridia Dag, upprijsa can alls Vafa, ad þvi sig gæfu ei þar, veiktrwadar ei vona, være þad framkomed. Sætaste JEsu! sona, sijnest stadt mañlegt Ged.

Eg sie hier ækaft strijda, Orku og Veikendiñ, Kvennanna Klærleiks Blijda, kom þeim til, Jesu minn, af sterkum Astar Hætte, ad smyria Hollded þitt, enn Trwen af minnsta Mætte, mætte beriast vid sitt.

Braakadañ Reir ei brijtur, þijñ blessud Astseme, veik Trwa Naadar nijtur, naumt þo hun halldeñ sie, Kveiks-Reiken kiæfer eige, kiæraste Ande þiñ: A Trwar veikum Vege, vere Gud Styrkur miñ.

Hugsa uñ Saal mijn hijra, hvar þau Smyrsl kunner fæ, sem Guds Sonar Giædskan dijra, gyrnest nu Himnum ca: Utaus Ydrunar-Tærum, ei læt þar verda ca Stans, med Sorgar-Trega særum, so sinyr þu Fætur hanns.

Hofud hanns Heidre blijdum, hier nærst þu smyria skallt, hañs Lof med helgum Lijdum, hlioma læt þu cavallt, fyrer Myskun margfallda, sem

Mild.

Millden hanns veiter þier, honum Þrijs hærſtaſ̃ giallda, hugſa þijn Skylldan er.

Þu mátt i þridia Maata, þeſs giættu Saal mijn kiær, tregdulauſt til ad laata, Trw good ſem orkad fær, þa Smurning, hvor ed heiter, Hiartans Medaumkan blijd, og Ölmuſu Verk, ſem veiter, voludum Þurfa-Lijd.

Aumſtadda chriſtna alla, andlegann Lijkama, Guds Sonar kann eg kalla, af Kienning Ritninga. Ef þu med Aſt og Blijdu, annaſt fœtækann bert, Ö Rottenn med Þele þiſdu, þad reiknar vid ſig giort.

Ei ſkalltu eptertelia, ei reikna misrædid, þad JEſu þu kañt velia, og þurfande taka vid, alldrei nockud wtſijgur, ſw andlega Smurningeñ, Ilmur hennar uppſtijgur, af Jord i Himenenn.

Eg veit ad Ilmur ſætur, af þeſſum Smurningum, leggur ofann miog mætur, i moote trwudum, eñ helldſt a efſta Dege, þa Endurlauſnareñ tier: Sann-bleſſada eg ſege, ſem haſa biargad mier.

Med Oleo heilags Anda, eadur þu ſinurdur vart, mætte ei moote ſtanda, mannlega Holldſeus Art, ad ei uppriſa næder, ei villder Smurningar, med þeirra Gaſu giæder, Guds Skepni voladar.

Minn Hiartans HErrann kiære, hialpa mier allann Lijd, ad eg Ölmuſu tære, aumſtoddum Þurfa-Lijd, og a þeim efſta Dege, med Ordum þijn huggadur: Kom þu af Kiærleiks Vege, kom þu nu bleſſadur.

5. Pſalm.

5. Psalmur.

Uñ Jardskialfstann.

Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

Í Upprisu JEsu eg visst siñ, ordeñ Skiælfsta Landanna, Jørden verd Okyr i þad Sinn, eins og Ritningar sanna, J hanns Dauda skalf adur Fiold, þa atte ad leggiast nidur i Mold, Skapare dijr Skepnanna.

Vid Jardskialfstann nam skelfast skiodt, skickud Vakt Grafarinnar, eins sem daud nidur fiell hun fliodt. Feck ei giætt Skylldu sinnar. Jll Samvitska, þu aume Mann, alltijd hræder þig syndugann, og svipter Styrk Sœlarenar.

Lijflausum Hlutum eingenn er, Adstod af þinne Pijnu, O minn JEsu! Eñ aumum mier, i Synda Bole mijnu, stendur æ Hiartans Hugar Hægd, þvi hafder þu giordt mier fulla Nægd, sem lijster i Laate þijnu.

J þinne Pijsl, sem ofbyde, allre Hofud Skepnunne, þegar þu loksins lietst a Tre, lijtt fylgde hun Naatturuñe, eñ a þinne Uppriſu Tijd, oll Naatturan vard glod og blijd, þad hæger Hugraun minne.

Soolen byrtest þa biort og skijr, brædt nam sig Jorden hræra, lieku sier Biorg sem lystug Dijr, Lof sem þau villdu færa, Sigurvegara sollnum

þar,

þa, ſem Daudanum var riſenn frœa, Skapara þeirra ſkiœra.

Okyrr vard Jorden i þad Sinn, eins ſem hun Daus-Leik hiellde, þegar ad Hiartans Herrann minn, Hoop Ovinanna fellde, Helvijte braut, eñ brakte Deyd, hiœlpade oſs wr Kvala Neyd, med ſijnu Maktar-Vellde.

Frelſare minn, eg fagna þier, frœa Daudum upprijſanda, Saal mijn gledſt nu, og giorer ſier, Gladvœrd i þijnum Anda, Holld mitt fagnar, þvi þegar þraung, þrijtur Hiervijſtar Mœda laung, gladt mune af Grof uppſtanda.

Jeg er ad vijſu Jord og Molld, jeg mœa ſkiœlfande vera, þegar Guds Blood og heilagt Holld, hann lœtur til mijn bera, i Sacramente ſijnu hier, ſannlega lofaſt þa af mier, Boot og Betran ad giora.

O JEſu! Eg þad efnt ei giet, eins ſo ſem vera ſkyllde, Nœtturan ill mier epterliet, eckert i nockru Gillde; Eg heite Boot, enn œ fyrer þier, oll mijn Lofun þo brygdul er. Mig nœde Drottens Millde!

I Skriftenne er uñgetid, ad Skiœlfte Jardarinnar, ſked hafe þegar fyrrter Frid, i Fœngelſe Reynſlu ſiñar, Paulus og Silas ſœtu uñ Noott, ſviptuſt þœa af þeim Fioturen ſkioott, upplauk ſt Hurd Ytra og Innar.

I Uppriſu þinne eins vid brœa, O miñ Frelſarenn kiœre! Jorden vard Okyrr einnenn þa, enn mier gafſt Tœkefœre, wt ad gœnga frœa Eyn-

dun-

dunum, inn i Frelsid ad Himnunum, so sem eg saklaus være.

Pegar fordum sitt Gud wtgaf, Gydingum Logmaal straanga, skalf Sina Fiall, enn Felmtre af, Foolked ried burt ad gaanga. Illgiorda Mönum Hefndum hart, hootar Logmaaled peige spart, peim sem rækia hid Raanga.

Pegar minn liwfur Lausnare, Lijfs nam frae Daudum rijsa, jafnskiott vard mikell Jardskialfte: Jeg maa Oskelfdur lijsa, ad skied var Logmaals Uppfylling, i mijns JEsu Sigurvinnijg, hann skal mitt Hiartad prijsa.

Hvenær sem Logmaals Hootun sterk, hræda vill Saalu mijna, ei skal mig skelfa eitt mitt Verk, O JEsu! Borgun pijna, eg ber fyrer mig Ar og Sijd, Oskelfdur hveria Lijfsins Tijd, so mun oll Eymd mijn dvijna.

6. Psalmur.

Uin Samtal Kvennanna, pa pær gengu til Grafarennar.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiar.

PA JEsus uppreis, ofanstie, Engill i Jardskialfranum, greip burt Steinenn frae Grøfinne, Glede vard pad Kviunnum, hans Asynd skein sem Elding klaar, og hanns Klæde vard hvijtt sem Sniaar, af himneskum Hatignunum.

Kvinn.

Kvinnurnar ecke penktu þa, þegar wtgánga nædu, ad Hindrun nockur yrde á, Eyrende þeirra braudu: Enn á Vegenum ad þeim ſloo, Otta og Kvijda nockrum þo, ein vid adra ſo tiaudu:

Hvør mun i burtu hardann Stein, frá Herranns Legſtad færa? Oſs hann hindrar vá eykur Mein, ei kunnum vier hann hræra, enn þo hielldu þær áfram ſamt: Elſkunneer þad nærſta tamt, ad lata ſig Bol ei bæra.

Hvor mun burt-vellta hordum Stein? Hvor mun mig veikann ſtoda? Stoorann Þwnga og margskyns Mein, mier giorer Logmáal boda, á Steinum fordum uppritad, ei giet eg fyllt nie haldeð þad, þvi ſtend eg vijſt i Voda.

Þá er og Kroſſens Þwngur Steinn, þiáer hann Hollded veika, honum burt-vellta, er eg eiñ, allann Tijd lijtt til Reika, eg má þreya og þola hier, þad DRottenn Gud vill ſenda mier, þá adrer lyſtugt leika.

Sálena giorer Þwnge þiá, þvi velldur ſtærd Syndanna, ſoddann Biarge i burt ad ná, bángt veiter Kroptum Manna, Satan med Freiſtne ſinne ſlær, Samvitſkan þar af Sturlan fær, og efar Guds Adſtod ſanna.

Þwnga Logmáals er liett af mier: Lauſnarenn JEſu mæte! Þad á eg vijſt ad þacka þier, þeſs er á ſkyllt eg giæte, Logmáled þu uppfyllter einn, er ſo burt-valtur þeſſe Steiñ, Sigurvegareñ ſæte.

Kroſſ-

Krossens Þwnge þo þiæne mig, þad skal mier allkiært vera, eg treyste, JEsu! uppa þig, ad eg kunne hañ bera, Ok þitt leggur þu alldrei meir, uppa þann sem er Molld og Leyr, enn sætt vilier sialfur giera.

Enn þo Saalena æstrijde, Of-þwnge Freyst-inganna, þig, Drottenn JEsu! samt eg sie, sætustu Huggun Manna. Þu varst Freystadur Furdu þratt, Frelsare minn æ allann Hætt, so Aumk-an mier synder sanna.

Hugsa eg enn uñ hardann Stein, er hamlar mest JEsum finna, og eilijst giorer Andar-Mein, ollum sem Gude ei siña: Þrumarleysi heiter hañ, hvorn ad Diofull innsigla vann, med Þriootska Þræla sinna.

Hægt er þier kiære christenn Mann, koma burt þessum Steine, ef Þran giorer; Alldrei hann, er þier framar ad Meine. Þess mikla Raadsins Engill er, æ til Reidu ad tijkna þier, þo syndger lioost og i Leyne.

Allt hvad mitt Hiarta hindra kann, HErran minn JEsus goode, fræa mier take, so siñe eg hañ, firrtur Sorgum og Moode. O miñ JEsu! Þa eg þig sie, Þnden mijn verdur fagnande, bæde hætt og i Hlioode.

7. Psalmur.

Uñ Grofina.

Lon, Sæll ertu, ſem þinn Gud.

KVinnurnar komu bratt, til Chriſti Grafar, Þel Aſtar þeirra hœtt, þeim ſlijtte aan Tafar.

Ut þangad einga Dvøl, œttu þad Siñe. Hafande Hiartans Bøl, enn Herrann i Minne.

Þu ſem villt finna fœa, Frelſarann ſœla, Dvøl giør þar ecke œa, ef ei villt þig tœla.

J Tijma œttu hanns, audmivkur leita, med Jdran, utann Stans, ei þar af breita.

Hvar mun eg hitta þœa, HErrann minn blijda? Sem ad mig Sorgum frœa, ſvipter og Kvijda.

J Grafenne giordu hier, Guds Sonar leita, Kvinnur: Sem auglyſt er, med Aſtar Þel heita.

Ei kemſt eg aumur Mañ, so Angre farge, þangad, hvar hvijlldeſt hann, i hordu Biarge.

Mier liggur lijted œa, Leid þangad giera, ſem þinn Lijkame lœa, lœtenn, minn Herra.

Pilagrijms Gœnga ſw, ſem gloggt mœa jœta, vijkur frœa viſſre Trw, œa vondann Mœta.

Þijna Graf þo vil eg, þu JEſu kiære, athuga einhvørn Veg, eins ſem þad bære.

J henne eg kann fyrſt, ad ſiœa minn Dauda, i Graf vor giereſt Viſt, goodum œan Nauda.

Eins mier ſem ollum er, œſett ad deya, einum og odrum hier; Ord Guds þad ſegia.

Hiælpa mier HErra minn, ad hugſa daglega,

um

um̃ mijns Lijfs Utgaangiñ, med Idrunar Trega.
Þa Lijfid endad er, so Eymden þrotne, Lijfid mitt likta eg hier, i lifanda Drottne.
Eg fer i annad Sinn, ad sia Grof þijna, liwfi Lausnare minn, so liettest Pijna.
I Grof þinne giorder þu, Grof mijna bæta, hvar Holded hvijler nu, og hefur Roo sæta.
Þu hefur Herra kiær, helgad Grof mijna, Svefn-Stofa swer vær, þar svipteſt Pijna.
Þo Kroppurenn koolne i Fold, kvijde eg þvi eige, þar hvijler hægt mitt Hold, ad hærsta Dege.
Eg hefi giort mier Grof, med glodu Sinne, O JEsu! utann Tof, i Sijdu þinne.
Erwen mijn Tællauſt sier, tilreidt þar hefur, Legstad, sem lynder mier, og Lijkn alla gefur.
Þar vil eg lidenn Lijfs, liggia, miñ Herra, eg veit þar enn alls Kijfs, Eymd mijn kann þverra.
Grof Joseph giorde sier, i Grof sijna lagde, lausenn vorn Herra hier, med hrodu Bragde.
Ur Josephs Grof, JEsu kiær! Jeg veit þig gengenn, Amiñing er mier skiær, af þessu fengeñ.
Ad eg nu uppa ny, i Hiarta mijnu, grefstre þig, þa af þvi, þrijtur mig Pijnu.
Eigenn Grof þad sie þijn, þu JEsu sæte, eidest þa oll mijn Pijn, þo Angred græte.
Nya Grof giore eg þier, Gud minn daglega, þa Idran auglijser, Önd mijn med Trega.
Sem stadfost Stein-Grof sie, Sturlun ei hrære, mijn Sal: Þad mier veite, miñ Jesus kiære.

Mier aumum Millden þijn, megnar ad ſnwa,
hvijl þu i Hiarta mijn, hiæa mier vyrdſt bwa.

8. Pſalmur.

Uñ Englaña Opeñberan og Bodan Chriſti Uppriſu.

Ton, Hærſte Gud HErra millde.

KVinnurnar grætnar gengu, til Grafarennar ſenn, Føgnud þar fliootann fengu, og fundu ad Engellenn, þadann Stein ſtoorann hafde, med Styrk himneſkum fært, þeirra Gyrnd þeſſa krafde, þvi Hiartad Kvijdenn vafde, ad giæte þær hann ei hrært.

Sie eg ad Sorg og Glede, ſijfelldt i Heimenum, eins og Guds Rad þvi riede, til Reynſlu Gudhræddum, ad-ſylgiaſt: Ei ſkal kvijda, Orvænting bege ſijſt, oſs ber liwſum ad lijda, Lijkneſeme Drotteñs bijda, i Glede ſnart Græatur ſnijſt.

Eins er, og eg nu lijte, angræda Poſtula. Maria foor med Flijte, og fyrſt ried þeim kuñgiora: Hiartans Herrañ miñ hijra, hafa þeir burtreked: Þeim nam hun þetta ſkijra, med Þele Kiærleikans dijra, ſagdeſt hann ſæa ei ſied.

Sorgar Sogu Græatande, ſegia hvor odrum, maa, i Heimſins Harma Lande, Hrigden þa ſtrijder aa: Þad eru Kior Chriſtenna, ad kveina og ſyrgia hier, lijtt kann þeſſu ad linna, enn liwſur Gud man til ſinna, og hryggum Huggun lier.

Hre

Hrell þu mig HErrañ goode, hvonær sem lijkar þier, þu svipter Sorg og Moode, sannlega þo af mier, eg skal harmande hlioodur, af Hiarta fvs bijda þijn, þu gefur, ad þolgoodur, þreid munu eg fa sorgmoodur, Asten þijn alldrei dvijn.

Sex Englar siener voru, sæler vid Herrans Grøf, hvørier af Himnum fooru, hradr fyrer utann Tøf, a hanns Uppriſu Dege, eflauſt þad Ritning tier. Sannlega ydur, eg sege: Soddann kann neytaſt eige, sem Ord Guds so auglijſer.

Sannhelger Sendebodar, sem komu DRottne fra, Kvinnum til Styrks og Stodar, stoodu Grøfeſie hia, med Dijrdar Hætte hijrum, hvørier þar byrtuſt tveir, i Fegurdar Skrwda skijrum, þær skielfdouſt af Liooma dijrum, til þeirra tala þeir:

Hier leited Lijfs hia daudum, med liwfann Riæwleiks Sid, hann er horfenn fra Naudum, hefur nu uppriſid, eins og haſi ydur tiede, og Ordenn hanns greina ber, ad sijn Uppriſu Glede, a pridia Dege skiede, hann lifer, hier ei er.

Þad var Bodskapur blijdur, er byrtu Jacobs Nidiar, Fodurnum þægur, þijdur, þa hann harmþrwngenn var: Joseph lifer hia Lijdum, Lands-Herra giordur er, i Egypto, eingum Strijdum, eigum mæta, sijdſt kvijdum,

hier þo hardt lijdum vier.

Betre mier Bodskap bera, bleſſader Guds Englar, ad JEſus hærstur HErra, Heime til Fagnadar, uppriſenn er fra daudum, opnande Himna-Rann, ſijnum daudvona Saudum, ſvipt hefur hann vr Naudum, og Daudans afmæd Bann.

Eg leita þijn lifanda, Lauſnarenn JEſu mins, eg veit med Holde og Anda, uppreis Mañdoom-ur þinn, eg veit þu ert æ Lijfe, eg veit þu lifer nu, og mig vr Eymda Kijfe, (yfer þo Hrygden drijfe) loksens burt leider þu.

Lijf nætturlegt oss lienar, lifande JEſus hier, og hvad ſem þar til þienar, þad liooſt oss Ritning tier: J honum erum, bærunſt, i honum lifum vier, aller i honum hrærunſt, aller fyrer hann nærunſt, ellum hann Lijfed lier.

Andlegt Lijf oss þu giefur, æſtkiære JEſu miñ, hvort ſierhvor christenn hefur, hreppt fyrer Anda þinn, med Skijrnar helgum Hætte, hælsdauder vorum þa, af Guddooms ædſta Mætte, engenn þegar oss bætte, þad giorde Hiælp þijn hæ.

Eg veit Lijf eilijflega, af þier mier giefeſt vijſt, er eg þa utañ Trega, oll Hrygd i Glede ſnijſt. Þu ert Lijfed lifanda, lijfga mig eins og þig, og þinn eilijfa Anda, ætijd læt hia mier ſtanda, til Lijfs eilijfs leid þu mig.

Lijfs hia daudum þeir leita, ſem liggia i Synd-ſamum, enn Chriſtner hyggiaſt heita, hyrda ei neitt

þar

þar umm, i daudum Giordum þo gaange, gudlegt Lijf er þeim fræa; Enn hiner, þo Hormung staange, i HErranns sig lykia Faange, eilijft Lijf aller fæa.

Lijfed mitt JEsus lifer, Lijf og Upprisan mijn, Lijf vort ertu, þo yfer, oss falle Daudanns Pijn. Laattu mig DRottenn lifa, i lifande Trw sem ber, aa vondra Hollds Umsvifa. Eilijfs Lijfs Von eg krifa, aa Lijfs Book einum þier.

9. Psalmur.

Umm Utgaungu Peturs og Johannis.

Ton, Oss laat þinn Anda styrkia.

MAria Magdalena, (mijn Ord þar hofdu Bid), hun Christo hugdest piena, hann gat ecke fundid, sliodtlega hun þvi foor og fann, HErranns Postula hrygga, sem herma eg aadur vann.

Ur Grøfenne hærstur HErra, horfenn i burtu er, ei vill vort Angur þverra, ecke finst hann [hun tier], jafnsnart Petur og Johannes, ad Grøfenne hlupu og giættu, grandvarlega þess.

Johannes greidt fraangeingur, gat hann þvi komed fyr, Petur, þo lide umm leingur, lijka kom þar eptir, strax i Grøfena stie hann inn, saa þar Lijn-Dwka lagda, lijka Svei-

ta: Klwtinn.

J Grøfena hinn annar, epter Petre þar geck, ſorgande allt þad ſannar, ſem ædur heyra feck, ei ſkilldu þeir þau Skrifternar, ad hann upprijſa ſkylde, eſi ſlijkt þeim huled var.

Heyrdu Guds Barned blijda, bid eg þu merker þad, lat ecke leinge lijda, ſo leiter Drottne ad, flijttu þier ſo þu finner hann, epter Johanni ætte, ad breyta ſierhver Mann.

Petur feinna ſem ſeger, ſamt kom ad Grøfeñe; Eingann Orvænting bege, þo Ydran ſeint fraũkome, D Rottenn wtbreider allann Tijd, Myſkunar Fadm ſinn milda, moote ſyndugum Lijd.

Maria H Errans hærſta, harmþrwngenn ſaknade, hiellt hun þad Hornung ſtærſta, henni er bodade, opnud Grof, ſem þo ſannlega, Uppriſu Chriſti ædſta, augliooſt nam bevijſa.

Wpande mænde Augum, inn i Grøfena Fliood. Sijſt nam af Siwonar-Baugum, ſviptaſt burt Tæra-Flood: Af Glede-Teikne þa giorde hun ſier, Sorg, Bol og ſærann Kvijda, ſoddann optlega ſkier.

Hryggden þegar þig þiner, þu meinar Sal mijn kiær, ad Huggun einga faer, og D Rottens Nadenſkiær, ſie þier horfenn i Heime hier; Enn þeſs ſkallt giorla giæta, gott bodar Kroſſeñ þier.

Maria meſtann Gooda, miog hrygg, illt reikn-

ade

ade: Kross og Pijnunnar Piooda, þær sem Gud lætur skie, Astar-Teikn Dyrottenns eru vijst, berer þu þad med Blijdu, Bol þitt i Glede snijst.

Hygg ad, Hormungar strijdar, Herranns Naud leagur ca, þetta sonnum vier sijdar, sorglauser Dyrottne hia, syrer margfalldlegt Mostlæte, oss byriar inn ad gaanga, i Guds Dijrdar Rijke.

Petur sa Lijnlok liggia, lijka so Johannes, þar ad harmþrwngner hyggia, hier med giætande þess, ad Sveita-Dwkurenn samvafde, sem Christi Hofud hulde, hann var sier i Lage.

Christur, þa Kross hann pijnde, Klædunum rænter var, alnaktur allum sijnde, Under og Beniarnar, hans Fotum skiptu Heidner þa, i Heimenum þau urdu, epter, sem Guds Ord tia.

Eg giore ad þvi hyggia, eins lietstu Dyrottenn minn, i Grafe Lijnlok liggia, lijka Sveita-Dwk þinn: Uppriseun tookstu ei med hier, Naa-Klæde þijn, so nioota, næde eg þeirra hier.

Sijdarste Daudans saare, Sveite nær þvijngar mig, minn JEsu millde klaare, minnast vil eg a þig, i Sveita-Dwk þinum þa skal eg, sveipa Hofud og Hiarta, hier med fara minn Veg.

Lijkblæu þijna legge, Lausnare minn, um sig, Sael mijn, i Heliar Hregge, hvad kann þa skada mig? I þeim Lijndwkum eg skal hier, skilia vid

Verolld vonda, veittu þad DRottenn mier.

10. Pſalmur.

Uñ Englanna og JESU Openberan.

Ton, Hvar ſem ad reiſer hæga Bygd.

MAria ecke finna feck, Frelſarann i Grøf Minne, Petur og Johann greidt burt geck, grætenn beid hun þad Sine, ein vid Grøfena Angre med, i hana þratt hun lijta ried, Engla tvo ſæ þar inne.

Einn til Høfda, enn annar var, ad Chriſti Footalage, hrellda Mariu hvør ſpyr þar: hvad til Sorgaña drage? Herrann minn, [hun ſo herma ried], hafa þeir fra mier burt teked, þviſege eg Swt mig vage.

Maria grætur Meiſtarann, milderijkann ſinn HErra, af þvi Liik hanns hun ecke fann, ei kuñe Sorgen þverra, hann i burt ſtoleñ hieldt hun þar. Hier ad mijn Sæla jafnann gæ, vijſt hender þig opt verra.

Maria Ritning riede ſijſt, ad rijſa upp Chriſtur ette, hann þvi burt tekeñ hiellt hun vijſt, HErrans Orda ei giætte, Hryggdar-full byrte Harma ſijn. Heyr þad, og giættu Sæla mijn, ad þijnum Eymdar-Hætte.

Þu ſyrger ei fyrer Syndernar, ſem DRottenn

fra

frea þier skilia, ad missa JESum ei metur par, mootstrijder þraatt hanns Vilia, og hrekur so frea þier HErrann þinn, Heill, Liods, Riettlæte, Fognudinn, sijst kanntn soddann dylia.

Angrud Maria aptur fann, Endurlausnarann blijda. Graat þijna Synd og syrg med sann, so þarftu ecke ad kvijda. Ydran og Trwen orkad fær, einneg þu JEsu Funde nær, med hanns Hugsvolun þijda.

I hvijtum Skrwda Englar tveir, openbera sig naadu. Himneska Hegdan hofdu þeir, Herranns Dijrd þar med tiadu. A Himnum sijdar verdum vier, i Vegsemd Guds Englum samlijker. Gled þig Sal mijn, þess gaadu.

Þoott þu verder i Heime hier, Hrygdar Bwningenn svarta, aa þig taka, sem opt til ber, ei laat þitt sturlast Hiarta; Englunum sijdar samlijk giord, sæl aa Lifendra fær þu Jord, i hvijtum Skrwda ad skarta.

Riettlætes Skrwda skiærann hier, skeinker oss Drottenn millde, i Skijrnenne þad odlunst vier, ef hañ voktum sem skillde, alltijd hvijtklæddu Englarner, oss munu vera naalæger, med Hialp i mesta Gyllde.

Mædd sier vid sinere Maria, Mann eins leit hiaa sier standa, hugdest Gards-Vørdenn hun þar siaa, hrelld i Saulu og Anda. Ei peckte hun ad þad var hann, þess sem graatande leita vann, Lausnarenn Liods og

Landa-

Landa.

Hun sagde: Ef barst hann burt med þier, bid eg mier giører inna. JESUS elskulegt Andsvar tier: O! hvad grætur þu Kvinna? Hvørs leitar þu med hryggre Lund? Hana nefnde æ samre Stund. Allt ried þa Angur linna.

Gards-Vordenn hugdest siælfann siæ, sorgande Magdalena, er JEsus var; Eñ oss þad mæ, ollum til Lærdooms þiena. JEsus Gards Vordur ædstur er, Adams Gards Voktun bætte hann hier, liet so Rænglæted riena.

I Alldengarde var uppbyriud, ædsta Guds Sonar Pijna, i Alldengardenum wtendud, Ofsookn þa hlaut ad dvijna, i Alldengardenum uppreis hann. Alldengards besta Vaktarann, sæll JEsus vill sig sijna.

JAlldengard mijns Hiarta hañ, heilagt Guds Ord innræter, af þvi vara uñ Akur þañ, Avexter Dygda sæter: Elska, Trw og Polgiæde þijdt, þad allt hanns Orded verkar blijdt, soddañ Gud siælfann kiæter.

Vijst er mitt Hiarta Herra þitt, hreinsad Alldengards Merke, þo svr Ber hafe þar Sæte sitt, so Tre med slæmum Berke, Illgrese opt þar inne finnst, upp þad ad ræta mier ei vinnst, nema þijn Nad þad verke.

Mariu huggar HErrann hijr, heñar Sorgar vel giætte, þad er þijn Venig O Rotteñ dijr, med

dnd-

daadsamlegum Hætte, hugsvala þeim sem Hrygd-
en slær: Hress þu JEsu, minn DRottenn kiær,
mig i mijnum Vanmætte.

II. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid Mariu.

Lon, Giædskurijkaste Grædare minn.

§§JD Grøfina, (sem greint var fyr),
Giædskurijkastur DRottenn spyr, Ma-
riu med Lund spaka: Hvad grætur þu?
Hun peckte hann þar, þannenn vid hana
riede tiar, ei mattu ar mier taka, þvi eg,
uñ Veg, til Himna-Ranna, Heimfør sana,
hiedann gisre, til mijns Fødurs, sem mier
hann kisre.

Fardu og birtu Brædrum mijn, blessada
JEsu Milden fijn, sagde vid Kvinnu kiæ-
ra: Allt þad sem nu auglijsteſt þier, og
þu heyrder af sialfum mier, Søgn skallt
þeim soddann færa: Eg fer, enn tier, til
Fødur mijns, og ydar eins, ar Himna
Hæder, til Guds mijns og ydar, so riett
hañ ræder.

Sætaste JEsu, Sorgen dvijn, sannlega þa eg
Orda þijn, giæte minn Herrann hijre: Þu nefn-
er þijna Brædur hert, brotlega Menn, sem hef-
du giert, Stygd þier, vor Drottenn dijre: Ast

þijn,

þijn, ſkiært ſkijn, nær Synder pijna, þu fyrer þijna, þecker Brædur, þaa ſem þinn Ande og Jdran rædur.

Blood-Teingda eg þinn Brooder er, Blood mitt JEſu og Hollded þier, ſamteingder þu ſañlega, Erfinge med þier er eg mijns, eilijfa Guds og Fodur þijns, þu nefneſt nœtturlega, Guds Son, Guds Son, Helgur, Blijdur, Fagur, Frijdur, þeim Fadereñ uñe, Enn eg þinn Brooder af Ættleidſlunne.

JEſus minn betſte Brooder kiær, Brooderne gott mier fyrr og nær, ſijnde i Mannraun minne, Hann er minn Brooder Heime i, hann er minn Brooder uppfrœa þvi, Brooder þo Lijf mitt liñe: Broodur, Goodur, er hann milldur, mier nœſkylldur, i Meinum ſtrijdum, Brædra-Lag vid hann þo bregde eg tijdum.

Af þvi minn Brooder er hañ vijſt, Eymd mijn og Sorg i Glede ſnijſt, og riena Rauner allar: Sialfs þijns Fodur, þu Fodur minn, Frelſarenn JEſu Uppriſinn, og kiærann minn Gud þu kallar: Gladur, hradur, fly eg nu, med trauſtre Trw, til Himna Hœda, til mijns Guds og Fodur, þa Meinenn mœda.

O minn Fader! Þad œngrar mig, opt med Syndunum ſtygge eg þig, hvad ſtundum veit þo varla: Hyrtu mig þvi ſem hentaſt er, Hiartans Fader, og lynder þier, enn ofþungt Hrijs ei lœt falla, œ Barn þitt, mier midt, i Bræde þiñe, Lijkn

et

ei linne, Faderenn froome: Vertu minn Fader, þitt hærst Lof hlioome.

Fodurlauſt Barn i Heime hier, Hugleiddu þad nu sege eg þier, þar Forsvar kannt ei finna; Verolldenn bæde folsk og flæa, flestollum sem ad Rauner þiæa, sijst giorer hun ad sinna: Mestur, betstur, þinn Fader dyggur, trwr og tryggur, Bol þo beige, er Gud a Himnum: Þvi efast eige.

Kvinnann, er fyrre kyñt var fra, Christur, og fyrsta liet sig sia, epter Uppriſu skiena, Maria hiet, sem miwkt bar Ged, med Auk-Nafne þad kallast ried, mæta Sprund Magdalena, fyrr fra, hañs haa, Millden hafde, Hrygd þa vafde, henne reked, Sis Diofla, hana sem hofdu teked.

Idrande syndug Scala er, sannlega kiær, miñ JEſu, þier, hana ei fra þier hrekur, hana þu gledur hveria Tijd, hennar burt-nemur Sorg og Strijd, hana mædda medtekur: Ond mijn, ad þijn, Footum skrijdur, Frelsarenn blijdur, fridt mun heñe, med Ormum Trwar eg uñ þa speñe.

12. Psalmur.

Uñ Kveñaña Utgaungu i añad Sinn.

Ton, Fagnadar Kieñing Kviñum fær.

Ingraidar Kvinnur annad Sinn, wegeingu, so sem Ritninginn, gloggalega þetta greiner skiær, til Grafarennar enn tomu þær.

El-

Elſkan, ſem ad er einlæg vijſt, Ord Guds ſo herma, þreyteſt ſijſt, ſtadfoſt er hun a allañ Sañ, ei hana Daudenn ſlijta kann.

Elſku Kviñum med Elſku Gied, ecke vr Miñe lijda ried, JEſus þeim kiær hann allt eins er, epter Daudann, ſem lifde hann hier.

Þær læta ei af ad leita hanns, lietu ei þar a nockurn Stans, Hiartans Aſt þeirra innelig, ei kunne ſkilia hann vid ſig.

Elſka JEſum Elſkuga þinn, O Madur! ſo ſem riett-chriſtinn, ſtadfaſtlega hanns Aſt þa er, Obrygdannleg og ſtadfoſt þier.

Sterkare enn Daudeñ Elſkan er, Elſkan JEſu þad ſynde mier, Elſkunne ſleppte hann ei til mijn, enn þo hann ſleppte Lijfi ſijn.

Morg Vetn Kvalanna kunnu ſijſt, Kiærleiks Eld JEſu ſlockva vijſt. Angiſtar Flood þo falle a mig, Frelſarenn læt mig elſka þig.

J Hormungenne eins eg a, Elſkuna þier, miñ Drotteinn, tia, mier bregdſt alldreie Elſkan þijn, Elſkan vid þig ei bregdeſt mijn.

Jnn i Grøfina gengu beint, graatnar Kvinnur med Lynded hreint, ungann Mañ ſia hia hægre Hlid, hrelldar þar allmiøg ſkelfaſt vid.

Mørtul ſkijnande hafde hann, hvijtann a ſier og Skooſijdann. Lærdoom fagrann hier finn eg vijſt, fell hann, mijn Sæl, vr Miñe ſijſt.

J wngs Mañs Asynd Engelliñ, opennberadeſt þetta Sinn, alldrei elldeſt Guds Engla Her, Æſku Bloom þeirra ſijfellt er.

Af Elle og Veikleik erum vier, a Jordu þiadder Mennerner, Syndanna Verkan su er ein, soddann af Adam hrepptum Mein.

Gledium oss þo, ad Guds Englum, giorunſt lijker i Himnenum, heilbrygder, wniger, horfner Pijn, i hreinne Trw ef Lijfed dviin.

Gamall, veikur, med lwna Lund, lifi eg, Drotteñ, marga Stund, til Himna þegar eg hverfa man, heill, Ungur, ſtyrkur verd eg þa.

J JEſu Grof a hægre Hlid, heilagur Engell ſat. Þar vid, gledur ſig Saal mijn forgbitinn, ſannlega nu og hvert eitt Sinn.

Sitiande Engell ſyner mier, Sigur og Hvijld vors Drottenns hier, og ad hanns Strijd a Enda ſie, unnenn Diofull og Helvijte.

Epter hardt Strijd i Heimenum, (vid Holld mitt og Blood med Diofflenum), Sigur-Hvijld mun eg ſanna fa, ſitiande i Glede Himnum a.

Enn framar, Saal mijn, ſiaum vid: Adſetreſt hier ei a vinſtre Hlid, heilagur Engell; Hægra Veg, hanns Tign wtvalde bijrdarleg.

Sijns og vors HErra Hatign hann, hier med byrte a riettann Sann, og Gud vid ſijn hægre Hlid, hefde JEſu Seſs wtvalid.

Hann bodar og ad Herrann minn, med him-

neſkann Guddooms Mættenn ſiñ, ſie mier alltijd vid hægre Hond, hier þa æſtrijda Meinen vond.

Ur þinne hægre Hende hier, Herra JEſu, ei ſlepptu mier, hun fadme mig i Hœſka og Pijn, hin Vinſtre ſie og Skijlan mijn.

13. Pſalmur.

Uiñ Predikun Engelſins fyrer Kvinnunum.

Ton, Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

Bleſſadur Engell, eins sem er, i Ordum Gudspiallsins kunngiørt hier, skijnande hvijtann Skrwda bar. Skickan Guds Engla sie eg þar.

Heilagra Engla helgust Dijrd, hier kañ ei verda noog wtskijrd, Klædnadar einkes þurfa þeir, þessa, mijn Sœla, giættu meir.

Alltijd Fegurdar Skrwde skein, œ skijrum Englum og Klædenn hrein, þeirra þo ecke þyrstu med, þannenn hafa Menn œ þœa sied.

Þetta sijner mier Sidsemd þœa, sem Drótteñs Englar Himnum frœa, hafa brwkad i Heimenum, hermum slijkt epter Englunum.

Sidseme retta, Sœl mijn blijd, set þier ad brwka hveria Tijd, i Guds Hwse þo allra mest, þa œttu Drottne ad þiona betst.

Ei kom þu nakenn i þann Stad, œ þier Klæde haf-

hafdu þaungad, Riettlæte s Skrwda skiærastann, skal annar hylia Lijkamann.

Engelsins fyrsta Ord þad var, (þa urdu hræddar Kvinnurnar): Ottest þier ei, eg sie til Sanns, sorgande leited Frelsarans.

Hvern ed Krossfestu heidner Menu, hann er fra Daudum Uppriſenn, ei finnst hann hier med sama Sid, so sem þier fyrr hann skylduſt vid.

Mannlegur Styrkur minnstur er, Mannsins Natturu Hræddan skier, ei kann hun standast Engla Dijrd, oss eru þar til Dæmenn skijrd.

Enn ef þu leitar Lausnarans, læt, mijn Sæla, a Hræddu Stanns: Hvad villtu Ottast? Herrañ þiñ, med himneskum Prijs er Uppriſinn.

JEsus þinn blijde Brwdgume, bareſt h:fur, og sigrade, Ovina þinna allann Her, eingeñ þeirra fær Valld a þier.

Ei þarftu Ottast Andskotann, ei fær þañ sakad christenn Mann, Fordæming eingenn finnst þeim hia, er Frelsarann JEsum trwa a.

Logmæled ecke hræddstu hier, Herrann JEsus þess Fylling er, ei kann þess Bolvan angra þig, af þvi Christur took hana a sig.

Ei þarftu Daudans Ottaſt Pijn, unnenn er hann med Brodde sijn, og i Sigur nu svelgdur er, soddann oss JEsu packa ber.

Ottast skalltu þo mæte Mann, þiñ millda Gud og Skaparann; Sonarleg Hræddsla soddann

ſie, ſenn Aſt til Guds þar medſylge.

Med Gudhrædſlu, ſem Barned betſt, byriar þier DRottenn Ottaſt meſt, ſo reiter hann ei til Reide hier, riett Trwi þeſſu foolgenn er.

Vid Kvinnurnar Engell enn nam tiaa: Uppriſu DRottenns ſeged fraa, Poſtulum hanns, ſo gledieſt Ged, greined og þetta Petre med.

Siaed, ad hann mun fara fraã, fyrer ydur i Galilæam, þar fæed þier hann ſiælfann ſied, ſo ſem hann ydur heita ried.

Epter ſem gloggt var gieted uñ, Guds Engill bijdur Kvinnunum, Uppriſu JEſu ſegia Sann, ſierdeiles Petur nefner hann.

JEſu, þad er þitt Ord og Ans: Ei þurfa heiler Læknarans, helldur ſiwker og ſærder Pijn, Sár þeirra lækna Millden þijn.

Petur giordeſt ſtoor Glæpa-Mann, Guds Son af ſoor og neita vann, honum; Enn HErrann hijrt med Ged, hanns Syndar ecke minnaſt ried.

Stærſtu Syndurum ſtærſta Nad, ſtærſta Hugſvoslun verdur tiaad, einn ſtoor Syndare alldrei kann, aan þeſs koma i Himna-Rann.

Þar ſem ad Jorden of þurr er, Uppſprettu Læke fæum vier. Guds Nadar Bruñar bregdaſt ſiſt, Berſyndugum, og þad er vijſt.

Gud hefur ſvared ſo til Sañs: Syndugs vil eg ei Dauda Mañs; Petur Meinſære ſijnde ſitt,

Sære

Sære DRottens þad giørde kvitt.

Eg meina vijst ad eingeñ sie, Ast Guds og Myskun nealægre, eñ ydrade syndug Sælen tvist, soddann vid Petur auglijstist.

Sialfur Gud lagde Adam a, einn Klædnad þa hann nakenn sa, Mottle Niettlætes mun hann mier, midla þegar mig nakenn sier.

Eg treyste DRottenn uppa þig, alldrei minn JEsu forlæt mig, sijn mier þa þijna Myskun mest, mestann þa sierdu hia mier Brest.

14. Psalmur.

Uñ Heimfør 'Kvennanna fra Grøfenne, og Christi Opennberan fyrer þeim.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

KVinnurnar gladar geingu heim, fra Grøfenne med Bodskap þeim, hvørn þær hugdu ad tia, HErranns Postulum hryggum þa, sem heilagur Engell sagde þeim fra.

Epter sem þetta er nu skied, i þvi Bile þeim mæta ried, HErrann med hægann Sid: Heilar, sagde hann, sieud þid; Sijst vard þa a Gledenne Bid.

Hvør ad hanns Footum falla vañ, fadmande þa, tilbaudu hañ: Hrædest ei, HErr-

amm tier, Brædrum mijnum byrte þier, brædlega það sem greine eg hier.

JGalilæam gange beint, gooder Sveinar med Lynded hreint, þar skulu þeir mig siæa. Ordenn þijn, JEsu, stodug stæa, stadfast Trausted set eg þau æa.

Hvad kom til þess, miñ HErra, fyrst, þa hrelldre Mariu þu byrtist, hun mætte ei hræra æa þier, eñ Kviñur þær sem komu hier, kloppudu uñ Fætur þijna sierhver?

Magdalena i Trygdum traust, trwde þvi stadt og efalaust, ad varstu uppriſinn, eñ hinar bordust vid Breyskleik sinn, bræt t þær aumkar Kiærleike þinn.

Þvi lietstu HErra hijr i Lund, hier þau veiktrwud Dygda Spruud, fæ ad preifa æa þier? Hvor þeirra og þig siælfann sier; sonn Trw giorde stadfestast hier.

Veiktrwada med Vanmætt sinn, vill ei þijn Giædska, DRottenn minn, fræa sier burt hrekia hardt, Myskunar þiñar er það Art, eingum naudstoddum veitest hun spart.

Bræakadañ Reyr ei brijtur þu, bleſſade HErra minn JEsu, Trw mijn þo vijst sie veik, halfslokenn þu ei kiæfer Kveik, Kraptar Manns þar fara æa Reik.

Trwar Vanmætte mijnum mest, Millden þijn JEsu hiælpe best, eg treyste æa þig eiñ, Ast hijn forlætur alldrei neinn, sem ad þier leitar, DRottenn

minn

minn hreinn.

Lijkamlega ei lienast mier, Lausnare minn ad sia þig hier, og sadma Fætur þijn, enn tællaust þad giorer Trwen mijn, til þess mier eilijf Dijrdeu þijn skijn.

Ems sem Jacob eg alltijd skal, enn þoott þu bygger Himna Sal, minn Herra, hallda þier, i hreiñe Trw; Þa hlotnast mier, hvorskyns Blessan. Eflaust þad skier.

Mier þiker so sem Millden þijn, mier lofe ad hallda um Fætur sijn, þa Holld þitt og heilagt Blood, i Kvolld-Verd þijnum, Giædskan good, giefur þu mier, so fyrrest eg Mood.

Ecke einasta eg kañ þa, um þijna Fætur hallded sa, helldur Saalen mios mædd; Blood af þeim sijgur hrelld og hrædd, helgre Nadar Svolun vel giædd.

HErrans Fætur i Heime hier, hañs Pienara riett kollum vier, sem boda Guds Ord best; Ef ydrunarlaus þu ad þeim setst, aumur Mann, þad gegner þier vest.

Eg vil þig heidra æ og nu, elskulegaste minn JEsu, og virda Pioona þijn. O DRottenn! fær þu Fætur mijn, i Fridarens Land, þa Hiervisten dvijn.

15. Psalmur.

Um Vitnesburd Vardhallds Mañana.

Jon, Sæll er ſa Mann ſem hafua kann.

Eidner Strijds-Menn, ſem Hiſtoriann, herner til Vardhallds ſetta, Uppriſu Chriſti allann Sann, Athuga nædu rietta, Jardſkialftann, einnenn Engelinn, er i burt færde Graf-Steininn, allt litu þeir a þetta.

Fara þeir þvi med Felmtre heim, Foreingium Preſta ad greina, allann Sannleik fraa Atburd þeim, ei þar af nockru leyna; Preſtarner þegar heyrdu hier, hvørnenn þad allt til geinged er, Rædſtefnu ſtofna eina.

Erna Peninga gaafu greidt, gudlauſum Vardhallds-Mønnum; So ſenge þa til Lyge leidt, og leynde Rokum ſønnum, ad JEſus hefde uppriſid; Jnned: þa lwner ſvaafum vid, hanns Sveinar ſtaalu hønum.

Aller ſamþycker urdu þeir, eingenn finnſt hier a Vafe, Giallded wtgreida, gat ei meir, giort hier þeirra Akafe. Ur Guds Kiſtunne þeſſer þar, Þioofar, ſem Sylfre Judaſar, helld eg burt ſtoled hafe.

Af Lijgennar Fodur lærdu hier, Lijgennar Kaupmeñ verſtu, Lijge wtbreida; Lijgen er, med Loſtum þeim allra meſtu. Sa ſem lijgur er Satans Þioon, Saalunne kauper eilijft Tioon: Þu Lijgeñ! þad hugfeſtu.

Sannleikann þa þu ſegia att, ſijſt lastu Muñ

þinn

Þinn fylla, med Mwtum, sem þess fijsa flætt, ad fræmberer Lyge illa, og mællaus verder i sannre Sok, til soddann Ohæfu finnast Rok, Fegyrnder verst sem villa.

Heidner Vard-Menn til Lyge lioost, lietu sig Presta ginna, Agyrnden þeirra bleckte Brioost, bolvad Giallds æ ad vinna, uppæ sig sialfa einnenn med, Odygd hvor þeirra liwga ried, Samvitsku eingre sinna.

O DRotteñ! geym vort Yfervalld, ei læt þad Satan villa, ad þigge edur giefe Giallds, so gisre Rettendum spilla, i sierhvorju ræke Sannleikañ, sakfelle alldrei Riettlætann, læt þad ei Gulled gylla.

Yfer Grof JEsu erum vier, aller til Vardhallds setter, hanns Grof Christenna Hiartad er, hrein Trw Lijndwkar rietter, i hvorium vakta eigum hann, ei stelur honum neinn þadann, nema sialfra vor Synd og Pretter.

Ef þier villt JEsu hallda hiæ, hiartkiæra Sæl mijn blijda, sofande ecke siertu þa, so mæter straungum Kvijda, vak þu og bid uñ Hiæstod hanns, sem hrekur burt Vardhalld Andskotans, ædste Lausnarenn Lijda.

Opt syfiar mig, þa eg æ hier, Embættes mijns ad giæta, til Vorkunar þad virde mier, vors JEsu Millden sæta; Hanns blessud Nad mijn hylie Brot, hann læte ecke verda æ Prot, sem vaker, Svefn mijn bæta.

16. Pſalmur.

Uñ Utgaungu Læreſveinanna til Emaus.

Ton, Af diwpre Hrygd ukalla eg þig.

Ja Borgenne med Hryggdar Hag, HErranns tveir Sveinar gaanga, a hanus fyrſta Uppriſu Dag, Eymd Hiartans baru ſtraanga, til Emaus ſier ætla þeir; I Jeruſalem þreidu ei meir, hvar einga Huggun faanga.

Uñ Grundernar þa geingu þeir, graatner i þetta Sinne, uñ þad töludu tvistertveir, ſem til bar i Stadnum inne; Hryggver þo minnaſt HErranna, hvern ei uppriſenn meintu þaa, meſt var hann þeim i Minne.

Vilier þu JESum funded faa, fraaſkil þig Verolldinne, fraa Ogudlegum giör þugaa, med Gede, Hiarta og Sinne, af Verolld illt þu ætijd fær, a Bord med henne Satan rær, Heill ſo hann hamle þinne.

Þa Verollden ſem hijraſt hier, hun lætſt þier Fadm ſinn breida, ſo ſem Dalila ſinnud er, med Svikum þig giorer veida, Samſon hid fyrſta faangeñ var, i Fadme elſkudu Heorunnar. Sia til hiaa Svikum ſneida.

Holldleger Menn med holldlegum, hier þo uñgaungaſt fæe, Riettvijſer eins med Raanglætum,

og

og Raum fyr margan ptæe, frar Hegdan gudlausra hallt þig samt, hvorium ad svijkia miog er tamt. Guds Otta sierhvor gæe.

I annann Stad maa athuga, uñ þessa Læresveina, aa Ferda Reysu þeir framhallda, sem fegurstu Skrifter greina, til Emaus fara hugdu hier, hallda þad Kauptwn allmarger, nefnt vera af Vatne hreina.

Af því sa Stadur styrktur var, med stoor Vatnum marga Vega, Flootta-Menn gætu geymt sig þar, þo giordest Ossookn brædlega, og sig fengu þar Ohulta, inn hallded, þa Fiandmaña, Heypt þeim hootade Trega.

Staddur ertu, þu mæte Mann, mæddur aa Vegferd þinne, hier medann bygger Heimsens Raū, og hrekst i Versalldiñe. Til Emaus keppast attu greidt, ei þad jardneska gylder neitt, helldur himneskt Heimkynne.

Þar er fast Slot, þar Frij-Stæd ætt, fyrer Ovinum þijnum, Ohultur bwa ætijd mætt, eingum mæter þar Þijnum, fraū af Stool Lambsens flioota þar, fegurstu Vatnsfoll Gledennar, med eilijfum Særleik sijnum.

Frea Ogudlegum uñ þu mier, O DRottenn! burt ad g anga, leat mig ecke i Heime hier, Hlutskipte med þeim fæanga, og þa Vegferd er wte mijn, eg bid, gled mig i Rijke þijn, uñ alla Eilijfd laanga.

I þridia Lage þad er eñ, þier Saal mijn athug-

ande,

ande, hvorier þeir Reyſu mundu Menn, ſem mæddust hier vegfarande: Læreſveina vors Lauſnara, lioos Guds Ord bæda auglijſa, halldna i Harma Stande.

Ef þu villt Madur, ad þu bert, odleſt JEſunt ad finna, Læreſveinn hañs med Sañe fiert, ſiſt laat þig Heimenn giña, bleſſad Ord hanns med blijdre Lund, breid wt og medkieñ alla Stund, Bodum hanns beſt ſkallt ſinna.

Hañ umfram allt þu heidra matt, hann er Gud þinn Lauſnare, Kroſs hañs Ovirda alldrei mætt, enn þo hañ leinge vare. O JEſu! laat þu alltijd mig, elſka, prijſa og dijrdka þig, hier a medann eg hiare.

17. Pſalmur.

Chriſtur openberaſt Emaus Reiſendum.

Ton, Ef Gud er oſs ei fiandſur hia.

Guldſpiollenn ſegia: HErrann hijr, hafe ſem vegfarande, komed og nalægſt Krapta dijr, kiæra Sveina reyſande. Peim þar ſamlaga ſig nam hañ, ſo ſem hiñ pridie Ferda-Mann, þeirra ſo þverre Vande.

Jafnfraamt þeim baudum JEſus gieck, JEſum ſamt þeckta eige, fyrer Sioon þeirra Hullda hieck, hun var a þeſſum Vege, halldenn, ſo þeir ei hugdu hier, HErrañ være i

For

Før med sier. So frœa eg Ritning sege.

Sia hier og skoda, Sœl mijn kiœr, Siñe þiins JEsu blijda; Gudhrœddum er hañ alltijd nær, eins þa vid Freisting strijda: Veiktrwada hann vidretter, Vanfœrum Styrk og Huggun lier, ei þarftu þvi ad kvijda.

Hvar sem ad eru einer tveir, eda þriir komner samann, i Herrans Nafne, þar hafa þeir, hia sier JEsum Nœd-tamann, þeirra œ mille midt hañ er, mœa þeim so eckert granda hier, þa hann er fyrer framann.

Frœa Hiord DRotteñs hier hofdu tveir, Herranns Sauder burt-flwed, œa Villu-Stig hœttum voru þeir, var þvi Sœlar Tioon bwed, ef uppleitad þa ei hefde hann, sem Hyrder er betste Gud og Mann, og þeim villtum vidsnwed.

O JEsu, JEsu! opt hef eg, i burt frœa Hiordu þinne, villst œa Glotunar vondann Veg, Velferd nær tapad miñe; Eñ þu hefur mig uppleitad, œdste Hyrder, og samlagad, Saudum þijnum hvort Sinne.

Ei byrtest Drottenn ollum Lijd, þa upp var risiñ frœa Daudum: Sveinar hañs og so Fliodeu frijd, sem fylltust af Sorg og Naudum, fengu hann sia, enn adrer ei, eingenn kann þar vid segia Nei: sijnum hann biargar Saudum.

Lœresveinar med liwfre Lund, Lof DRottenns tveir vijdfrœgia, þegar þeir JEsu fengu Fund; frœa hvers Nœlœgd ried bœgia, Keñemoñum og

breida

heidnum Her, Hrecker, Vondſka og Laſtaner, er alldrei lietu ſig lægia.

Ef þu villt, Barn mitt, ødlaſt hier, ad JEſus þinn Frelſare, ſie æ i Fylgd og For med þier, og fodurlega bevare, med heilogu Tale hann æavallt, i Hiarta þitt inn þu locka ſkallt, Viſt hanns ſo hiæ þier vare.

Dwſurnar hrædaſt Hrafna = Mæl. Hliood Ulfſins Lombenn flija, gior þier ei ſiælſinn Svik og Tæl, Synder med Ordum drijgia, Muñ = Sofnud vondann varaſt ſkallt: Vit, hann burt ſtygger Gud æavallt, ſo fær þu ei Fylgd hanns nija.

Eg blygdaſt vid ad athuga, Uppfoſtur ſumra Manna, æ Bornum þeirra, ſem berlega, byrteſt og Raun vill ſanna, fyrr enn þau kunna Fader vor, Forellðra vondra rekia Spor, ſveria, bolva og banna.

Bid eg, þeſs giæted gooder Menn, Gud mun af ydur krefia, Barnanna ydar Sælna ſeñ, er Satan feck Ensrum vefia, leided þau ung til Lauſnarans, med limfum: Aga og Kiēning hañs: Hygged ei hier vid tefia.

Enn framar ſiædu, Sæl mijn, hier, forgande Læreſveina, til Emaus ſem ætla ſier, ad fara Reyſu beina, i annarlegre Aſynd þar, eilijfur Guds Son liet ſig ſiæ; Get eg ſo Ritning greina.

Eg veit Gudhræddum errn hiar, O! minn Jeſu bleſſade; Hvar hellſt ſem ad þu hitter þa, Hormung trwe eg ei ſkade, enn Stundum þeir ei peck-

ia

ia gloggt, þijna Asynd so fliott og snoggt, eins sem i Villu vade.

I Lijking Þrefaldre lijt eg þig, Lausnare miñ hinn blijde, koma til vor og syna sig. I Sorgum vorum og Strijde, Asynd þijn JEsu Andleg er, i Orde og Sacramentum hier, Leyndardooms full hica Lijde.

Ecke fæ eg þa Asynd þijn, a annañ Hætt ad skoda, enn med Trwar-Augunum mijn, allann so fyrrest Voda, sem annarlegann sie eg þig, so þijna Lijking her fyrer mig, þa Kross þinn þu kemur ad boda.

I Krossburdenum Kiærleik þinn, kann eg ei gloggt ad lijta, Vanmattur sterkur vijst er minn, þa verd eg i Eymdum sijta, Hugskots Sioon mijn er halldenn þa, sem hygge eg þig einn framande sia, er Huggun ei vill bijta.

I eigennlegre Asynd þo, eg fæ þig lijka sienañ, Herrann minn kiær, þa Harma Froo, helg Naad þijn og Forþienan, Lijkamans Blessan lætur hier, og Lijkn þa Andlegu veitast mier, þa gefst a Raunum Rienan.

I hverre hellst Asynd, Herra minn, hier villtu mier þig syna, Hiartanlega i sierhvert Siñ, Sal mijn kijs Nalægd þijna, enmana eg þa ecke er, Englana veit eg fylgia þier, allt gledur þad Andu mijna.

Kom til mijn, JEsu, kom til mijn, kom ei sem einn framande; Eg bid, Nalægdar alldrei þijn,

aum

aumur verde eg ſaknande, HErra minn kom og hiælpa mier, Hiælpræde þitt mig burtleider, hiedann vr Harma Lande.

Eigennlega þa Aſynd þijn, eg fæ gladur ad ſkoda, horfinn fræa allre Hrygd og Pijn, hverskyns Eymdum og Voda, Soolu fegre þar sie eg þig, Sool Riettlæteſins, hvar ed mig, eilijf Dijrd æ mun ſtoda.

18. Pſalmur.

Uñ Samtal Chriſti vid Læreſveinana a Vegenum.

Ton, Giædſku Guds vier prijſum.

VAlſnarans Læreſveinar, litu Tveir Frelſarann, hverigur hann þo meinar, helldur Vegferdar Mann, hvern peir sig hugdu siæa, Augunum Harmar hielldu, Hiørtunn i Æfa felldu, HErrann ei peck-tu þar.

Græderenn gefur ecke, good Ræd til Læknínga, utann hann ædur þecke, Ordſok Siwkdoomanna. HErrann eins hrellda ſpyr, Sveina, hvad Samtal hallde, sem peirra Hryggdum vallde? Vijſt sem þad viſſe ei fyr.

Cleophas kløckt med Sinne, Chriſti Spurn ſvarade: I Jeruſalem inne, ertu

ſo

jó Framande, grenslast þu þurfir ad, því er ad þessum Dögum, þar hefur giørdst? sem klogum. HErrann spyr: Hvad er þad?

Herrann hefur þad Sinne, Hormung þa strijder ad, vill hann ad aller inne, Astseme hanns þar fra, med Bæn og blidvgre Lund, Eymder sijnar auglijse, og honum þær framvijse, ad hverre Harma-Stund.

Allt veitst þu ædste HErra, allt ad Himne og Jord, allar Ord-Rædur hverra, alla Hugsan og Giørd, enn þo spurder þu ad, hvad þijna Sveina hrelde, hvad þa i Sorger felde? Allt þo þeckter þu þad.

O JESU! Elskan blijda, Angur mitt betst þu sier, eñ þo hvad eg maa lijda, audmiwkur byrte eg þier, og Hiartad Hormum þiad, opna eg Elsku þinne, aumstaddur morgu Sinne, þa hlotnast Huggun brad.

Cleophas enn þa inner, uñ JEsum tølum vier, oss til hanns alltijd minner, ædur var med oss hier, Spadooms Fregd hafde hann, Mattugur eins i Ordum, og i Verkanna Giørdum, hiá Gude, og hiørn vid Menn.

Hann vorer Høfud-Prestar, hier med Lands-Foringiar, keyrdu i Kvaler verstar, Krossfestur so hann var, vier meintum munde hann strax, Israels Rijke rietta, reiknast nu uñ fram þetta, þessi Tijd þridia

D Dags.

Dags.

Lærdoom Lausnarans Pioonar, lijte hier aller betst, ad Trygd peirra Umsjoonar, ei hafi nockurn Brest: JOrde og Verkum eins, Maattuger eiga ad vera, eckert moot Kenning giera, ills alldrei orka neins.

Peir sem ad þijda giora, þæg Ord Guds Lærdooma, enn lœta ecke vera, Jdkaner Verkanna, samhlioda Kenning sijn, ein Hond hvad upp nam bœta, onnur brijtur, so gieta, þeir ei ad þwngre Pijn.

Minn JEsu, Synder mijnar, med Selskap Gydinga, þig seldu i Kvaler þijnar, þig giordu Krosssesta, þær voru Sok þar til, O Rottenn ad þu varst deyddur, og Dijrdar Vegsemd sneyddur; Eg þess nu ydrast vil.

Enn þijn Pijsl Endurleyste, alla Piood Veralldar, af Hiarta eg þvi treyste, ei gieta Synder nar, hamlad nu HErra kiær, ad eg Jñgaungu nœe, i Rijke þitt, og sœe, Dijrd med þier, Drottenn skiær.

O! hvad sœll eg þa sanna, ad þu frelsader mig, Lijfs œ lifande Manna, Lande, nær sie eg þig, og hœrstu Hesd med þier, lœtur mig HErra hlioota, og hennar umm Eilijfd nioota. O! Gud þess usi þu mier.

Nærst þessu naudu oss hræda, nockrar, Cleophas tier, Kvinnur, er allt so ræda, eins og nu segium vier, ad þær Ar-Deges snart,

snart, hiá Grafinne graatnar stundu, Guds helga Engla fundu, vid hann þo vard ei vart.

Og nockrer af oss gengu, wt ad hanns Grafar-Stad, hann ecke hitta fengu, hvernenn sem grenslast ad, enn allt Sorgfullar stóa, Læresveinarner liwsir, lijkt med oss Sinnes hriwsir, sem Kvinnur søgdu frá.

O! Þu Cleophas kiære, Kvinnurnar skelfdu þig, goodann þo Bodskap bære, betst sem ad gledur mig, ad Christur upp ried stóa, Englar þann Sannleik sogdu, so og fyrer þær logdu, ad greina gloggt þar frá.

Sama Postular prwder, Petur og Johann stóa, so sem þær svinnu Brwder, samt varstu Cleopha, lijka Lags-Madur þinn, Vantrwadur, sem være, vijst eige Drottenn kiære, af Dauda uppristinn.

Auk þessa eadur innte, Endurlausnareñ klær, hanns þegar Hiervist linte, og Hollð sitt yrde Nær, þá samt á þridia Dag, frá Daudum vijst hann villde, varna þess eingenn skylde, rijsa med Hefdar Hag.

Af þessu eingu trwdu, aumer Læresveinar, Hugskoted Harmar lwdu, Hiartad Angisten skar, Glede-Fregn sinntu sijst. Sael mijn, þa Kross þig þiáer, þoott nockra Huggun fáer, hun opt til Hrygdar snijst.

Veik Trwa velkest Tijdum, vijst sem i Oldu-

Sioo, Skip fyrer Storme ſtrijdum, ſteipeſt ei alltijd þo, þvi Drottenn leggur Lid, hann ei Reir brotenn brijtur, breiſkur hanns Hiælpar nijtur, þegar hellſt þarf hann vid.

Eg trwe Ordum þijnum, O JEſu! gled þu mig, og vorkieñ Veikleik mijnum, vil eg fwo treyſta a þig, midt i Mannraunum mijn, Sorgernar þo mig þiage, og þær ſialdann afbrae, Vatn þad ſnijſt ſenn i Vijn.

19. Pſalmur.

Uñ Predikun Chriſti, fyrer Læreſveinunum a Vegenum.

Lon, Naitturann oll og Edle Manns.

HEr er greint: Ad giordu tveir, gudhræddir Læreſveinar, herma JEſu hvad harma þeir. Hver þa med odrum kveinar; Peir trwdu fijſt, þvi þeim var lijſt, þad Chriſtur riſinn wære, Daudanum fræa, græatner þvi ga, gledias vijſt þo þeim bære.

Þa Cleophas med ſagdann Sann, Sarenn beggia opnade, JEſus ſem lifwfur Læknes Mañ, leingur ſo þau ei ſkade, i Undernar, innhellte ſnar, allra fyrſt beiſku Vijne, og ſtraffa ried, Avijtan med; Ord hanns fræa eg þad ſijne.

O þier Heimſker! Hvad HErrann hier, i Hiarta treger lijka, øllu ad trwa, er Ord Gudz tier, (Athugum Rædu ſlijka). Og

heim

þeim siidann, segia ried hann: So hlaut Christur ad lijda, og i Dijrd sijn, endadre Pijn, inngaa med Veg semd frijda.

Heimskan vijst kalla hvern þann maa, sem hafnar gott ad stunda, og Trwnad fester ecke aa, Ord Guds nie vill þau grunda, eñ Hollds Skynsemd, helldur med Fremd, hættulaust fylgia bære, uñ biartann Dag, med Bernsku Lag, Blys sem hañ tendra fære.

Heimskur forsmaer Hyggindenn, heimskur er vantrwadur, sem Ordum Guds ei sinner senn, so hañ þeim treyste gladur, Orvænting i, opt fellur þvi, ecke vill Drottne trwa, og sier til hanns, fyrer utañ Stans, af Hiarta gladur snwa.

Oll þijn Ord eru Ande og Lijf, O JEsu minn Frelsare! ædsta Huggun og ædsta Hlijf, ædst Traust, þo Sorgen vare, enn samt med þeim, hreckvijsañ Heim, hentar marg-opt ad vijta, Pienurum sijn, fraa þwngre Pijn, þeir so hañ kunne slijta.

Laat þier þvi, syndug Scala mijn, sijst þad forþocknast kuña, Guds Pioon þo straffe Glæpe þijn, gior honum helldur uña, sem leider þig, aa Lijfsens Stig, Lomals Ord þo hañ ræde, og Astar-fws, eins sem JEsus, Under hreinsadar græde.

HErrañ þa vijtad hafde hardt, hier sijna Læresveina, aptur þa hrellda huggar snart, hañ naade þannenn greina: Hlaut Christur ei, [Hvor kvedur ney], hier lijda Pijnu straanga, og

Þar epter, sem eadur tier, inn i Dijrd-sijna gaanga?

Þu hlautst, minn Hiartans HErra kiær, hier kijda Pijsl og Dauda, syndlaus, heilagur, hreinn og skiær, hvorskyns fannstu til Nauda, so frelster Mann, fortapadann; Faderenn slijkt afriede, eadur enn vier, vorum skapter, af Villd þinne þad skiede.

Minn JEsu, eingenn þreingde þier, þwngar Kvaler ad lijda, nema þijn Ast sem eilijfer, og Mannkyns Topun strijda; viliugur þvi, þig gafstu i, Piaaning og stærstu Pijnu, Asten þijn best, Eymden mijn verst, olle Kvalræde þijnu.

Mijn Saal, þess giættu sierhvort Sinn, so og þad vel hugfestu, viliugur leid Lausnare þiñ, Lægging og Pijsler verstu, fyrer Synd þijn: Þessa hañs Pijn, þier leat Uppvakning giera, ad viliug þu, þiooner med Trw, þessum liwfasta HErra.

Medtak og viliug Christi Kross, Kross-þiaad ef skalltu vera, þvi þad er eilijf Æra oss, epter JEsu hañ bera, so lijkiumst vier, i Heime hier, Hrygdar-Mynd vors Freisara, Dijrdar-Mynd hanns, sijdar til Sañs, so mun og aa oss vara.

Þessra Tijma Mootlæting mest, mier giorer Dijrd eilijfa: Þessa Tijd vil eg bera best, Bol mitt og ei moot kijfa. Kom JEsu minn, med Krossenn þinn, Koronu mun mier gefa, þijn Naaden blijd, þa þrijtur Strijd: Þetta skal eg sijst efa.

Ritningar allar inna ried, angrudum

Lære

Læresveinum, HErrann vor JEsus hijrt med Gied, af hellstu Spædoomis Greinum: Þær sem um hann, herndu med saa, helgann Mosen fyrst tiaade, einnenn Spæmenn, alla i sen, wtleggia best hann mæde.

Þig, minn JEsu, eg þecke best, þijns Ords af Nædar Rædu, hvar vid Sal mijn ig huggat mest, i hvorskyns Sorg og Mædu: O Sarons Bloom: Ordenn þijn froom, Auden gard hann eg sege, er gledur mig, þar finn eg þig, það gliest mier vijdar eige.

Sem eitt Gull Eple er JEsus, i Sylfur Skaal Rituinga, það Hnoss minn Ande elskar hios, eins nær mig Sorger þrijnga. Lattu Ord þijn, Ond gledia mijn, O minn Lausnarenn froome! i Lijfe og Deyd, i hvorskyns Neyd, einkum en sijdsta Doome.

20. Psalmur.

Af Bæn Læresveinanna, ad Christur være hiaa þeim.

Ton, Nu hefst Rotten og hylur Dag.

LEresveinarner, Lausnarenn med, lokksens nalægiast Rauptvned, Þa var Dagurenn þrotenn hæt: þar af Salen mijn Huggun fær.

Loksens Pilagrijms Gaangur minn, giorer ad þrioota eitthvort Sin, mijn Eymda Reysa Ending fær, um sijder hiaa þier, O Rotten kiær.

Í Emaus himreskt eg kiemst þar, eckert kann mig þar leingur hiꝛa, eingenn Diofull mig astrijda, i þvi Heimkynne blessada.

Einger Fiandmen þar angra mig, eiliſf Dijrd giefſt mier fyrer þig, Frelſare minn, og Hugar Hægd, himneſk Sæla med allskyns Nægd.

JEſus liet sem hann lyſte hier, leingra gaanga enn Sveinarner, þa Kauptwinettu komu ad: Christen Madur hugleidtu þad.

JEſus optlega sijnet sig, sem hann vilie forlaꝛta hig, Krossenn þegar þig hiaꝛer mest, þijna Trwſe hann reyne best.

O! hvad marger Guds Astvinir, eatt hafa slikt ad reyna hier, sem hafe Gud þeim horfed fraꝛ, og hyrdt ei sualiar neitt um þa.

Freisting slijk es ad þiakar þier, þu christenn Sæla, giættu hier, hvad til Uxræda hellſt þu fær, af HErrans Sveinum þetta lær.

Þeir neyddu frijsdann Frelſarann, fraꝛ sier ei vijkia giarde hann: A Dagenn lijdur meir og meir, nijog tekur kvollda, sogdu þeir.

Í Bæiunum vorum vijſt med Saꝛ, vier kunnum neyda Lausnaraun, hann so oss ecke hverfe fraꝛ hier uppa Dæmenn finna maa.

Soddann Naudung af syndugum, sem skier i þeirra Bænum, er Drottne kiær a allan Saꝛ, alldrei vid hana styggest hann.

Alldrei mislijkar Astsemd þijn, O nijn JEsu! so Bænen minn, neyde hig Hiartans HErra kiær,

hiaꝛ

hiæa mier vera og gæanga ei fiær.

Vijk ei burt JEsu minn fræa mier, mig læattu fæa ad hallda þier, hyl þig ecke i Hormum mijn, Hiealpar so álldrei sakne eg þijn.

Eingenn Twnga wtskijra kann, allra sijst eg eiñ fæavijs Mann, hvad stoora Naudsyn hofum vier, HErranñ bidia: Vert Med Oss hier.

Af þvi nu koolldar æred mieg, i Heimenum æa margañ Veg, i hvorre Stiett þad sijner sig, soddanni mæa tijdum æangra mig.

Andleger velltast Villu i, vijst kann eingeñ ad neyta þvi, og þo ad Ritning rædd sie hrein, raung Verk giora þo stoorum Mein.

Keñemeñ blindar Bwksorg vest, bolsud Agyrnd er þar vid fest, og Hræsnes-Tal fyrer Hofdingium, hvar med er torrijnt Sælunum.

Stroffunarleysenñ Synda Sid, soddañ Losnu opt festest vid, Hoogværd æa þad ad heita blijd, Heimsens æa sijdstu Rockurs Tijd.

Giæt þijns Embættes Guds Ords Þioon, gior alldrei neinum Sælar Tioon, Lærdoomur sie og Lijserne, sem Lioos tendrad i Kvolld-Rockre.

Hiæa Veralldlegum vænte eg med, vera adsyggd Kvolld-Rockred; ef þu villt Madur ad þvi gæa, eg verd þar lijted minnast æa:

Heimsker og marger hælf-blinder, i helga Valldstiett iñ troda sier, Dæarar sitia i Doomunum, dragast þvi Lóg æa Eyrunum.

Mwtur og Gialld, þo mæal-laust sie, morgum

snere frœa Riettvijse, Oriett leid opt sœa Aume Þvi, enn hiner Rijku geingu frij.

Athuged slijkt good Yfervolld, Efennar fyrr eã lijdur Kvolld, stunded Guds Orda geyma best, good Riettvijse so vidhalldest.

Hiwskapar-Stietten einneñ er, i hvorre kvollda vyrdest mier, Egta-Hioonanna Elskan blijd, opt vill kvolna umm Þessa Tijd.

Bornenn can Aga uppalast, illra Forelldra nema Last, Lete, Þioofnad og Þes Hœttar, Þad su sem ecke skade par.

Af Hiwunum mœa Svikenn sœa, forglegt er slijku greina frœa, Ohlijdne stoora, Ulfbwd med, Illsku-por morg og drambsamt Ged.

A Kvollden Soolen under gœr, O Þu Riettlœtes Soolen klaar, lijs Heimenum i hvorre Stiett, hann so-stunde ad giora riett.

Kvolld Þiñar Efe kiemur hier, christeñ Madur, Þess vœnta ber, œi Kvollde hvorju, og hvorja Tijd, hygg par ad jafnann, Sœl mun blijd.

Kvolld mijns Lijfs hlijtur koma vijst, kann Þad fiærre ad vera sijst, i Dag mier Lijfsins auded er, œi Morgun, kannskie, eg deya fer.

O JEsu, JEsu! jeg bid Þig, JEsu forlœt Þu alldrei mig, i Lijfe og Dauda Ondu minn, Obryggdul hugge Nœlœgd Þijn.

21. Psalmur.

Lœresveinarner pecktu Christum i

Gesta

Gesta Herbergenu, og sneru til Jerusalem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a.

KAereſveinar, sem aadur er, umgieted, Herrann baadu, hiia sier vera, þvi Hwm ad fer, hvor med odrum so tiandu, og JEsus liet þad epter þeim, i þeirra Bænum neyddur, og blijdast beiodur, til Kauptwnsens so komu heim, Kostur var þar til reiddur.

Ovinnande aa allann Saa, er Drottnn vor Frelsare, syndugs Manns Bæn þo sigrar haañ, so trw' eg laungum fare. Gull-Vidiur heidner giordu sier, God sijn hiia sier ad binda, med Bernsku blinda, Almaatt DRottenns i Heime hier, hygg þier ei so unyuda.

I Myskunar Ydrum er eg þijn, iúlæstur, Jesu goode, alldrei slepper þu Ondu minn, i nockrum Sorgar Moode, Ast þijn forlætur alldrei mig, eg þagiore þig bidia, mig styrkia og stidia, hiia mier Bæn og Trw bindi þig, betur eñ sterk Gull-Vidia.

JEsus geck inn i opnad Hws, og vid Bord setteſt nidur, Brauded took og þad blessar fws, braut, eins og hanns var Sidur, Læreſveinum þad liet i Tie, liwfur med Kiærleiks Dædum, þvi bijtte baadum, hann i þvi Augunn opnade, aa sijnum Pioonum tiadum.

JEsus blessade Brauded hier, braut þad so Læreſveinnm; Athuga þetta ollum ber, i Bord-

halldz

Hallds riettum Greinum; Almenn Maaltijd Þo Þetta var, Þad ſo Ritningen hreina, giorer oſs greina, um̃ Sacramentum ecke par, er hier talad, og meina.

Allt Þitt Upphellde Þiggur Þu, Þeſs giættu Sool mijn kiæra, af Þijns Skapara Aſt og Trw, alla hann giorer næra. Gleip ei ſem Hundur giefed Braud, gior Þijna Fædu bleſſa, ſem Hollð ſkal hreſſa, mettadur Þa Þu miſſer Naud, miñſtu Nœad prijſa Þeſſa.

Alldinenn Svijnenn ſvelgia bradt, ſem af Eikiliúm detta, enn uppœa Tren a eingann Hatt, Augunn giora ad rietta; Soa Opacklœte einn-einn er, allt eins vid Gud ſinnadur, Þo Þigge gladur, Gœfur hanns, Þijda Þeck ei tier; Þad var-aſt ehriſtenn Madur.

Maaltijd Sveinanna HErrann hier, hyrdte ei um̃ ad Þiggia: Biood honum ſamt til Bords med Þier, beſt ſkallt ad ſlijku hyggia, Þegar Þu fedur ſvangann Mann, ſem er hanns Limur riettur, i Sorger ſettur, ſiœlfann fœder Þu Frelſarann, fœr Laun Þœa hann er mettur.

Þegar ad JEſus Brauded braut, bradlega opnaſt nœadu, Sveinanna Augu, Angred Þraut, einger Harmar meir Þiœadu, Þeirra Hiertu, fyrſt Þeckt u hann, Þœa ſnereſt Sorg i Glede, ſo rœda riede, fyrr vid Þœa goodur Gud og Mann, gloggt nu allt Þetta ſkiede.

Adams og Evu Auguñ fyrſt, i Synd Þa fallen voru,

voru, opnuduſt, so þau ſaau tolſt, ſijna Blygdan miog ſtooru, Klædleyſi ſitt og Lijtenn lioot, litu med Angred ſtrijda, i Kvol og Kvijda: Einga ſier hugdu Harma Boot, horfinn var Guds Mynd frijda.

I Emaus urdu allra fyrſt, Augu Læreſveinaña, opnud, so ad þeir þecktu Chriſt, þar med fagnandeſanna, ad nu uppriſenn hefde hann, hellogt Riettlætes Klæde, og Bleſſan bæde, afrekad, so ad aumur Mann, Andlega ei nakenn ſtæde.

Frea Sveina Augum HErrann hair, hvarf nær hann þeckia riedu, um̃ þad þeir ræda Ordenn klaar, og ſijn a midlum tiedu: Brann ecke ockar Hiarta heitt, hann þa Ritning vtlagde, og Sannleik ſagde? Skriſtena so vid ſkildum greidt, ſkijrt ad þvi ſama Bragde.

Eins ſem af Gude Ord hanns er, eins verkar þad Gudlega, ſw Leidar-Stiarna lijſer hier, ſem Lioos um̃ diña Vega, af þeſſum Eilde uppkveikeſt, Iskaldt Mannanna Sinne, med Il þar iñe, þær Andans Glædur allra betſt, andlegt byrta Heimkynne.

Mitt Hiarta Drotteñ miog er kaldt, Myrkur er þar ad finna, Synda og Sorga, ſem ovallt, Siovn glepia Augna minna, verme þad Hiartans HErra minn, heitur þijns Anda Bloſſe, þo Taar framfoſſe: Læt þitt Ord mier til Lijſſins inn, lijſa vr ollum Kroſſe.

J Emaus Slote einga Bid, upplijſter Sveinar hafa, JESus þegar ad þa ſkilſt vid, þeir giora ſtrax aa Vafa, til Jeruſalem gaanga greidt, Guds Sonar Læreſveina, ad hitta hreina, þeirre Glede ſem var þeim veitt, villdu þo ecke leyna.

J Jeruſalem innkomner, Ellefu Læreſveina, fundu braadt, ſem ad hermer hier, hverier þa odrum greina, Uppriſu JESU allann Sann, og þad Petre byrtſt hafde, hvorn Hryggden vafde, hiner segia, þeir peckru hann, þegar vid Borded tafde.

Lioſid þegar ad uppkveikt er, aa Borded ſetiaſt ſkylde, ſo ad þeſs Lioome lijſe gior, Lijd þeim ſem Hwſid fyllde: Upplyſtur Madur, upplijs haũ, upplijſaſt Þorf ſem hefur, og Villan vefur, hugg adur hugge hvern annann, hord ſem ad Angiſt kieſur.

Ein Lijfleg Roos maa riettkallaſt, riett-chriſteñ ſierhver Madur, ſem ilmande Bloom hann vtmaalaſt, adra ad gledia hradur. Hvonær ſem Gud mier Huggun tier, haũ gieſi mier þad Siñe, i Mædu minne, ad eg og hugge hryggva hier: Hanns alldrei Dijrden linne.

22. Pſalmur.

Uñ Tijmaun, þa JESus kom til

Lære-

Læresveinanna, og byrtest heim fyrst i Jerusalem.

Ton, Sæler eru heim skalfur Gud.

LÆresveinar, sem sagt er frá, sied og heckt JEsum hosdu, og uñ pad tala aller pá, i Hwsinu seni tosdu, pad var Kvølld sijd, hrotenn Maaltijd, pá af Hrædslu vid Juda, vár Dyrum læst. HErranns Dijrd hærst, hradt styrkte Sveina hwda.

Christur JEsus á Kvølldenn sijd, kom opt til aumra Maña, pegar pá hrellde Hormung strijd, hvad med oss Guds Ord sanna: Adam ried hañ, uñ Kvølld Tijniann, og Evu fyrst Hugsvala, i Paradys, af hverju rijs, øll Heill og Booter Kvala.

Kvinnunnar Sæde, sagde hann, sundur skal briota og troda, Hoggormsens Haus, so hreldur Mann, Helvijtes firrest Voda: Pad var nu skied, hvi lijsa ried, pægre á Kvølld-Stunduñe, JEsus med Sann, er sælann vann, Sigur i Upprisunne.

O! Pu helvijtske Hoggormur, Haus pinn er sundurmarenn, pinn Styrkur allur aleyddur, allur piñ Kraptur farenn; Af Hreyste pijn, huggast Sæl mijn, Herra minn, laus vid Trega, Sigurenn pinn, so verdur minn, sæll JESUS Eilijslega.

Dwsan wtsend af Orkenne, uñ Kvølld ried

Þann

þangad færa, afbroted Blad af Oliu-Tre, i ſijnum Munne ſkiæra, Noe þa fañ, med fullañ Sañ, Flooded upphorna næde, Fagnade med, gladde ſitt Gied, Guds af mildu Hialpræde.

Ad Kvollde JEſus Hiarta hijr, hier nalgaſt Læreſveina, yfir hvern helgur Ande dijr, Aſtſemdar Dwfann hreina, kom i Skijrn hanns, Chriſtur til Sanns, kiærum nu Sveinum færde, Oliu-Blad frijdt, þa feck þeim bijtt, Fridar-Gioſ ſem þa nærde.

Ad Morgne og uñ Middeged, minn JEſus Hiarta blijdur, ſig liooſt uppriſinn ſijna ried, ſo ad Kvollde Ged-þijdur, uñ allann Dag, med Aſtar Hag, wt Fadmenn ſinn hañ breider, og hvern einn þann, ſem hylliſt hann, i Himna Dijrd innleider.

Mier finnſt opt ſem ad Sealen mijn, Sorgfull a morgum Dege, fra Morgne til Kvollds þa mæder Pijn, minn Gud, finne þig eige, O! hvad þad Strijd, eg ſñ þa lijd, Ondena ſært vill þvijnga, ad ſia ei þig, hrygger hellſt mig, i Hrellings Mootlætinga.

Ei maa þig Seal mijn undra neitt, uñ Stund þo Drottenn bijde, ad hefta þijna Harma greidt, i hordu Mootgangs Strijde, hvad opt a þig, hanns Mildelig, hroopar Aſtſemen betſta, bioodande þier; Betra þig hier, braadt og þol ecke freſta.

Enn þu dvelur med Idran þijn, Andæpter Jeſu valſta, forgiefins maa hanns Milden fijn, marg-

ſinnum

sinnum til þijn kalla, fra einne Tijd, Elskan hans blijd, til annarar gierer bijda, enn þu þrioottskast, med Þverwod fast, þijns Guds Nædar Raust hlijda.

Þvi hef eg forþient þad med Sann, þu minn Frelsarenn goode, ad lætter þu mig aumañ Mañ, i mijnu Tæra Floode, hroopa a þig, ad hugga mig, og Hialpena lætter bijda, allt til Kvolldsins, annars og hinns; Eiskal mijn Sæl þo kvijda.

Þu kiemur vijst þa Kvolldar nieg, Kvolld-Stund þijn er hin bersta, miñe Yfirboot ei skal eg, allt til Kvollds lengur fresta, komande þu, kemur med Trw, kom JEsu! Giot ei resia, þa Hryggd mijn hier, sem hordust er, og Hiartad mest Sorger vesia.

Kvolld mijns Lijfs þegar komed er, kom þu miñ JEsu blijde, og Hugsvala þu aumum mier, i hordu Daudans Strijde; hvort Kvolld til þijn, hugfar Sæl mijn; Hvort Kvolld eg bid og segie: Bertu hia mier, minn HErra hier. Heidur þinn þverre alldreie.

23. Psalmur.

Um þad, ad JEsus kom ad lukt-um Dyrum til Læresveinanna.

Ton, Oviñanleg Borg er vor Gud.

AD læstre Hurd kom Lausnarenn, lifsins med Krapte hreinum, og i Mided stood i þad

Sinn, ollum jafn-nærre Sveinum, heilſade þeim HErrann, hier nærſt ſo mæla vañ, fyrſt ſem hann fengu ſied: FRidur SJe YDur MEd. Minnſt ſkulud mæta Meinum.

Eingenn Hindrun þier hann lakañ, HErra miñ JEſu ſæte, þu leidſt hier inn i læſtann Rañ, med Lijkama þijns Agiæte, eingenn opnade Dyr, eins gegnum Steinenn fyr, geckſtu, ſem lukte Groſ, giord' hann þier einga Toſ, þad trw' eg Bol mitt bæte.

Hier þiaeſt eg med þwingbært Hollð, þad hlijtur Saalen færa, aumur um ſijder eg verd Molld, Ormar Kroppenum tæra, eñ i Uppriſu mijn, Ond og Lijf fagurt ſkijn, eckert kann ama þa, eilijſum Gude hiia, fæ eg Forklaarun ſkiæra.

Eg þegar velkeſt Eymdum i, Angre og marg ſkyns Pijnu, allfaaer lijta epter þvi, ei ſiña Bole mijnu, ſem Hiortun ſieu læſt, Sam-aumkan lijtel fæſt; Oðruvijs Herrañ hijr, oa Himnum þu ſem vijr, hæattad er Hiarta þijnu.

Læriſveinarner læſtu Hws, læſt vard þo, Drottenn, eige, Hiarta þijnu; Þu huggar ſws, hvern þann ſem mæder Trege, alldrei bregdſt Elſkan þijn, eñ hugſar þu til mijn, Myſkunar Dyrnar mier, muntu ei læſa hier, oa Noottu mie oa Dege.

Eg kannaſt vid, ad opt er læſt, aptur Hiartanu minu, oa þad þo klapper, ecke fæſt, opne eg þad Bode þijnu, liwſi Lauſnare miñ, og leide eg þig þar iñ; Hwſum og Hiortum med, hardlæſa margur

gur ried, þau Lazarus lau i Pijnu.

Eg bid mier stioorne Ande þinn, O! miñ Frelsarenn blijde, sem Nabal eg ei nockurt Sinn, neite þursanda Lijde, hiia mier ad hysa hann, hvorn eg sie Voladann, Hiartad og Hendurnar, honum sie' opnadar, Boot so au Naudum bijde.

Hier epter skal eg, Herra miñ, Hiartad opna Vilsd þinne, enn Hreckvijs Diofull og Heimurinñ, hverigur fær þar iñe, Þu gafst mier Hiartad þitt, þier gief eg lijka mitt. Lijssins Dyr laat ei mier, læstar, þa hiedann fer, so nœe eg Himna Heimkynne.

Þau JEsum sau Sveinarner, sem fallenn lau hann eige, helldur stood, hvad nu herma ber, og heilog Ritning segir; Synd vor fyrr fellde hañ, frægastann Gud og Mañ, i diwp Angistar Kof, i Daudañ, loks i Grof, au diñum Pijsla Dege.

Nu er hañ aptur uppstadiñ, Ond mijn huggast vid þetta, eg þo ad kuñe eitthvort Siñ, under Kross Byrde detta, og (hvad optlega skier), i Synd eg falle hier, jeg gledjast jafnañ nau, JEsus stendur mier hiia, hañ mun mig vijst vidretta.

Diofull og Heimur hier þo mig, hafi Samtok ad fella, i Pijsla Hwseñ eilijflig, Elldar hvar sijfeldt vella, Ovine þessa eg, alldrei skal hrædast mieg, sæll JEsus Sigurenn lier, sem ad stendur hiia mier; Hvad kann mig þvi ad hrella?

O minn JEsu! mig angrar mest, ad þig fellde eg i Pijnu, med Syndum er eg adhafdest, au moot

Logmæle þijnu, eg þeſſa ydraſt nu, eg vil i rettre Trw, þacka og þioona þier, þu miñ Gud, hier epter, af heilu Hiarta mijnu.

Eg aumur gled mig alltijd vid, Endurlauſnareñ kiære, ad Dioful og hanns Illſku-Lid, Almættur þinn hinn ſkiære, fellde og Footum trad, frægur ſtoodſt epter þad, Sigre hroosande hier: Heidur og Lofid þier, Haudur og Himnar fære.

24. Pſalmur.

Uñ þad, ad JEſus Stadnæmdiſt i Mided hiæa ſijnum Læreſveinum.

Ton, Eins og ſitt Barn.

HErrann JEſus, ad hugga ſwo, harmande Læreſveina, uñ luktar Dyr, i Aſtum kyrr, ſem inn er fyrr, innkom Grædarenn Meina.

Og i Midid, med Elſku Sid, øllum jafn-nærre Sveinum, JESUS ſtood þa, þad Gudſpioll tiæa, þeir gloggt hann ſiæa, i Þela Kiærleiks hreinum.

Hvar ſem til þijn, ſier Sælen mijn, Sigurvegarenn blijde, þu ert i Mid, þitt ſtyrker Lid, ad hvoria Hlid, hverfur þæa allur Kvijde.

Ef Himnum æa, eg vil þig ſiæa, ædſtu Næd kanntu veita, Mid-Perſoonann, ertu med Sañ, einn Gud og Mañ, i Guddoome hæleita.

Þar ertu minn, mier hvert eitt Siñ, Medal-

gang-

gængarenn beste, i Guds Augsijn, Arnanen þijn, sem alldrei dvijn, afplanar mijna Leste.

Á MJdre Noott, þijn Fæding fliott, Fiar-Hyrdum byrtast nœde, Midnættes Brest, þœr bætter best, samt Brot mijn vest, og Bol, er Hiartad þiœde.

Ungur i MJd, med Sooma-Sid, satst þu hiœ Meisturunum, frœdaude þœ, þad Guds Ord tiœ, þijn Vitskan hœ, þeckteſt med Forundrunum.

Eins ert þu eñ, Astgiafarenn, i Kyrkiu-Hwse þijnu, og frœder hier, þañ oss framm ber, Ord þijn, og ver, eilijfre Vijtes Pijnu.

I MJd varst þu, millde Jesu, millum tveggia Reifara, klœdlaus med Spie, i Kvolenne, œ Krossens Trie, keyrdur af vondum Skara.

Oll Brot mijn þœ, eins stoor og smœ, Endur-lausnarenn beste, bœtter þu frij, Frelsunen nij, feckst mier af þvi, sollnum i Synd og Leste.

Nu varstu hier, sem Texteñ tier, tvistra œ mille Sveina, eingum of-fiœr, eins hverium nœr, Elsk-an þijn skiœr, ei kuñe sier þar leyna.

Petur med Sann, syndga meir vann, enn sier-hvor af Postulunum, þa þig af-soor; þijn Millden stoor, ad þessu ei soor, þu stoodst eins nœrre honum.

Eins ertu mier, minn JEsu hier, mest þo eg syndgad hafe, nœlœgur vijst, nœr sem eg snijst, Nœd þiin wtbrijtst, œ þvi er eingeñ Vafe.

Hvar sem mier nœr, HErrann miñ kiœr, hefur þu Nœvist þijna, sie þad i MJd, œ hœgre Hlid,

eda vinſtre vid, vijkur fraa giervoll Pijna.

Vera kaũ Tijd, þa Harma-Hrijd, hvelfest yfer Sœl mijna, ei ſie mier hiœr, einn ſem vill þaa, Aſtſeme tiœr, eda Hiœlp nockra ſijna.

Saunt ertu þaa, mier hrelldum hiœr, HErra minn JEſu blijde, i Eymd og Pijn, med Aſtſemd þijn, ſem alldrei dvijn, allur ſo hverfur Kvijde.

Verdu i MJd, miñ Gud, eg bid, mijnu i krǫmdu Hiarta, MJd-Plœtzed þad, þier hvte ad, þar haf Bvſtad, þa ſkal uñ neitt ei kvarta.

O JEſu ſkiœr, Uñuſteñ kiœr, Athvarf i Hœttum Nauda, Lijfs Eyken mijn, Lidſemden þijn, ſem lioſaſt ſkijn, lijkna oſs midt i Dauda!

25. Pſalmur.

Uñ Fridar Bodan JEſu Chriſtt.

Ton, Hyer ſem ad reiſer hœga Bygd.

SErrann vor JEſus hugga ried, harmande Lœreſveina, eins ſem ea hefe œdur tied, Aſt hanns ſier kuñe ei leyna: FRidur MEDYDur, ſagde hann, ſie. I ſoddann Kiœrleiks Avarpe, byrteſt Guds Giœdſkau hreina.

Hier Lioos i Myrkrum hafa kveikt, helld eg Lioſsens Skapara: Hrygdanna Myrkrenn hefdu veikt, hanns Sveina blindaũ Skara, i myrkvum Stad, uñ myrkva Nootr, meintu þeir Oſſookn koma fliott, Vora hefdu ei til Vara.

A

Af myrkre Nott þeir flwdu fraa, Frelsara sijnum blijda, i Sorga Myrkrum epter aa, æptu med Harma strijda, Frid Samvitskunnar fundu sijst, Fridar-Bod var þeim eckert lijst, þeir sœtu i sarrum Kvijda.

Vid Gud Osœtta vissu sig, vond þad Samvitsk an tiœde, enn JEsu Asten innelig, ei þetta straffa nœde, FRidlausum FRid nu færer hann, FRidar-Hofdingenn Gud og Mann, þess opt eg gladur gœde.

Himnesk og jardnesk Farsælld fœst, fyrer þig JEsu blijde, FRidar-Bod þitt hier hlioomar hœrst, hvort snerter alla Lijde; Sturlud Samvitskan huggast hier, HErrañ FRideñ oss kunngiorer, i sœru Sorgar Strijde.

Þa Sturlan frek og FRiduriñ, farat Hvijlu sina, þeirra Hioona-Sœng sama Siñ, saña Glede fœr reina, JEsu Bloods Arnan blessar þaug, Blood JEsu er þeim heilnœm Laug: Blood JEsu Booten Meina.

Mijn Saal, vid vorum halldenn hœtt, hofdum ei FRid nie Glede, eingeñ Mañs feck Mein þad bœtt, Misgiord Adams þvi riede, FRide oss alla fyrrte hann hier, FRidlauser Menn þa uxdum vier. Hvor var sem Lidsemd liede?

FRidarens Kongur Christur kiœr, kom til vor FRid ad boda, af hanns Fyllingu fengum vœr, FRid, Nad og Lausn af Voda, vid Fodur siñ oss FRidþœgde, FRidar-Hofdingeñ blessade, oss kañ

þad æ ad stoda.

FRidlaus vard Guds Son fyrer oss, i FRide so vier nædum, odlast FRidarens eilijst Hnoss, med ollum FRidar Giædum, FRid vid vorn Gud, sem FRidnum ried, FRid Samvitskunnar lijka med, hier og a Himna Hædum.

Ei kanntu, Gud, nu uppkveikia, Ellds-Loga Grimdar þinnar, og niier ann FRidar fortæra, fyrer Stærd Vondsku minnar: Med Bloode og Vatne Blossa þann, Barned þitt JEsus slockva vann, vr Saare Sijdu sinnar.

Þu christeñ Madur, heinktu a, þad er vijst Omissande: Ef þu villt sijdar FRideñ fa, i FRidar eilijfu Stande, FRid þañ sem JEsus færer hier, fordastu mest ad brioota af hier, O-Fridur ei so grande.

Hallt FRid vid Gud med helgum Sid, og hreiñe Vdran daglega, og hiñ sam-christeñ einneñ vid, alldrei mun neinn þad trega. Hvorier sem FRideñ hata hier, Her-Meñ Andskotans virdast nier, Glotunar gænga Vega.

Med soñum Gude samde eg FRid, vid Syndena skal eg strijda, og vid Diofsul og allt hanns Lid, alldrei þo neinu kvijda. Gief þu mier, JEsu, Frelse og FRid, i FRide lat mig hier skiliast vid, og FRid eilijfann bijda.

26. Psalmur.

Uin

Um þad, ad JEsus sijnde sijnum Læreſveinum sijnar Hendur, Fætur og Sijdu.

Ton, Twnga mijn af Hiarta hlioode.

Þegar JEsus Fridenn færde, Frid-burſande Sveinunum, og heim Kiærleike Kvediu tærde, Kvijda bœru i Huganum, Otta hofdu, Hiartad vofdu, Hormungar i Sorgunum.

Þeir hielldu med hræddu Giede, ad hefdu Anda nockurn ſied. Trwar Veiken vijſt þvi riede, vijſu þo hann hafde tied: ad hann villde, vijſt og ſkyllde, vera heim uppriſenn med.

Opt, miñ JEſu, Otteñ ſtœngar, opt vill Trwen veikiaſt mijn, opt fœ eg med Greate ad gœnga, Gleden þrijtur, Hrygd ei dvin, Ondu tviſta, og Mœd-þyrſta, epter Huggun lœngar þijn.

Þu komſt hier, minn HErrann hijre, Hendur; Sijdu og Fæturnar, ſagder ſkylldu Sveinar ſkijrer, ſiaa og ſkoda opnadar. Under þijnar, Under mijnar, allra beſt fœa lœknadar.

Sœra-Or þijn, Guds Son goode, ſem giordu Pijſlar Verkfœreñ, ſijnder þu nu, ſviptur Moode, i Sigre frœgum uppriſenn; Hendur, Fætur, miñ Gud mœtur, mier giorer þu ſiina enn.

Þa horfe eg œ Hendur mijnar, hier med Fœtur alſœrdar, Samvitſkunnar Svt ei dvijnar, Sœrenn bauvœn lijt eg þar, er Synden gierde;

Von er verde, Vondſkan mier til Hegningar.

Pa horfe eg ca Hendur þijnar, hier med Fætur, JEſu kiær, Samvitſkunar Swten dvijnar, ſierhvort Or þitt læknad fær, ca Scal minne, i hvert Sinne, Oteliande Sær fræbær.

I Anda og Trwnne æ eg ſkoda, O miñ JEſu! Hendur þijn, þær mier alltijd Bleſſan boda, og beſta Styrk, þa Kraptur dvijn, þær mig ſtydia; Þa ſkal ydia, þier til Dijrdar Honden mijn.

Fætur þijnar lijt eg lijka, Lijffens Braut mier vijſa þær; Ef þijn Hiealpen Elſku-rijka, ei mig leider, JEſu kiær, munde eg gaanga, Leid of-laanga, ſem liggur Himnarijke fær.

Opt ſijner þu, Guds Son goode, giorla þijnar Hendurnar, ca Voludum er mæta Moode, og meiga ei abla Lijfs-Biargar; Eg vil ſijna, Aumkan mijna, ca þeim, ſem þu værer þar.

Hendur, Fætur mijnar mæda, margra handa Veikendinn, Naaden þinna Guddooms Giæda, giore ſtyrkia Breyſkleik minn, þijn Hond leide, þeſs eg beide, þiæadann mig i Himeniun.

Medann mig i hættum Heime, HErra, lætur dvelia hier, hægre Hond þijn good mig geyme, giore hin vinſtre ſkijla mier; A eſſta Dege, eg þa ſege, ædſta Lofed ſiealfum þier.

27. Pſalmur.

Uñ Sauntal JEſu vid Læreſveinana,

ana, og hvornenn hann neytte
Matar med þeim.

Lon, Fader vor sem a Himnum ert.

ÞEgar HErrann, (sem hefi eg tied), Hendur, Fætur og Sijdu med, sijnt hafde hræddum Sveinum sijn, Swt þeirra mest og Hrygden dvijn; Eingenn þo trwa eflaust kann, af Jognude það koma vann.

Þa sagde JEsus aptur enn, oll so burttakest Vantrw senn, med hoogvært Gied og Hugar Spekt: Hafed þier nockud matarlegt? Af steiktum Fiske Sticke þa, strax løgdu Sveinar Borded a.

Hier med og lijka Hunaungs e Seim, hvad hann took, asiaande þeim, og ar. Þo þess ei þyrfte hier, þvi forklarader Lijkamer, þurfa ei nockrar Fædu ad fa, Jognudur Himna mettar þa.

Sannarleg Nautn þo þetta var, þvi hun eitt Sañleiks Vitne bar, ad Christur være uppriseñ, Upprisu þesse Votturenn, sañur hlaut þvi ad vera vijst, var Guds Umsioon i þvi bevijst.

Nattturleg ecke Nautn er það, Natt-Verd DRottenns þa setiunst ad, og HErrans etum Hollded hier, hañs Blood forklarad dreckum vier: Sannarleg Nautn er þetta þo, það oss vor JEsus so tilbioo.

Af

Af Nautn þeſſare æ eg ſiñ, Uppriſu Krapt þiñ, JEſu minn, i mier ſialfum, og i þeim Styrk, eg feta þo ad Braut ſie myrk, uñ Eydemerku Eymdanna, upp til himneſkra Fiall-Bygda.

Læreſveinarner Fædu ſaa, Frelſaranum, ſem greint er fraa, Fiſk og Hunang med hreinum Sid, hann took bleſſadur þeſſu vid, og med Nautn ſinne vitna vann, være fraa Daudum riſenn hann.

Eg hef, minn JEſu, eckert hier, ad dijrdlegum eg bioode þier: Fiſk bakadann vid Eymda-Eld, eg i Kroſſe Þolgiæde helld, þann Koſt framűber eg fyrer þig: Forſmaa ecke hann eda mig!

Huunangs-Seim lijtenn hef eg tjl, hañ og fyrer þig bera vil, veik Trw fyrer hann merkiaſt maa; Mitt Trauſt ſet eg þar jafnañ aa, braakadañ Reyr ei broted fær, bleſſud Giædſkañ þijn, JEſu kiær.

Þaa HErrann JEſus hafde ſnædt, hardlega feck vid Sveina rædt: Vantrw og Hiartans Hardwd hann, hiaa þeim allra meſt ſtraffa vann, ad hefdu ſem i Trwar-tæper Menn, treyſt ei þeim ſaau hann upprijſenn.

Vantrw og Hardwd veit eg tvær, verſtu Syſtur alþecktar nær, veik Trw aa eckert vid þær ſkylldt, þo verde opt af Bryſkleik fyllt, hana aalijtur Herrañ hijr, hana uñfadmar Naad Guds dijr.

Enn ſagde JEſus Sveinum ſijn: Siaa! þetta eru Ordenn mijn, audur ſem giorde

eg

eg ad tiaa, ydur nu medann var eg hiaa, allt hvad sem ritad af mier siest, er skrifad, so pad fullkomnest.

I Mosis Løgum er um̃ mig, allvijda Skriften merkelig, og i Spaamanna Bookum bert, Bodan peirra fær engenn skierdt., Psalmarner lijka segia af mier, sierhvørs Uppfylling koma ber.

Oll pau Ord, sem ad um̃ pig skraa, O minn JESU! og segia fraa, Pijnu pinne og dsprum Deyd, draga burt mijna Hiartans Neyd, enn po fagnar mest Aunden mijn, af Uppriſu og Sigre pijn.

Pu uppfyllter, minn HErra hijr, hvad um̃ pig mælte Ritning skijr, og fullkomnader allt pad einn, af pier hvad sagdest, DRottenn hreinn, ecke vantar nu aa pad neitt, er pvi fullkomenn Lausn mier veitt.

Pegar pu skijrder pessu fraa, pijnum Postulum, Naad pijn haa: opnade Skilning peirra par, peir so ad helgar Ritningar, under stoodu, og Efast sijst; auk pessa feckstu slijku lijst:

So hafi Christo sann-byriad, seliast i Pijsl og Daudans Bad, og pann pridia Dag epter aa, upp ad rijsa peim Daudu fraa, og boda lata allstadar, i sijnu Nafne Kienningar.

JESUS auglijsir enn framar: Ad pvi hogge

hann

hanns Pienarar, Predikaſt eige øllum Lijd, Jdran og Synda Kvittun blijd. Jonas i breidra Bygda Stad, Borg Ninive fyr giørde Þad.

Sea Guds Kennemann, ſatt eg tel, ſinne Predikun hagar vel, i JEſu Nafne þa ydraſt hañ, og Synda Kvittun boda vann, Sealum Mannaña, ſem hann er, ſettur yfir ad ſtiodrna hier.

J Logmeals Kienning ſijner ſenn, ſañra Guds Orda Pienarenn, fweñ Samvitſku Sareñ verſt, ſo ad Manneſkian uppkveikeſt, med Jdran ad leita Lækningar, Lijknar bidia og Myſkunar.

Undann þea gengeñ Jdran er, Under Samvitſku lækna ber, med Unda Salve Ordſins Pioon, ei ſo ad lijde Sealen Tioon, Synda Kvittun er Salve Þad, Sar Hiartans græder oll i Stad.

Logmealed Synda Sarenn mijn, ſijner mier opt og verkar Pijn. O minn JEſu! aumkadu Þad, ædſte Lækner i Gilead, ea þinne Twngu er Balſam betſt, bleſſud Huggunar Ord þijn fleſt.

28. Pſalmur.

Uñ Innſetning Predikunar Embættesins.

Lon, Heidrum vier Gud af Hug og Seal.

SIRA FRidarens i annad Sinn, itreka giørde JEſus minn, vid Læreſveina lijrfa ſijn, (lienteſt Glede enn Sorgen dvijn), og ſo Kiennemanns Embætted, innſette Drottenn vor

Þar

þar med. Um þad hier epter er so tied.

Lijka sem Fader milldur minn, mig hefur sendt, kvad Lausnarinn, so ydur alla sende eg, sannann ad byrta Lijfsins Veg: Ad kienna voru þeir kalladir, af Christo JEsu audur fyr, enn þess ordner Overdugir.

Þeir hofdu frijdann Frelsarann, forlæted, þegar pijndest hann, og yfirgafu hann aller þa, enn JEsus þar ei minnest a, Uppreystar Bref heim aptur hier, ædstur Drottenn nu meddeiler; Þad er mijn Hiartans Huggun er.

Æ hvad opt flwde eg hier fra, O minn JEsu, þa hliop eg a, Gialaus þann hætta Glæpa-Stig, sem giorde Satan ad leida mig; Enn eg hugga mig aptur vid, ad þu muner mier sijna Grid, so sem Postulum lagder Lid.

Athuga, Sæl mijn, Engla Her, ei sette Gud ad kenna hier; Nalægd þeirra, hann sialfur sa, Syndarenn munde ei stadest fa, i Bodan Ords og Aflausnar, af Glæpa Mergd þa Hrædslu bar; Mannlegt Hiarta, sem Von til var.

Synduga Menn þvi setter þu, sætaste Drotten minn JEsu, og Fullmagt þijna þu gafst þeim, þitt Ord kienna um vijdann Heim: So sem Faderenn sende þig, sender þa Naud þijn Milldelig, ad fræda og hugga aumann mig.

Þig sende Hiartans Herrann minn, hijngad, Eilijfur Fader þinn, ad lijda hier fyrer Misgiord mijn, mestu Kvaler og Daudans Pijn, og endur-

leysa

leysa alla þa, oc hvorium Fordæmingenn lœa, og þeir Helvijte frelsist fraa.

A þennann Hatt þu sender sijst, Sveina þijna, og þad er vijst, þu hlautst Kvalanna Kaleik einn, kvalenn ad drecka, JEsu hreinn, og Guds Vijn-Þrwgu einnsamann, ad troda, fyrer Syndarann, so Postula, sem sier hvorn Mann.

Öll Logmaals Bolvan oc þier lœa, oll Guds Reide þig giorde slœa, þu barst Heims Synder allar eiñ, ei so ad skyllde tapast neiñ, Audskote og Daude einann þig, oc sooktu, JEsu, fyrer mig, bœtte so Ast þijn innilig.

Allt þetta boda Pioonar þijn, þar til verda þeir enn til mijn, sender: O Rottenn, af sicalsum þier, Sannlega Kienning þeirra er, O lifsi JEsu Lijfs Ord þitt, sem lijfgar Daudvona Hiartad mitt, so uñ Eilijfd er Ond mijn kvitt.

Er Drotteñ hafde Astsemd med, wtgefid Sveinum Kalls-Brefed, sitt Innsigle þar sette vid, so talande: Medtake þid, Heilagann Anda; Og oc þaa, under eins blies hanns Tignen haa: Ad þvi, mijn Saal, enn framar gaa.

I Upphafe þa Adam var, af Jordu skaptur, Ritningar, inna, Gud hafi utann Vid, inn i Mañsins Nasir blœsid, Sœlen Hollde þa samtengdist, sem Lijfid alldrei getur mist, so feck Adam Lijf allra fyrst.

A Postulana HErrann hier, hveria i sinn Stad wtsender, bles, so þeir odlest andlegt Lijf,

And

Andans Gaafur, hanns Vernd og Hlijf, Andans Styrkleik i Andlegu, Embætte, þeim nu skipudu, andleger Menn þeir þaurdu.

Fridarens Bodar Blessader, af blessudum Gudsewtsender, af Bornum Heimsins erud þraatt, Ovirdter hier a margann Hatt; Vered Þolgooder Þioonar hañs, a þessu ollu verdur Stañs, þa þier hefiest til Himna Ranns.

Ande þinn, JEsu, eilijfe, eble, styrke og vardveite, Andlegrar Stiettar alla Menn, af hverium bodast Kvittunenn, Synda vorra, og Blessan blijd, blessud Hugsvolun fyrr og sijd, O Gud! Hiaalpa þeim allann Tijd.

29. Psalmur.

Uñ þad Kiennemannlega Lykla-Vald.

Lon, Aller Guds Þioonar Athuged.

NEd FRidarens Heilsan Frelsarenn, feck sijnum Læresveinum, himneskt Lykla-Vald HErrann minn, hverium lijka sem einum, sem i Stad dijrra Sveina hanns, settest uñ Byggder Veralldar-Ranns, ad varna Andar-Meinum.

Hverium þier gigred sierhvørt Sinn, Syndernar fyrergiefa, sagde vor frægur Frelsarinn, forlatnar skulu aun Esa, þær sem þier þeim, uñ Heimenn hier, a Himnum

lijka eins þad ſker; Slijkt kañ Sorg mijna ſefa.

Og hverium Synder einnenn þier, apturhalldeð, þær verda, apturhalldnar, þeim Herrann tier. Hvor kañ ſlijkt Vald ad ſkerda? Drotteñ vor Jeſus dijr þad gaf, Drottnar Heimſins þad taka ei af, hvorſu ſem Vold ſijn herda.

Eg kiem framañ ſekur opt og tijdt, ei finn mier neitt til Boota, i Hiarta og Sælu halldenn lijtt, HErranns Þioonum til Foota, þeirra Lykla-Vald leyſir mig, Lauſnarenn JEſu, fyrer þig, ſæ eg ſo Nædar niðota.

Þegar mig mæder þvngur Kroſs, þegar mig Sorger pijna, JEſu bleſſadur Benia Foſs, blæder a Sælu mijna, framañ af Munne Hyrdara hanns: A Hiartans Sorg þa verdur Stanns, og oll giorer Angiſt dvijna.

Synden þa bindur Sælu mijn, og ſæra Glæpa Hlecker, fly eg miñ Gud til Þioona hijn, þeirra Magt eingenn hnecker, bliwgur framkryp eg fyrer þa, Frel:s Bodan þeir giora mier tiæ: Þeirra Lauſn efa eg ecke

Laungietner Syner ei fæ Af, epter Forellðra ſijna, Skilgetnum br:þra þvi ei þarf, ad þeirra Erfd ſkule dvijna: Epter Poſtula erud þier, til Embættesins Skilgietner, Þioonar Guds: Þad mæ ſijna.

Frelſara ſijns þæ feta Spor, fara þeir villt alldreie, i hañs Kienning med Þrek og Þor, þa ſem æ raungum Vege, gænga, i Lærdoom leidretta,

med

med Lijfs-Braude þa forsorga, Sañlega eg þad segie.

Ovyrd þvi alldrei, aumur Mann, ædsta Guds Sendeboda, hvor þa forsmæer, forsmæar hann, fœrt kann slijkann ad stoda: Herrañ Þioona sijn hefner ort, sem honum sialfum þad være giordt: Varastu soddann Voda!

Nædar og Lijfsins Keñing klær, Christnenne bijdst daglega, af Þioonum Guds þad stodugt stær, stiller hun Andar Trega, allra þeirra sem þiæst i Þijn. Þijns Ords Kraptur er Huggun mijn, O JEsu! Æfinnlega.

Bidiande Foolksins Bœnar-Raust, bera þeir til Himnanna, þad sem var bunded, lœta laust, sem Lausnarans Ord hier sanna, þeir græda sollenn Synda Sær, so ad Glœpanna vondslegt Fœr, ei deyde Ander Manna.

Þier Guds Ords Þioon, er þad og sagt, þitt Lykla-Vald ad brwka, ecke med neine ofur-Magt, þvi œttu Reikning ad lwka. Þrande Sœler af-leys þu, eñ þverbrotnum med Hoogvœrd sinw, slœ þriootska, sær ei siwka.

O JEsu! Sœte Astvin miñ, O JEsu! Lausnarenn blijde, wr Synda Fiotrum Fœnga þinn, fylltann af Sorg og Strijde, leys þu, miñ Gud, og liettu Þijn, Lausn mijns Keñemañs er sem þijn, Lof sie þier Frelsarenn frijde.

30. Psalmur.

Uñ Fall Thomæ Poſtula.

Ton, JEſus Chriſtur a Kroſſe var.

ÞEgar HErrann vor Himnum fra, heilagt Lykla-Vald giorde ſa, liwfuſtu Læreſveinum, Thomas einn var peim ecke hia, Ond hanns þvi fylleſt Meinum.

Þa fyrſt til peirra heim kom hann, hønum þeir greindu rettann Sann, glader i Saal og Sinne; Søgdu: Vier høfum ſied HERRANN, ſem var hier med oſs inne.

Til peirra ſagde Thomas þar, trwa alldrei eg þeſſu ma, nema eg i hanns Høndum, fyrſt mege Nagla-Føreinn ſia, er feck hann a Ormum þøndum.

Og ad ſiaande eg þar inn, Efa-frij laate Fijngur minn, og Hendur i hanns Sijdu, leggia nae i ſama Sinn, ſijſt trwe eg Bode þijdu.

Sia og athuga, Saal mijn kiær, St. Thomas var burt og fiær, þa JEſus ſig Sveinum ſynde, Trwar Miſſer þvi meſtann fær, er mædde hanns Ged og pijnde.

Fra Guds Barna Sofnud gef þig ſijſt, af Guds Orde Trwen kveikeſt vijſt, Guds Ord henne vidhelldur, i Kyrkiunne fær Lioos þad lijſt, Lijd þeim i Blindne er felldur.

I Kyrkiuñe Guds Ord kiennt og rædt, Kyrk-

iu Safnadar Hiartad mædt, hresser, huggar og nærer, Andar Smarenn þad oll fær grædt, og nija Glede færer.

Thomas var eitt Siñ ecke vid, þa Endurlausnarenn bodar Frid, og byrtest sijnum Svenum, af því mætte hann utann Bid, Andar Skada og Meinum.

Hvad meinar þu ad hende þæa, hina sem yduglega smæa, Kyrkiur og Kienning gooda? Þo þeir hrelleſt, ei Huggun fæa, af hærſtum Frelſara Þiooda.

I Sofnudenum Son Guds er, synduge Madur, vijſt hiæa þier, ef hanns Ordum villt sinna; Huggun, Bleſſan og Hiælp þar tier, hann mæa þar alltijd finna.

Audlegur Himen heita mæa, HErrans Sofnudur Jordu æa, Sool Riettlæteſens sæta, lætur þar Geysla sijna siæa, sem Hiortun sturlud kiæta.

Ef þu villt, Madur, ecke því, þeim ytſtu Myrkrum kveliaſt i, lættu þier JEſum lijſa, med Orde sijnu, uñ Eilijfd frij, audnaſt þier hann þa prijſa.

Vantrauſt þo stundum veike mig, veittu JEſu ad fyrer þig, Lioos Trwar lifne minnar, alltijd gief þu hun æfe sig, i Ydkun Gudrækninnar.

Fader Lioosanna lættu mier, lijſa alltijd i Verolld hier, Lioos þinna Lijffens Orda. Eg befala mig einum þier, illre Vantrw mier forda.

31. Psalmur.

Uñ Vidrietting St. Thomæ.

Ton, Liſande Gud þu liſt þar a.

ÞEtta Døgum, (ſem Ord Guds tiæ), epter þuer þad Herrann blijde, Læreſveinana lier ſig ſiæ, lwna af Harma Strijde; Kom JEſus enn til peirra par, þegar Thomas og med peim var, ſo hann ſæe og tryde.

JEſus ſæ hærſte Hyrder er, hann leitar tijndra Sauda, æ Herdum ſijn þæ heim færer, wr Hæſka allskyns Nauda. Eingeñ fær Hiord hañs unned Mein, ei ferſt hañs Saudar-Skiepna nein, hann einn hiælpar fræ Dauda.

Til Poſtulanna HErrann hier, i Hiarta og Ordum blijdur, kom, þæ Hurden læſt aptur er; Endurlauſnarenn þijdur, Oſkar peim Fridar nu æ nij: Af Nædar-Avarpe gladdeſt þvi, Læreſveinanna Lijdur.

JEſus til Thomam talar þæ: Að trwa ſiertu hradur, med Fingre taktu Orum æ, i Høndum mijnum gladur, wtriettu Hønd og einneñ þijn, iunlegg hana i Sijdu mijn, vert ecke vantrwadur.

HErrañ itrekar Ordenn hier, oll þau ſem Thomas hafde, lætad heyra af ſiælfum ſier, Sæl hañs þa Efeñ vafde, uñ Uppriſu DRottens daudum fræ, er dyggver Poſtular giordu tiæ, enn hann ad trwa tafde.

A mijnar Synder minn þu mig, minn JEſu,

hier

hier i Kijse, so miklest Hefnd þijn hrædelig, i hordu Doomsens Kijse, ecke þeirra; Gleym Glæpum mijn, giore þa hylia Sœrenn þijn, sem mier synd-ugum hlijse.

Al-skiæru O Rottens Augun siœa, oll Verk og Þœnka Manna, hvort þeirra Ord hañ heyrer œa, Heims uñ giorvalla Raña; Þegar þu syndgar, sier hann það, syrg því og grœt þiñ Misverknad, og gior Yferboot sanna.

Thomas odlast hier Hugar-Hœgd, og Hiartans Glede nœade; þa hann i Trwar fagre Frœgd, Frelsarans Benia gœde, Vantrwar Glœpur hvarf burt hanns, œ Hornum ollum giordest Stans, fyrer Hrygd, Fognud þœde.

Eg fœ, O JEsu! einnenn siœa, Or þinna Handa og Foota, Trwar Hond mijn þeim tekur œa, tel eg mier slijkt til Boota: Handa Sœrenn sem þiœadu þig, i þijnar Hendur skrifa mig, því fœ eg Nœdar nioota.

Þœa mijner Fœtur þreytast hier, og þiœst œa Krossens Vege, set eg strax fyrer Siooner mier, so ad eg styrkiast meige, Foota Drenn og Under þijn, ollum lina þau Naudum mijn, O JEsu elskulege.

Synder þa hrella Hiartad mitt, og Hetiar Pijnu boda, Hiarta- og Sijdu-Sœred þitt, sœte Jesu, eg skoda, lioomande af því Elskan skijn, er bœtte fyrer Glœpe mijn, og ollum varnar Voda.

I þijna Sijdu Onden mijn, O minn JE-

Su! ſkal ſlya, ſeinaſt þœa Holldſens Hierviſt dvijn, hana veit eg þar frija, eingenn henne þar ama kann, eingenn Hœſke nie Logmœals Bañ, eingenn Angiſt ad lya.

Opt ſie eg Synda Brenn mijn, yfaſt, ſvijda og blœda, eñ eg veit, JEſu, Under þijn, oll þau mijkia og grœda, þvi ſkal eg leggia Sœr vid Sœr, Sœranna miña ſkadlegt Faar, ſijſt kann þa Hug minn hrœda.

A forklœrudu Holldi hier, Herrans vors Milden ſkiœra, Sœra-Breñ ſijn bleſſud ber, Briooſt mitt þau endurnœra, hann mun ſiñ Fodur Himnum œa, til Hiœlpar mier eñ þaulœta ſiœa, og med þeim Frid mier fœra.

I Himna Sœlu Ør þijn ſier, O JEſu minn Freliſare, Englanna þinna helgur Her, hier med mtvalldra Skare, ſem Sigur-Teikn þijn uñ eiliſ Ar, ollu fegre enn Soolen klœr. Þijn alltijd Veg-ſemd vare!

32. Pſalmur.

Uñ Trwar-Jœtning Thomœ Poſtula.

Ton, JEſus Guds Son eingietenn.

Þegar Lauſnarann Lijda, Lijfs vera Thomas ſœa, Vantrwar vond Aſtrijda, veik ſtrax i burtu þœa, i Þognude Hiartans hijrum, hroopar med Ordum ſkijrum, hvorium nu her-

me

me eg fræa.

Til JEsum Thomas sagde, (Trip-goodur þetta Sinn, dreigenn fræa dospru Bragde): DRottenn minn og Gud minn! Ord þesse eg vil grunda, i þeim, nær gloggt þau stunda, Lærdoom eg fagrann finn.

Hier sie eg Thomas hafa, HErrann vorn Gud og Mann, jætad vera sin Vasa, (vijst þad ei efast kann). Hann er sa hærste HErra, hanns Vallds kann alldrei þverra, hia Gude og Heims uñ Rann.

Minn DRottenn, jeg þig jæta, JEsu Lausnarenn kiær: Ond mijn skal ei aflæta, epter sem kraptad fær, þier ad þioona og hlijda, þinn Kross bera og lijda, og hyllast þig, HErra skiær.

Þu ert med ollum Sañe, aller þess skylldu gæa, HErra, sem hverium Mañe, hæfer Lorning ad tiæa. Þu vyrdst mig Præl þiñ kalla, þessa Heims Vegsemd alla, einkis þar akta eg hiæa.

Þu, allann þig, mier giefur, þier gief eg aptur mig, mijn Sæl þig einn uñvefur, einn skal hun gyrnast þig, eiñ sinn HErra þig hallde, Hlijdne þier einum giallde, mijn Elska milldelig.

Minn Gud, eg þig medkieñe, minn JEsu, hveria Tijd, Hormung þo Hiartad speñe, huggar mig Nad þijn blijd: Þu ert Gud Giædsku goodur, Gud trwr, Gud þolenmoodur, Gud sem þinn leyster Lijd.

Þu ert Gud, þad eg jæta, þiñ Mattur alltijd

ſtœar, þier ber i allann Mœta, Œra og Virding klœar, Dijrdkun, Bœn, Lotning Lijda, lofad ſie Nafn þitt blijda, minn Gud, um eiliif Ar.

Vid Thomam Son Guds sagde: Saſilega trwder þu, (og þeſſe Ord til-lagde): Af þvi mig ſœaſtu nu; Eñ eg þœ ſœla ſege, er ſœa kunna mig eige, hafa þo hreina Trw.

Med Holldſens Augum ecke, eg fœ JEſum ad ſœa, hvad eingre Velferd hnecker, hañ fyrſt eg lijta mœa, med Trwar Augum mijnum, i Mœdu og hvorskyns Pijnum, ſoddann mœa Sœlu tiam.

Eg mun þig eiliflega, O ſœte JEſu Chriſt! liteð fœa, laus vid Trega, i liwfre Himna-Viſt, med Lijkaman Siodn liodmande, i Lijfſens Sœlu-Stande, ſem alldrei umbreitiſt.

Mørg Teikn nam Guds Son giera, ſem greiner Johannes, ecke upptekknud verd; Enn, mijn Sœl, giœttu þeſs, ad hañ liet allt þad rita, er Manneſkiann þarf pita, ſo hlloote œ Himnum Seſs.

Og ad JEſus Aſt-ſkiœre, einn ſie med fullann San, Chriſtur Guds Sonur kiœre, komenn i Heimſens Rann, ad þeir ſem œ hann trwa, aller, og til hanns ſnwa, hafe Lijf fyrer hann.

Jeg trwe, JEſu goode, jeg trwe œ Nafned þitt, Sœl mijn þvi ſviptaſt Moode, af Syndum ollum kwitt, eg ſkal þvi alldrei eſa, einn muntu Lijf mier gieſa, Lijfed þo linne mitt.

33. Psalmur.

Uñ Openberan Christi vid Siooenn Tiberiadis.

Ton, Christs er Konna fyrer Hondum.

SJo Tiberias Sioo Sijdu, sig byrte
JEsus hijr, uppriſenn eñ med Blijdu,
(inner so Ritning skijr), Læreſveinar fiꝺ ſam-
ann, ſookt hoſdu Fiske-Drattr, Petur vor
fyrer framann, fengu eckert þa Nattr.
Ad Morgne i Fiorunne, Endurlauſnar-
enn stood, af þvi þo klarr ei kunne, kienn-
aſt hañs Aſynd riood. Morgun-Skuggenn
þeim meinar, ad mættu þeckig hañ, þo limfer Læ-
reſveinar, lite þar standa Mann.
Eg er i Angist staddur, opt sem a diwpum Sioo,
af solltum Tarum saddur, Synden mier slijkt til-
bioo: Huggunar afla eige, uñ Noott þo leite eg
tijdt, mæddum a Mootgaangs Vege, mier vill
þad gaanga lijtt.
Og þo med allre Blijdu, Endurlauſnareñ kiær,
vid Sorga minna Sioo-Sijdu, sie, og stande ei
fiær, eg hann þo ei gloggt þecke, Angistar-Skugg-
enn þvi, velldur, sem blindann blecker, Bolen-
þvingu i.
Eg þa af Eymda Hafe, iñkiennſt i Sælu Hofn,
er þar a eingenn Vafe, eñ þo hier væte Drofn,

JE-

JEſus i Aſt uñiſkipter, eg ſie þa gladur hañ, Siov-votum Bwning wipter; ſierhvorn riett-trwadañ.

Ad Morgne utann Nauda, Iſrael leidde Gud, med Heill uñ Hafed Nauda, i heiteñ Lands Fog-nud: Ad Morgne ca efſta Dege, wr Hafs-Naud Verallder, eg kiennſt, hvad efa eige, i Hofn Para-dijſar.

Þar mun Frelſarenn frijdur, i Fiarñe ſtanda nær, wr Brimgarde Daudans blijdur, burt-taka Naadar ſkiær, þetta mitt Hollð hrornada, hier med Saal ſr-þreitta, þar fæ eg Huggun hrada, i Hoop Guds wtvalldra.

Hafed þier, Hertrañ ſagde, Hiarta Børn, Fædu ei? Svørudu bradr ad Bragde, Brædur þar ſtadder: Ney. O! hvad opt Aumer klaga, ei hafe Morgun Verd, og uñ all-marga Daga, Atvinnan gioreſt ſkierd.

So hefur Sañ-Gudhrædda, ſiælfs D Rott-eins Forſioon blijd, reynt, og giort opt miog mæd-da; ca megnre Hwngurs Tijd, Abram, Iſaac goode, og Jacob reyndu ſlijkt, David þeim mætte Moode, maa oſs og henda lijkt.

Alldrei Opolennmoodur, yfer þvi klaga ſkallt, þo Gud þiñ Giædſku goodur, giefe þier ei þad allt, hvad heilſt til Holldſens Muna, hentaſt lijſt ſiælf-uñþier, nu catt þvi alltijd una, ad hañ beſt fyrer ſier.

Hugſadu ca hverium Dege, hvad naudſynleg-aſt er, ad Saal þijn ſediaſt mege, i fætre Guds Nadd hier: Otte hanns afla þeſſa, orkad med

riettu

riettu fær, hann kann betst Hiartad hressa, Hwngurs Tijd þo sie nær.

Forsoona einneñ ecke, ad stunda Kallan þijn; Hyrdulaus Lete hnecker, HErrañs Umsorg: So dvijn, hian þier hanns Blessan blijda. Bænræckne ydka tijdt, so mun Guds Peled þijda, þier hiælpa, Barned mitt.

O minn Gud! Eg skal lijda, allt þad sem villtu hier, lættu mig Beled bijda, sem blessuduni lijkar þier. A lifande Manna Lande, Lijssins Braud sedur mig, i Lijfi þvi lifande, losa eg alltijd þig.

34. Psalmur.

Um sialfst Krapta-Verked, er JEsus gierde vid Siodenn Tiberias.

Ton, Dagur i Austre vllum.

POstular svinner svara, sem hermt er madur fyr, sijnum liwfa Lausnara, i Lynde hoogværir: Fisk nockurn fengum eige, fer Skiped toomt til Lands: Sialfur JEsus þa seger, sem hliooda Orden hanns:

Kasted wt, Børn mijn blijdu, braadt nockud finned þier, Nete vid sialfs Skips Sijdu, sem hægramegenn er: Þeir gigrdu sem hann sagde, sijst gatu dreged þar, Fiska Mergd flioott ad Bragde, er fengu Skiped af.

Drd

Ordſens Þienara alla, andlega Fiſkara, klaarlega maa eg kalla, af Kenning Ritninga: Greidt Net til goodra Veida, Gudſpialls Lærdoomur er, hvorn þeir um Heimenn breida, þoott hætt ſie Fiſke-Ver.

Harma Noott hafa tijdum, hier Ó Rottenns Veide-Menn, hiaa vondum Verkalldar Lijdum, þvi veiteſt ei Abatenn: Þeir vid vinſtre Hond verda, vijſt aa þann eſſta Dag, naaſt ei, þvi Hiertun herda, med Hreckiafullt Sinneſlag.

Þioonar Guds þo ei meiga, þreitaſt, nær veideſt lijtt, aan Forſoomunar eiga, Ordſins Net leggia tijdt. Þaa þeir til hægre Handar, hafa þvi vtkaſtad, og hvor einn Verk ſitt vandar, verdur nockud fiſkad.

Utvallder veidaſt aller, aller riett-trwader, þaa i himneſkar Haller, vr Harma Sioo Gud færer, i hverium hier aa Jordu, hanns Orded verka ried, og þvi med Hiarta hördu, hofdu ei mootſtaded.

Vid hægre Hond Son Guds ſetur, ſijdarſta Dege aa, Fenga þann, og mikells metur, miog vel er fiſkad þaa, Veide-Menn verda glader, veidt er gott Fiſka-Kyn, falleger Fiſru-Stader, hvar fyrer er þeirra Vin.

Af Furdu Fiſke-Drætte, er fengu Poſtulár, af þvi med eingum Hætte, aattu hanns vænta þar, Læreſveinn liwfur ſagde, ſem Lauſnarenn elſka vann, þaa til Peturs,

hver

hver sagde: Það er sialfur HErrann.

So hradt sem Petur heyrde, ad HErrann være par, Elskurijkur ei eyrde, wtbyrdes sier kastar, Klædfar og kom ad Lande. Krapta-Verk segiast maa, ad Sioonum greidt gaangande, giordeei sockvaþad.

Fan-klæddur fer eg tijdum, ad Fund þinn JEsu kiær, Helgunar-Fatnad frijdum, flettur og allsber nær, enn þu mig aptur klæder, i Ast Rettlæte þijn, sear þegar Sorgen mæder, so hylst oll Blygdan mijn.

Postular adrer prwder, Petre komu sijdar, med Skip af Mædu lwder, mi- og laangt ei þetta var, Tws Hundrud Alner eige, enn nær þvi Ritning tier, og hermer hafe dreged, Happ sitt og Net med sier.

Og er þeir ad Land stigu, aller senn litu þar, med Gede Gledeligu, Glædur, og Braud þar ad, einnenn Fisk yfirlagdann, enn JESUS vid þad tier: Sæked af Fisk þeim, sagd' hann: Sem nu strax fengud þier.

Bod JEsu blessad ræker, braudt epter Vilia hanns, Simon Petrus, og sæker, sitt Net, og droo til Lands, stoorer Fiskar þad fylltu, fannst Talan ecke rijr, HErra sijns Skipun hylltu, Hundrad fimtiju og þrijr.

Þo

Þo Fiſkar ſem hier ſeger, ſo marger fylltu Net, enn ſamt riſnar Þad eige, undraſt Þad ſijſt eg giet, Almættes Hond þijn, HErra, hefur enn verkad ſlijkt, þinn Mættur ei kann þverra, þitt Vallð er Krapta-rijkt.

Til Læreſveinanna ſagde, Sonur Guds enn og tier, Med klaru Kiærleiks Bragde: komed og snæded þier; Braud og Fiſk gaf þeim goodur. Gled þig, mijn Sæla, hier: JEſu þinn blijdur Brodur, Bordhallð enn veiter þier.

Litlu fyrr Læreſveinar, Lausnarann hafdu fædt, ad ſteiktum Fiſk, Fædur hreinar, þa feck hann hiad þeim snædt, Sigurvegarenn sætur, Sadning þa borgar nu: Olaunad eckert lætur, Ast hanns og Milden trw.

Komed, JEſus enn kallar, komed hijngad til mijn, Manneskiur mæddar allar, Miolk kaupid og so Bijn; Komed, fyrer alls ecke, ydur eg sedia vil, þeir þyrstu þar med drecke, þvi Svolun noog er til.

Trwudum ollum gefur, andlegt Braud JEſus kiær, hvoria hann kallad hefur, Hreſſing þar Sælen fær, Lijkamann lijka sedur, Lijknar Honden hanns blijd, Biorg Holldsens betstu medur, Bleſſud ad hverre Tijd.

Mig og Utvallda alla, ad þañ sijdarsta Dag, minn JEſu muntu kalla, i mestañ Dijrdar-Hag, wr sølltu Sorgar-Flvode, Sijo-votann mettar

þat,

ha, vid Bord hia Guds Son goode, i Glede-Vist Himnum ca.

Pca mun eg þurfa ecke, þar nockru spyria ad, Guds Son eg gladur þecke, vid Guds Bord, i þeim Stad, mijns Guds Sioen mig þa sedur, mier er sw Huggun vijs, Utvolldunn ollum medur, i sællre Paradijs.

35. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid Petur.

Ton; Einn HErra eg betst ætte.

POstular HErrans hijrer, þa høfdu Fædu neytt, Skriften enn framar skijrer, skulum þess minnast greidt, til Peturs Son Guds segier: Simon elskar þu mig, meir enn þesser? Hann hneiger, hier til Svor audmiwklig

Ad eg þig Elska giore, eflaust, HErra! veitst þu, um adra farts eg mig kiore, ad þessu Sinne nu, Þrisvar Jca þar til tiande, þad JEsum elskade, enn loksins angrast naade, af Spurn so tijdt heyrdre.

Med fyrstu Spurn Frelsarenn blijdur, fyrrnefndum Postula, liwfur i Lynde bijdur, Lomb sijn skule hann ala, og fæda sijna Saude, St. Petre skipar, ui betsta Lijfsins Braude, band JEsus so prisvar.

Afneita Priſvar ædur, aumlega Petur ried, ſijnum Herra, ſannædur, Satans Villd, Hræd-ſlu med, hreſtann i Sæl og Sinne, Son Guds ſpyr Priſvar nu, uñ Elſku hanns, ſo inne, opennbert ſijna Trw.

Hier med ſo hann innſetur, i heilagt Embætte, aptur, og ei þeſs getur, ad hann fyrr hraſade: Þa eg Synd mijna ſyrge, ſijſt verdur hennar minnſt, Blood JEſu hana byrger, Brot kvitt hiæ Gude finnſt.

Hverju villt Sæl mijn ſvara, ſiertu nu ſpurd þar ad, hvort þinn Hiartans Lausnara, hafir þu riett elſkad? Þu munt ei þora ad jæta, þad og lijklegaſt er, þviad i margann Mæta, mæ fiña Breſt hiæ þier.

O JEſu! Elſkan blijda, af Hiarta vil eg þig, elſka, og allt þad lijda, er þu villt leggia æ mig, elſka af Hiarta hreinu, af hreinum Stodugleik, ecke med Orde eimu; Eñ þad fer tijdt æ Reik.

Eg veit allmarger kuña, ad elſka JEſum heitt, þeim vil eg þeſs vel uña: þad er mier ſiælfum leidt, ad eg alldrei ſem bære, alldrei ſem ſkylldugt er, heita Aſt honum fære; Hann þad forlæte mier.

Hvad mæ ſkylldara heita, enn hafa þann æſt-kiærann, Gott allt ſem gierer veita, geſa vill og þad kann, og er ſæ ædſte Goode. Elſka þvi JE-ſum Chriſt, ſo muntu ſviptaſt Moode, Sæl mijn, i Himna-Viſt.

Oſs fyrre elſkad hefur, Endurlausnarenn dijr,

af

af Elsku oss unnefur, enn nu hanns Milden skijr, oss hann elskar til Enda, elskum thui fyrst hann, fraa Elsku hanns alldrei venda, attu, thu christen Mann.

Af Ast til aumra Mana, Elskhugenn vor JEsus, fraa Hædum Himna Ranna, hingad a Jordu fyss, kom og Holldenu klæddest, Kvaler, Forsmaan og Deyd, hier thar hann hian oss mæddest, af Hiartans Elsku leid.

Ef thu han ecke aptur, elskar mijn Saal af Trw, eins so sem er thin Kraptur, eflaust tilbyrger thu, hanns Astar Brunn eilijfa, Elsku hanns færdu fijst, af thui han giorer yfa, Elskuleysid thitt vijst.

Ef thu vel ad thui hyggur, og villt thess rett giæta, einen thier ad thui liggur, ad elska thinn Naunga, hann er Limur lifande, Lausnarans, Saala mijn: Hvad opt i Harma Stande, han lijta Augun thin?

Hver sa sem elskar eige, af Hiarta Naungan, ad rettum Elsku Vege, ecke framgenaur han, einga Ast hefur helldur, han til sijns Frelsara, fraa Jesu Kiærleik felldur, fijnur Skadsemd braada.

Holds Gyrnder alldrei attu, elska, thu christenn Mann, nie vonda Heimsins Hattu, sem hryggia thinn Lausnarann: Ef ad thu alla Vega, umflijr slijkt, Saal mijn kiær, Ast JEsu eilijflega, og hier i Naad thu fær.

Lomb og Sauda-Hiord sijna, Simone JEsus baud, ad fæda: Ei kann dvijna, Elskan hans: Lijfsins Braud, Hvngrudum hverium gefur,

Hyrder ſa betſte er, Lomb ſijn veik ad ſier vefur Vanfæra Saude ber.

Ei lætur af ad kalla, Aſten hanns Millde har, fyrr enn til Himna Halla, hann fær innleidda þa, Rauſt hanns ſem heyra og hlijda, himneſk Fæda giefſt þar. Þeſs giore eg gladur bijda, Gud allrar Myſkunar.

Hyrdarar aller heita, HErranns JEſu Pioonar, þeir eiga eins ad breyta, og Petre boded var, ad fæda Herranns Hiordu, [eñ hana reita ſijſt], med hollre Dygd hier a Jordu, a Himnum er Kaupeð vijſt.

Eg er ſem aumur Saudur, O JEſu, Hyrder minn! Veikur, hrumur, half-daudur, hialpe mier Kraptur þinn, vyrdſtu mier villtum greida, Veg þinn, ſo gaange ſws, og uñ ſijder iñleida, i eilijft Sauda-Hws.

36. Pſalmur.

Uñ Bodan St. Peturs Pijſlarvættes, og Skipan JEſu, ad Petur ſkule ſier fylgia.

Ton, Guds Son kallar, komed til mijn.

JEſu Peturs Son Guds ſagde enn, ſo hermier oſs þad Ritningenn, ſannlega eg þier ſegie, adur þig ſkalfur uppgyrdter, og geckſt hvert ſñ ad lyndti þier, a unga Alldurs Dege. Enn þa þu elldeſt ei ſo ſkier, Eſlauſt þad

fyreg

fyrer seige eg þier, ut muntu Arma breida/ annar þig gyrder, og þangad, ei sem þu villt, (so JEsus kvad), hann mun þig hrumann letta.

Petra Simoni sagde hann, og sønnu Ordum teikna vann, vijst þo Petur ei villde, med hvorium Deyd, þa Hiervist hanns, hefde og fallvallt Lijfed Stans, DRottenn hann dijrdka skyllde.

Petur attrædur vel þa var, vid hann framkomu Pijslernar, sem JEsus fyrer sagde, med nidurhengdu Hofde hann, Hiervisten þegar dvijna vañ, krossfestur Lijf aflagde.

Gaalaus i Ungdooms Giæflijfe, gyrdte eg mig morgu Reanglæte, og vondum Verkum vasde, og framgeck þratt þañ illa Veg, eins sem þad siaalfur villde eg, og hvors Hollds Gyrnden krasde.

Alls þessa vil eg ydrast nu, Yferboot giora i riettre Trw, og med þijdu Packlæte, minnast alltijd a Myskum þijn, miñ Gud, sem ei i Heliar Pijn, hrattst mier ut Heimsens Kiæte.

O goode Jesu! umgyrd mig, audmiwklega þess bid eg þig, Linda þijnum lioomande, Riettlætes Bellte þitt sie þad, þvi mier reanglætum vesdu ad, i sarru Synda Staude.

Og leid mig þangad þu sem villt, þitt Rand skal jafnaun af mier hyllt, i Hanska hvorskyns Nauda, lattu og, DRotteñ, loksens mig, leidast hiedañ, so fæe eg þig, dijrdkad med mijnum Dauda.

Herrañ Petre þa hafde ried, hañs Pijſlar-Vætte, ſegia ried, til hanns ſo enn talande: Fylg þu Mier Epter; iñte hañ. Athuge Bod þad christenn Mann, ſierhvor i ſiinu Stande

Godum Vegvijſer Ohætter, epter ad fylgia, hañ færer, ei neiñ a villtum Vege: JEſu eg eingann jafnañ fiñ, JEſus er beſte Leidtogiñ, a dyñre Noott ſem Dege.

Ordſens Pienarar eiga fyrſt, med allre Dygd og Hiartans Lyſt, fylgia ſijnum Frelſara, i hreiñe Kienning hvoria Tijd, hugſande þar uñ fyrr og ſijd, Uñvondum eingum ſpara.

Peir ſem ad Guds Ord heyra hier, af HErrans Pienurum, jafnann ber, kappkoſta, Kienninguñe, fylgia epter: Peir fylgia þa, Frelſaranum, ſem Styrk mun lica, a Leid þo lijaſt kunne.

I Lijfernenu lijka þu, Lijfernes Feret þijns JEſu, feta, Guds Barn, fræſtega: Hoogværd, Trw, Elſku, Hreinlijfe, hiartgroona Myſtun, Riettvijſe, ydka þu alla Vega.

Hlijdne, Polgiærde, Heilagleik, hica þier leattu ei fara a Reik, linſt ſtunda Lijtelæte, i ollu þeſſu utañ Fleck, undañ þier ſiælfur JEſus geck, i hærſta Himna Sæte.

Athuga Sal miin, einneñ hier, Andſkoteñ lijka ſkipar þier: Fyla þu mier, ſo hañ ſeger; Pad ſkallt þu varaſt, þviad hann, þeim ollum ſem hañ rada kann, i Fordæmingu ſteyger.

Verollden lijka vilar þig, vill ad þu ſkuler ſtun-

da

da sig, og fylgia Ferel sijnum: O mijn Saal! sorda-ast alltijd þad, einum JEsu þig halltu ad, a Vegum ollum þijnum.

Jgegnum Sorg og siaalfann Deyd, sannlega er Guds Barna Leid, sem JEsu sijnum HErra, epterfylgia a alla Lund, Eisku hañs rækia hvoria Stund, Sorg þeirra seint vill þverra.

Fylgdu þo JEsu, hvort sem hann, hier vill þig leida, christenn Mann, ef til Lijfs, eda Dauda: Hañ er Vegurenn vijsastur, villest sa honum fra hverfur, a Braut eilijfra Nauda.

Hvort sem þu geingur greidann Stig, eda giorest Færden torvelldlig, a þijnum Eymda Vege, æ medann JEsus er þier hia, ecke kann þig ad skada þa, hanns Fylgd er fallvollt eige.

Eñ þo ad leide ecke mig, a Noosunum uñ Lijfsens Stig, Frelsarans Forsioon blijda, helldur uñ þraungañ Pyrne-Veg, þad allt skal giarnañ lijda eg, honum fylgia og hlijda.

Og ef honum so sijnast mai, sie eg i Fylgd til Golgatha, þad skal eg giarnann giera, og Kross hañs taka uppa mig, allfios so rekia hañs Blood-Stig, sem vill hañ lata vera.

Eingenn Hormung, og eingen Pijn, æ medañ varer Hiervist mijn, eige Lijf, Daudenn eige, skal ockar Hiortu skilia ad, skiæraste Jesu, veit mier þad, og leid mig a Lijfsens Vege.

* * *

37. Pſalmur.

Uñ Forvitne St. Peturs.

Ton, Natturan öll og Edle Manns.

ÞEgar Petre, (ſem ædur er, uñgieted) JESUS ſagde: Fylg þu mier epter; Og hañ ſier, ad þeſſu ſama Bragde, Lærezvein hiñ, ſem Lauſnarinn, lifvfur heitt elſka riede, hvør ed og laa, hanns Briooſte aa, helg Kvølldmaaltijd þau ſkiede.

Hañ ſem og ſpyria HErrann vañ, hver er ſaa þig mun ſvijkia? Liooſt ſem Petur nu lijtur hañ, laungt ecke burtu vijkia: Hvad ſkal nu þaa, þeſſe ſem hiaa, þier geingur? Petur ſeger, til JEſum þar, ſem þvi gaf Svar, og þannig Ord ſijn hneiger:

Ef ad eg vil hann einn fyrer ſig, allt til þeſs eg kiem, blijfe, hvad kiennur, Petur, þad vid þig? Þitt Hiarta ſig ei yfe; Fylg þu mier framt, fwo epter ſamt: Faſt uñ Johannem eige; Þolgiæde med, þitt ſtyrktu Ged, þijnum aa Lijffens Vege.

Johannem ſælann ſegia maa, ſem ad aa JEſu Briooſte, uñ Kvølldverds-Tijmann einn þar laa, eingum ſo mætte Piooſte: Herrañ vor hann, heitt elſka vañ, honum unnte Sott-daudum, haa-ölldrudum, i Heimenum, Hølldſens leyſaſt fraa Naudum.

Þig

Þig hefur, Sæl mijn, lijka lagt, Lausnareñ Jesus blijde, æ sitt Brioost, þad med sañe sagt, sæstu i morgu Strijde, þa Huggun hanns, hafde ei Stañs, Hiarta þijnu ad svala, sem Hiartad sitt, vid Hiartad þitt, hañ lagde med Ast sala.

I sinne kiæru Kvolld-Mæltijd, kiemur minn JESUS goode, til mijn, hvar Ast hanns einka blijd, ollum mig svipter Moode, þar æ sitt Brioost, mig leggur lioost, Lijfgiafare minn sæte, þadann Sæl mijn, sijgur til sijn, Svolun, Næd og Niettlæte.

Petur forvitenn fregnavañ, Frelsara vorn hiñ blijda, uñ Johannem, hvort ei sem hann, ætte Krossfesting lijda: Þesse hvad skal? Þad var hañs Tal, þeinkia (mæ skie) so riede, ad sig mest einn, HErrañ vor hreinn, af heitu elskade Giede.

Enn DRottenn segde einum sier, ad hañ krossfestast skylde, af þvi uñ Johanns Uvarer, ofhnijsenn Petur vilde, forvitnast brætt, æ hvada Hætt, hann munde Lijf sitt enda. Soddann Freisting, sem miog er krijng, sann-gudhrædda nam henda.

Eingann Heilagañ utann Brest, i Heimenum mæ siña, ei hefur nockur Syndlaus siest, sijst kañ þad Bol ad liña: Guds Astviner, sem Ord hañs tier, aumlega falled hafa, Hollds Veikleikeñ, vid hvorn Christeñ, hefur so breitt æn Vasa.

Hafe þeir Stoolpar hætt skolfed, hvors skal þa vænta meiga, riwkande Hor og Reyr-Stræed,

med raſande Krapta deiga? Vier vora þvi, Otta Guds i, eigum Sœluhiælp verka, oſs rijna frœ, ſem orka mœ, Athugaleyſed ſterka.

Forvitne Peturs Frelſariñ, og Fijſn hier ſtraffa nœde; Varaſtu Madur, ſierhvort Sinn, ſiœlfs Guds þijns epter Rœde, grenſlaſt, þvi þier, oſhœtt þad er: Oransakande Veger, eru vijſt hañs, Hugſkote Manns, hanns Doomar furdanleger.

Liooſenu oſ-nær ef þu fer, eilijfrar D Rottenns Speke, ad þig breñer, ei Ohætt er, og hañ þig burtu hreke: Þu ert Leyriñ, þad vid Smid siñ, þrœtta mœ ei, nie ſege: Þvi gierder þu, mig þanneñ nu? Þier kann ſlijkt leyfaſt eige.

Hvad ſem Gud lœtur hlotnaſt þier, hygg ad þvi Sœl mijn blijda, ſiœlfur allra beſt ſier fyrer, ſo ſem Barn ſkalt þu hlijda, mis-uñ ei þeim, ſem hier i Heim, hann giefur Epterl-te, lœt þier hanns Rœd, nœgiaſt og Rœd, naum þo þier veiteſt Kiœte.

Þeim fagra Joſephs Kyrtle kañ, klœdaſt hvor Madur eige, eñ aller froomer eins og hañ, œ þeim ſijdarſta Dege, Guds Elſku nœ, gieſſt Vegſemd þœ, Gud eiñ þar Makt til hefur, hier vid siñ Lijd, œ hvorre Tijd, hondla, ſem Vilde hañs krefur.

Medal Brœdranna Ord þad einn, wtgeck, og hvor einn ſeger: Þeſſe Lœreſveinn ſviptur ſenn, Soott og Pijn, deyr alldrrie; Og JEſus vann, ecke uñ hann, Ordum þeſſum adtala: Lœreſveinar, þo giordu þar,

þvi-

þvílíkt med sier ad hiala.

O! hvad opt gisrer Ordeñ þijn, Endurlausnareñ beste, afbaka epter Illsku sijn, Onilldra Flockur verste, Villu-Lærdoom, med vondum Room, vekia og þrætt wtbreida, einfallda Þiood, m Heliar-Slood, afvega þannig leida.

Tilkomu-Dagur Dottenns er, Dauda-Tijd Riettchristinna, i JESU deya wtvalder, allar Sorger þa linna, vier sofnum sætt, Saalen er kiætt, i sialfs hanns Fadme blijdum, i gegnum Deyd, þa liggur Leid, til Lijfs fra Heims Astrijdum.

38. Psalmur.

Uñ Openberan Christi a Fiallenu i Galilæa, og hanns Skickun, ad Postularner wtfære uñ allann Heimenn.

Ton, Gud vor Fader vier þøckum þier.

Þreesveinarner Lausnaranns, (lioost sem ad Skriften greiner), epter Bode og Ordum hanns, ellefu Lyndes-hreiner, i Galilæam a eitt Fiall, wrgengu, so ei snerte Fall, þar voru þo ei einer.

Fiñ Hundrud Brædra fylgdu med, Frelsarañ strax tilbædu, er þeir høfdu hann aller sied, af Fognud glediast nædu; Eñ nockrer giordu efa þad, ei hafde slijkt þo langañ Stad, ad JEsu grant þo gædu.

Upp-

Uppriſenn laata ſig ad ſiaa, Sonur Guds loſa riede, giædſkafws i Galilæa, giorla nu þetta ſkiede: Alldreig bregdaſt Heiteñ hañs, hañ er DRottenn Gud Sañleikans, hier af æ giefſt mier Glede.

Hælærdra Maña Meining er, mundo Fialled heilaga, æa hvoriu byrteſt HErrann hier, hvar tik viſs Rok þeir draga, æa þvi Forklæran ſijnde ſijn, Sonur Guds, fyrr eñ leid hier Pijn, og allañ vorn bætte Baga.

Borg ſem ad Fialle bygd er æa, bleſſud Guds Chriſtne heiter, þar fær þu Jeſum, Sæl mijn, ſiaa, ſem alla Glede veiter, hañ þig hreſſer, hañ þig lijfgar, Holld hañs og Blood þig nærer þar, þa Synda Þwngenn þreyter.

Af þeſſu Fialle eg mun ſæa, epter Lijfed ad fara, æa Zions Fiall uppſtijga þa, og miñ ſæta Lauſnara, med hvtvoſlldum þar ollum ſiaa, i Borg Guds ſiælfum DRottne hiaa, og ſkiærum Engla Skara.

Af Sina Fialle Iſrael, wtgiefa DRottenn næade, Logmæled, ſem ad Hryggd og Hel, hverium ſem einum ſpæade, af þvi þad kunne eingeñ Mann, uppfylla, nie þeſs flya Bann, Ok þeſs ſo alla þiæade.

Af Thabor Fialle Frelſarenn, Flock helgra Poſtulanna, wtſenda giorde uñ Heimrein, Evangelium ſanna, ad boda og kieña allre þiood, i ſem Logmælſens Banne ſtood, og ſegia Kvittun Syndanna.

Alt Vallð er giefed einum mier, End-

urlausnarenn tiande, a Himnum, sem ad alldrei þver, einnenn a Jardar Lande. Ad soddañ rett athugudu, epter Mañdoomsens Natturu, þessa Magt JEsus hande.

Af því Jesu gafst eilijst Valld, astkiæra Broodur mijnum, fyrer mig allt hann greider Gialld, Gude og Fodur sijnum, hann mig Voladann framfærer, fyrst hann er so nam-skylldur mier, og fyrir ollum Pijnum.

Eg er riettdæmdur uppa hann, Ett ockar kañ eg segia, Holld af hanns Hollde: Sw mied Sañ, sonn Skylldseme mun hueiga, Hiartad hañs, til ad hialpa mier, hanns Valld lætur ei slijta af sier, Ønd mijn, þa eg skal deya.

Af JEsu Vallde wtsender, urdu hanns Læresveinar, styrkter, gladder og hughrauster, hvors vegna eingenn kveinar, fwsir hanns Skipun sylgdu um Heim, falist ei Tregdan hia nockrum þeim, þo være ei Brauter beinar.

Ad Kenna og Skijra alla Þiood, Endurlausnarenn blijdur, um þa vijdu Veralldar Slood, af Vallde og Myskun bijdur, helgum Postulum Heims um Rann, hier af er liosast vilie hann, ad tapest engenn Lijdur.

I minne Skijrn eg ordenn er, Oska-Barn Guds lifanda, Arfur himneskur hlotnast mier, er huggar nu betst minn Anda, Glede, Fridur, Farsælld og Dijrd, sem fæst ei af nockrum hier wskijrd. Erfd sw skal eilijf standa.

Eg

Eg em med ydur enn ſo tier, Endurlauſnarenn ſæte, allt til Veralldar Enda hier. O þa Fagnadar Kiæte! Sem hier nu odlaſt Sealen mijn, ſæll JEſu minn af Nalægd þijn: O himneſkt Epterlæte!

Eg vil Loforded þetta þitt, þijdaſte JEſu, veſta, med Trwar Hond um Hiartad mitt, Hormung ſs alla kefia. Þu ert minn Styrkur, Hialp og Hlijf, Huggun, Frelſi: J Eilijft Lijf, hiedann muntu mig hefia.

O min ſæte Emanuel! O JEſu Gud og Madur! Vertu hia mier, ſo vegnar vel, eg verd þa ſyrgiande gladur, hia mier vertu i hverre Neyd, hia mier vertu i Lijfi og Deyd, HErrann minn hæatt = lofadur.

39. Pſalmur.

Um Underbwning JEſu Chriſti til hanns Uppſtigningar.

Ton, Hallt oſs Gud vid þitt hreina Ord.

EPter ſijna Uppriſu hier, oſs ſem Ritningen þad ſeger, i Fiorutyu Daga dijr, dvalde vor JEſus Millde = ſkijr.

A þeim Dogum vor DRottenn ried, Daſemdum og Renningum med, ſijnum Poſtulum ſafna i Eitt. Sem vid Hiord fær einn Hyrder breitt.

Vors

Vors sæta JEsu Sveinarner, Sorgar Stunder Fiorutyger, epter hann hefdu andadann, i Grafinne þar liggia vann.

I Fiorutyger Daga dijr, O Rotten vor JEsus Giædsku hiir, aptur nam gledia alla þa, ar hverium tijdr þeir fengu hann sia.

Epter Sorgena gefur Gud, Glede, Hugsvolun og Fognud, epter vort Stundlegt Erfide, eilijfa Hvijlld og Roosemc.

Ur Jerusalem wtleiddc, allra sijdarst vor Lausnare, Læresveina, sem Letrenn tima, liwfur allt til Bethania

Bethania sem auglioost er, Angistar Heimkyñe fijder, þar nærre la nu Lausnarans, Leid, er hann stje til Himna Ranns.

Mijn Sal, þijn alltijd liggur Leid, Lijfsins medann þu hleipur Skeid, um Sorgar Vegu allnarga, upp i Dijrdar Sal Himnanna.

A Olin-Fialled Elskufws, uppstijgur O Rotteñ vor JEsus, af hverju hañ til Himna fer. Huggun betstu þad gefur mier.

A þessu Fialle hafde hann, hallded sterkasta Bardagann, vid Daudann fyrr og Diofuls Magt, og dasamlega þa underlagt.

Os hvad hann feck þa afrekad, i þessum nu hann byrter Stad, sem er Himna For Heime fra, hverium er Nafn hanns trwa a.

A Fialle þessu Frelsarinn, fyrr hafde tijdum Nætt-Stad sinn, og sijnum Bænum wthellt þar,

and-

adur enn leid hann Pijslernar.

Hefur saunlega HErrann þa, Himna-For sijna minnst þar a, og þvi fwsare uppbyriad, allar Pijsler i þessum Stad.

Af því dijrdlegur upp nu stie, Endurlausnareñ blessade, med Sigur-Hroosan i Himna Dijrd, hver alldrei verda kann wtskijrd.

Andleg Himna-For eflaust er, ad bidia Gud a Jordu hier, því þa er Hiartad Himnum a, HErranum JEsu stadfum hia.

Sa það gierer, vijst hefur hann, Himnarijke a allann Sann, i sijnu Hiarta, hvar ed fws, Herberge tekur sier JEsus.

Bænen hefur i Himeninn, Hiartad, sem sadmar DRotteñ sinn, i hanns Skaut sig inleggur þar, adlast so Traust hanns Myskunar.

Fyrr enn Herrann til Himna foor, hafi nam enn byrjast Elskan stoor, vid Postulana, hveria hann, med Hiartans Astsemd kvedia vann.

Med lyptum Hondum Himnum ad, Herrañ vor JEsus giorde þad, og blessade þa alla senn, eilijfur Dijrdar Kongurenn.

Af JEsu Hendum Blessan betst, bijtest og jafnann wtdeilest, ollum Trwudum; Eiñ þeim hann, Abrahams Blessan veita kann.

Af blessudum Sarum Handa hanns, hijngad a Jord til synduas Manns, þeim Lijfsins Bruñum framflioota, fegurstu Straumar Blessana.

J

I Lijfse og Dauda eru hier, O JEsu! þijnar Hendur mier, Blessan, Huggun og Hiælpræde, ad Himnum þær eg gladur sie.

I Lijfse og Dauda eg bid þig, i þijnum Hendum geym þu mig, þa eg dey, HErra, Honden þijn, i Himna. Vist take Saalu mijn!

40. Psalmur.

Um fiorda Uppstigninguna, og Sess JESU til Guds hægre Handar.

Med Hymna Lag.

Eptir þad JESUS hafde hradt, heilaga Lærisveina kvadt, vid þau skylde, og var þad Sinn, med Dygsemd hærstu uppnuminn.

Þeim adskiliandum rétt Sky hann, fra Augum þeirra taka vann, i Himeneſi so upp þá foor, Endurlausnarenn JEsus vor.

Til hægre Handar Himnum á, hærsta Guds situr. Dygsemd þá, af Adam komenn eingenn Madr, ádur nie sijdan hlioota vann.

Athuga, Saal mijn, attu hier, Endurlausnarenn stijgenn er, upp til Himnanna af Jordu, epter Manndoomsens Nattúru.

Epter Guddoomsens Edle hátt, Upphefd neina ei hlioota vann, hann er Gud hærstur Himnum á, Hefd kunne einga meire ad fá.

O! hvad gledur mig aumañ pad, ad i himneskann Dijrdar-Stad, Holld mitt i Christo hafed er, hvers eg mœ lijka vœnta mier.

Hofud mitt JEsus, HErrann minn, i Himna Dijrd er uppstijginn, hier hanns Lim einen blotnast œ, Hofde mijnu par vera hiœ.

Upp gd Himnenum i Skye, auglijoslega vor DRotten ste, Vald og Dijrd Jesu hottast hier, Vagn hanns til Himens Skyed er.

Eg pegar lypte Augum mijn, i Skyen, Drottenn min, til pijn, jafnann gisre eg ad peynkia pœr, pig nune eg gladur lijta fœ.

Aptur koma œ essta Dag, i Skyunum med Dijrdar-Hag, hafande Virding volldugra, og veglega Samfylgd Englanna.

Ad eg verde pa vidbuin, veire mier helgur Andeinn, og med hier sœlsum Sigre ad nœ, sœtaste JEsu, Himnum œ.

Nidur af Himnum hyngad kom, HErrann Jesus i Fœtœkdoom, og i Pioons Mynd hier umgeckst han, œ Jordu medann doelta vann.

Enn til Himens hann uppstijgur, aptur, sem HErra dijrdlegur. Soddann Bijte vid Born sijn hier, blessadur DRotten enn gisrer.

Af Pioonum gisrer Herra hann, af Hrygdarfullum, Gladpœrann, af Kross-biskudum, Eymda frij, Ast hans og Nad so sickar poi.

I skapadan Himen ecke er, œ hvorium sloomar Stiarna Her, Endurlausnarenn uppstijgen, oss

fem

sem liooſt kienner Ritningeñ.

I eilijfann Himen, eilijft Hws, inngeck Frelsare-enn vor JEsus, i þa Tialldbwd, hvor eige er, af Hondum bygd, sem Skriften tier.

Þesse Himen er Hefd og Dijrd, hvor alldrei verdur noog wrskijrd, wtvalldra Stadur eilijfur, eilijf Glede og Fognudur.

Adám lokade aptur fyrst, aumlega þa hann syndgadist, Himnenum fyrer ollum oss, eilijft so mistiim Dijrdar-Hnoss.

Sa annar Adam af Himne, i siñe Dijrd nær þeingad stie, upplauk Himnenum ollum oss, eilijft so hreptim Dijrdar-Hnoss.

I þa Sæluñar sælu Vist, señ leid mig, Herra JEsu Christ! i Vorkenn er eg hia þier, a Himnum, medann þad ei sker.

Þar lifa aller wtvallder, Englum heilogum samlijker, i Dijrdenne sem alldrei dvijn, eingenn sherter þar Hrygd nie Pijn.

Ei hefur nockurt Auga sied, ei nockurs Hiarta fullskilid, hvad stoora Glede Himnum a, hia Gude wtvallder þar fa.

Enn skallt þu Sal mijn athuga, um JEsum Christ þinn Frelsara, ad til Guds hægre Hande hann, a Himnum situr, þo sem Mann.

Gud er einn Ande, og til Sañs, ei hefur Holld nie Lime Manns, Almættes Stioorn hanns eilijf er, ædsta Guds Hond, sem Skriften tier.

I þeirre Stioorn ad Eilijfu, epter mañlegre

Nærueru, rædur JEsus, hvers eingum ann, allstadar nærverande Mann.

I Himens og Jardar hvorium Stad, og Helvijte eins gisrer bad, epter Mañdoomsens Makt, sem er, meddeild honum, bar ei af-ber.

Gled big nu, Sæl mijn, gled big hier, Guds Sonur sem binn Brooder er, æa Himne og Jordu hañ stioornar, hañ er og med bier allstadar.

Oteliande Guds Engla Her, efalaust hefur bilgst med bier, begar big hoofst i Himeninn, med hærstre Vegsemd, JEsu minn.

Nær eg helld miina Himna-Ferd, hiedann bo burt-kalladur verd, ædstur mijns JEsu Engla Her, ei mun ba verda læangt fraa mier.

Mijna Önd beir medtaka ba, mædst sem ad hefur Jordu æa, i Abrahams Skaut beir bera blijdt, hvar bwed er Sælu Plætzed frijdt.

O sæte JEsu! innleid mig, uñ bad af Hiarta bid eg big, ba endast stundleg Eymden mijn, i evarande Dijrd til bijn.

Heidur, Speke, Valld, Vegsemd, Dijrd, Vitska, Styrkur og Lofgiord skijrd, sie bier O JESU Christe klæar! Kongur Dijrdar uñ eilijf Ar. A M E N.

PSALMUR
Ut af
Uppriſu Hiſtoriuñe;
Ordtur af Sal. Sr.

Hallgrijme Peturſyne.

Tou, Giædskurijkaſte Græbare minn.

SJartad fagnar og Hugur minn, Herrañ JEſus er uppriſinn, Kvol þo ca Krosſe ætte, arla Sunnudags er þad skied, ædur enn Soolen lijsa red, af Guds Dijrdar Almætte, þijdur, frijdur, Engell kiemur, Krapteñ freimur, klart eg greine, af Grofinne vellter þeim stoora Steine.

Jardskiælfte mestur skede þar, skiærasta Liosa Engell bar, Vardmeñ þa soddann sæu, Otta miklum yfir þa sloo, Abl og Styrkleika fræa þeim droo, lijka sem dauder læu, þegar, Vegar, Liosid skapta, Lijfsins Krapta, loksins fengu, heim i Borgena hryggver gengu.

Hofud-Prestana hittu señ, hermdu oll þesse Tijdindenn, hiner þeim hietu Gæfum. Seged, ad Læresveinarner, sookru Lijkamann burt med sier, þegar vier þreytter svæfum; hrader, glader, Gialdved þyggia, þar ad hyggia, sijdañ sogdu, lijka sem

Judar þeim Raadenn logdu.

Adur enn Dagurenn upprann klaar, wtgengu af Stadnum Kviñur þricar, Maria Magdalena, Mooder Jacobs hins miña var, med þm lijka Salome þar, þær hugdust Christo þiena, hryggar, dyggar, Lausnarañs villdu, ad liwfre Skylldu, Lijked smyria, hver ried adra þa hlioott ad spyria:

Hver mun burt velta hordum Stein? Hindrar sca ofs ca marga Grein; Þegar sem litu þangad, openn stood Grof, enn Engell var, athvijtu klæddur Lijne þar, Hrædsla ried Hiartad fanga, hlioodar, moodar, hryggvar Kviñur, sagde sviñur: syrged eige, uppriſinn JEſum eg ydur sege.

Kvinnurnar gladar gengu heim, Grædarenn JEſus mætte þeim, segiande: Vered sælar, þær fiellu sijdañ fram til Sañs, ca Fætur kyſſtu Lausnaranns, han red hijrlega ad mæla: Eg bid, ad þid, mijnum blijdum, Brædrum þijdum, brætt þad inned: I Galilæa þier syrst mig finned.

Magdalena ca medañ fer, mog flioott þangad sem Petur er, og Johannes med honum, sagde: Lijkaman sælastañ, sia hverge eg nie fiña kañ, burt tekeñ vær han vonum; baader, þiaader, undrast þetta, er þad fretta, og can Tafar, wt þangad gengu nu oll til Grafar.

Fyrstur Johannes framkom þar, fornam ad Grofin opeñ var, Petur þa greidt iñgengur, sau þar lagd Lijnklædeñ mivk, lijka og JEſu Sveita-Dwk, Forundran af þvi fengu, allskioott, og flioott,

apt.

aptur snwa, og þvi trwa ollu ad soñu, burt munu Lijked bored af Monnum.

Æpande Maria wte stood, iñ i Grofena herfde Fliood, Englum tveim gaf ad Giætur, vard hun nu hrædd, og vidleit þa, Vaktarañ Gardsins hugdest sia, hañ spyr strax: Hvad hun grætur? Hun kvad: hellst þad, miñ Herra þijdur, Hiartans blijdur, hier finnst eige, Efued Sorgar eg þad sege.

Hafir þu bored hann burt med þier, bid eg ad Herra seger mier, so ad hañ þangad sæke. Madureñ svarar: Maria! Meistare, sagde hun aptur þa; ei leisde ad sier tæke, oll Hryggd og Styggd, snijst i Glede, skiott þad skiede, er Christum kende: Heim til Postula hana sende.

Hun kom strax og þeim kunngiorde, Christur af Dauda risiñ sie, Adburde alla sagde, hinar Konurnar hermdu med, hefdu þær lijka JEsum sied, Lijfs og i liwfu Bragde. Þetta, retta, Villu hielldu, Hug siñ hrelldu, Herrañs Sveina, Sioon-Hverfingar þad sogdu einar.

Til Emaus geingu einer Sveir, uñ HErranns Pijsnu tala þeir, þad skiede ad þessum Dege; Eñ so til bar, sem sege eg fraa, sialfur JEsus nalægdest þar, þo ad hañ þeckti eige. Hann spyr, Hugkyr: Hvada Hiåled, Hrygdar Tale, hafed Brædur? Cleophas anfar med klokre Rædu:

Ertu eñ so Okendur Mañ, i Jerusalem, ad Giorning þañ, sem er fyrer skoñu skedur, veitstu ecke? Eñ hañ spyr ad, honum Cleophas sagde þad, Jesus

sem oss var medur, hædstur, ædstur, af Spædooms Ordum, og Giædsku-Giordum, fyrer Gude og Monnum, ad Krosse deyddur, bad sialfer sonnum.

Enn nu i Morgun arla vijst, adur enn feck af D ge lijst, Kuiñur fræa oss wtgeingu, lifande sogdust lijta hañ, lijklegt bad eingum virdast kañ, Felmtur bvi aller seingu. Heimska, gleymska, kvad ba boada, Kongur Daada, kieñde sijdann: Christur so hefde bloted ad lijda.

Alla Ritning wtleggia ried, opnade beirra Hugskot med, Skriftena gloggt so skilia. Kauptwned aller nalgast nu, nær bvi endud var Leiden sw, gænga lieft leingra vilia. Beiddu, neiddu, Christ ad bijda, kvadu lijda ad Krossed nærsta. Jnn med beim geingur Millden hærsta.

Setteft til Bords, og Brauded bar, blessade, sem hañs Sidur var, og sijdañ ad beim riette, bædder i señ hañ pecktu ban, beirra Sioonum hvarf burtu fræa, Harme wr Huga lettu, hrader, glader, Postulum hinum, HErranns Vinum, hier fræa sogdu, eingañ Trwnad beir a bad logdu.

A somu Stundu bad so til bar, sialfur JEsus var komenn bar, og midt i Mided stendur, beim Oskar Fridar bessu næst, ba var Dyrunum aptur læst, sia tiet a sijnar Hendur; Eñ beir, bvi meir, urdu fegner, Ottaslegner, og bvi trwa, Graat riede ollum i Glede snwa.

Ecke var Thomas ba med beim, eñ begar seirna hañ kom heim, beir sogdu allt hid sana, alldrei trw-

eg, hafi ansa ried, utañ ad Nagla-Foreñ sied, sæmed Fijngre kaña. Lidu, bidu, atta Dagar, Dijrdar hagar, Drotteñ sætur, ad luktum Oprum kom milldur mætur.

Hiia þeim stood Herrañ hijr i Mid, hier nærst Thomam so rædde vid, og vill hañ verde gladur: I Nagla-Foreñ lat Fijngur þinn, flioott legg mier Hond i Sijdu iñ, vert ecke vantrwadr: O Rottiñ, Gud miñ, sagde dyggur, Trwar tryggur, Tvijburaeñ frijdur. Aptur JEsus þa anfar blijdur:

Saañlega Thoma trwder þu, Tilsijnd mijn þessu alle nu, og eg eñ framar segie: Sæll er sa hvor mig sier ei hier, samt þo af Hiarta treysster mier, Huggun so hlioota megie. Fleire, meire, Jardreikn hrein, hrer sijnum Sveinum, sijdar giorde, all þo ad greind hier ecke verde.

Vid Genezareth Vatned-bratt, voru þeir þa ad Fiske-Dratt, eñ sig openberade, Petur adspurdur þrisvar þar, þvi jatade, (sem vonlegt var), ad hañ JEsum elskade, bijdur, þijdur, Lijssens Braude, sijna Saude, Simon fædde, uñ hañs Dauda og Utfor rædde.

Fiorutijn Daga Drotteñ ried, dveliaz hier Læreisveinum med, epter Upprisu dijra, til Himna upp sijdañ hiedañ stie, hiia Hond Fodurs alnæattugre, situr vor Hialpen hijra. Amen, Amen, allar Tijder, lofe Lijder, Lausnaraañ gooda, honum skal jafnann Heidurenn biooda.

A M E N.

Packargiord fyrer Uppriſu Chriſtk.

Af Sr. Eyreke Hallsſyne.

Ton, Allfagurt Lióos oſs byrteſt braudt.

Vid JEſu Chriſte oblugt Leon, af Ætt Juda
Sterke Samſon, þu Oſigrande Hetian hrauſt
Heims Synder barſtu efalauſt.

Hoggorms molande Haus i ſmætt, hardann
ſigrande Daudañs Mætt, eilijfi Kongur Almættes, Yfirvinnare Helvijtes.

Eg ſege þier Lof fyrer Siguremn þinn, Sæl mijn fiñur þig uppriſiñ, deydt hefur þu nu Daudans Magt, Dijrd og Prijs Kraptar þijns framlagt.

Bevijſande þig Bardaga Mann, ſem bæde Dug og Rædenn kann, Hurd ad uppliwka Helvijtis, og hoſkum Dauda ad vinna Slis.

Þu varſt ad ſonnu ſælader, ſamt ertu Kongur eilijfur; Hvar er þinn Sigur Helvijte, og Hel-Broddur Daudans nijſtande?

Lof ſie þier JEſu Lauſnare minn, fyrer Luckudriwgann Siguremn þinn, er mier nu vijſt uñ eilijf Ar, afþerraſt mune mijn Sorgar Tær.

Nu er Sæl minne ſællre-kætt, ſyngiande af Drottenns Styrk og Mætt, Helvijtes illur Oſiær, alldrei framar til Meina mier.

Uñ litla Stund þu Læging barſt, lijdande yfergieſinn varſt, upphafinn nu ad eilijfu, med Eru Dijrdar Koronu.

Biarg-

Biarged Guds Magtar blessudu, Byggingar-Menn sem forlogdu, vorded er Hofud Hyrninga, hvad vor Augu mœa forundra.

Af DRottne er þad so skickad og skied, skal hañ því prijsast Saungum med, trwadra Manna i Tiallð-Bwdum, traust, helldur Hend hanns Sigrenum.

Ei mun eg deya, helldur hitt, hroosist i DRottne Lijfid mitt, kuñgisrande, sem Christnum ber, mijns Christi JEsu Daasemder.

A Vege dracksstu af dimum Lœk, þœ dunde yfer þig Neyd Otœk, nu er upphafid Hofud þitt, HErra JEsu Riettlœte mitt.

Upprisan sonn þu ert og Lijf, allra Trwadra stodug Hlijf, uñ Sinn þo Heime sofne frœa, sijdar muntu uppvekia þœ.

Þijns Svefn-Herberges Sveinarner, sœust, þad voru Englarner, sialfann Mariu synder þig, sw er mier Giœdska minnelig.

Petre skipader Atvik oll, þo afsvœre þig i Caiphœ Holl, ad herma Brœdrum harmþrwngnu, uñ helga þijna Upprisu.

Þinn Fader og Gud, minn Frelsare, Fodur þeirra sann-nefnande, þo broted hefdu Brœdralag, baudstu þeim Frid og goodann Dag.

A sama Dege Emaus til, angrœdum Sœlum miog i Vil, samferda varst og sannader þinn, sœla Lijkama upprisinn.

Uñ luktar Dyr þu glogglega geckst, goodra

Hus

Hugfvolun Poſtulum fieckſt, ſynder þeim bleſſud Sar þijn þau; Sijdann neytter og dracksst þeim hiau.

Elska þijn þeim so talde Trw, Taal-lauſt upprisinn værer þu, Naudſynia-lauſt þau Næring vokſt, nærande þeirra veiku Briooſt.

Fridur þinn er ſw Fædan hrein, forſorgar andleg Hwngurs Mein, himneſkann med ſier hefur Krapt, Hiartad ſinnur þad Endurſkapt.

Hille DRottenns og himneſk Nad, i HErranns JEſu Fridar Dad, med frij nu Synden falenn er, fyrer hann nefnunſt Riettlaater.

Ynde, Trauſt, Sigur, eilijſt Lijf, er JEſu Fridur, og ſtodug Hlijf, moot Synd, Heime og Helvijte, hordum Dauda og Reidenne.

Bolvan Logmaals og Belials Þrau, bradd Fordæming ſier eckert mau, i moote JEſu fogrum Frid, froomt gladdeſt þvi Poſtula Lid.

O þu Lijf-ſæle lyſtuge, Lauſnarans Fridur bleſſade, Averter JEſu Uppriſu, ollu valldande heilnæmu.

Kom i mitt Hiarta kiæra Baal, kom þu gledlande mijna Saal, eg fagna þinne Innkomu, ſem Akur-Mann ſinne Kornſkieru.

Eg gledſt ſo af þeim gooda Frid, Guds mijns Uppriſu bundenn vid, ſem Her-Menn Sigre hroſande, Herfangenu wtſkiptande.

Sigur-Hofdinge ſætaſte, ſæmde mig Bleſſan ſijfre, Helvijtes þau hann Vijking vañ, Vijted

og

og Daudann eilijfann.

Blessade Sigur Samson mitt, Saal mine vañþañ Skrwdañ iñ, er hun i skarta eflaust skal, i eilijfum JEsu Brwdkaups Sal.

O JEsu minn Emanuel! Erunnar Kongur, gior so vel, leat mig upprijsa lijka nu, fyrer lifande Idran, Ast og Trw.

Fyrstu Uppriſu og fegenn kys, farsæl hin seine þeir er vijs, Saalar Dauda mig Son Guds ver, so hinn eilijfi ei grande mier.

I mier minn JEsu enn upprijs, i mier JEsu þu vinn þinn Prijs, sigra þar Heimenn, Synd og Deyd, Saran, Helvijte og alla Neyd.

Hugga þu mijna hryggva Saal, i heñar Sorgum, þar Glede er mæst, Ord Guds blessada og Andar Frid, isrætte henne JEsu Grid.

Einnenn bid eg af innstu Root, O JEsu i minna Prauta Boot, Upprisa þijn a efsta Dag, Uppriſu minnar blesse Hag.

Sveipadur Mollid eg sofi i Roo, sem andleg Mooder mier tilbioo; Svefn Blæ þeirre svipar er þu, sialfur og vekur oll þijn Hiw.

Vakned, prijsed, þar eru þijn Ord, under sem hvijlest raudre Jord, af því mitt Regn er Edlefns, eins og Dogg græna Vallarins.

Þar mun vakna i Vansemd sæd, vel-fagurt Holld fyrer DRottenns Nad, Odaudlegleika Imyndad, Upprisa JEsu verkar þad.

Af því vort Lijf er huled hier, i HErranum

JE.

JEſu, trwum vier; Enn þad mun verda Opennbert, ad efsta Dege ad Tign Oskerdt.

Heilage JESU Heillen nijn, hugge mig oll Forbienan þijn, gief mier Uppriſu glada ad sea, og Giædsku þijna um Eilijfd ſiea.

Pſalmur vt af Gagne og Giædum Uppriſunnar Christi.

Ordtur af Sael. Sr.

Jone Magnusſyne i Laufaſe.

Med sama Lag

DJRDe Guds hægre Dirdar Hond, Drottenn JEſum, oll christenn Lond, sem Dvin sigrade og uñ Koll sloo, umgeck oss sijnum Frid og Roo.

Fagne Himen, og fagne Jord, fagne Engla og Manna Hiord, fagne Lijkame og frelsud Sael, fagne Manns-Hugur, Vit og Mael.

Nu er Heilsa og Kraptur klaar, konglegt Veldde og Mattur haar, ordenn vors Guds uñ Eilijfd viss, eimhenn Hlutskipte hanns sæla Christs.

Endurlausnen nu er fullgiord, allt lagfært bæde a Himne og Jord, Skadenn bættur og Skom afmæd, sem skied var fyrer Diofuls Hæd.

Lausnar Heit-Ord nu oll eru efnd, Andskotenn fieck maklega Hefnd, er hann fordæmdur wtrekenn, i Underdiwps Myrkrum Hertekenn.

Mar-

Mared er Eytur-Hofud hanns, af heilogum Footum Laufnaranns, hverium hanns bolvad Hæl-Bit sveid, þa HErrann a Krosse Pijnu leid.

Daudenn i Sigur svelgdur er, so sem Hisme og bröted Ker, eda Fiskur blecktur Aungle a, er hann Beitumme hyggst ad na.

Er nu Helvijted umturnad, Uppriſa DRotteins giorde þad, engenn Fordæming ordenn nu, a þeim sem hafa christna Trv.

Sael mijna gledur Sigur þin, Synda Berarenn JEſus minn, i Herfange þijnu Hut eg a, heitir Rettlære Fengur sa.

I þinne Uppriſu eg Fognud fæ, fagnande eg i Anda hlæ, Sigur-Merke þitt signad er, sæte Lamb i Pijnum Skylde ber.

Flandmanna þinna Fors og Magr, til Foorſkarar þinnar hefur lagt, Dijr Helvijtanna duga ei Fost, DRottenns Hiard-Sauduni rijſa a mot.

Daudenn sca Fiandſkur Pharao, foorſt i Christs Dreyra raudum Sioo, Huggun hef eg af Helgre Biork, helld mijna Pæſka a Eydemork.

Agiæt Huagun af Uppriſu og Himna-Fær HErranns Christi.

Ton, Endurlauſnarenn vor JEſu Christ.

Sigurhroosan þijn sæl og blijd, sætaſte JE-

ſu

ſu, Perlan friſd, hæ-dijrſt nu hliomar, og Hugs minn uppliomar. Ver velkomed vænſt Bloom.

Jndes Roosen upprunnenn er, Ande minn Danſar fyrer hier, friz frelſtur talenn, til Fagnadar wtvalenn. V. v. v. B.

Aſtkiære Fader, O Gud minn! Eg veit nu pad ad Sonur pin, Egyptalande, ollu er rædande. V. v. v. Bl.

Fangelſis Klædenn fyrer ſijn, fagra Koronu foiptur Pijn, hann hefur fenged, i Herradoom pinn inngenged. V. v. v. Bl.

Til Heidurs upp er hafinn hann, hæ-dijrdelegaſtann Sigur vann, a Ovinum ollum, hañs Arfleifd oſs nu kollum. V. v. v. Bl.

Fyrer eigenn Krapt Koronud er, hanns konungleg Tign og Heidur ber, vid Hond iFodurs hægre, hann ſitur ollum frægre. Vort hyſtelegaſt Lijfs Bloom.

Blijdann JEſum vorn Broodur nu, bleſſadur Fader calijt pu, i Hug hjrt ad-grunder, hañs Hlijdne, Deyd og Under. V. l. L. Bl.
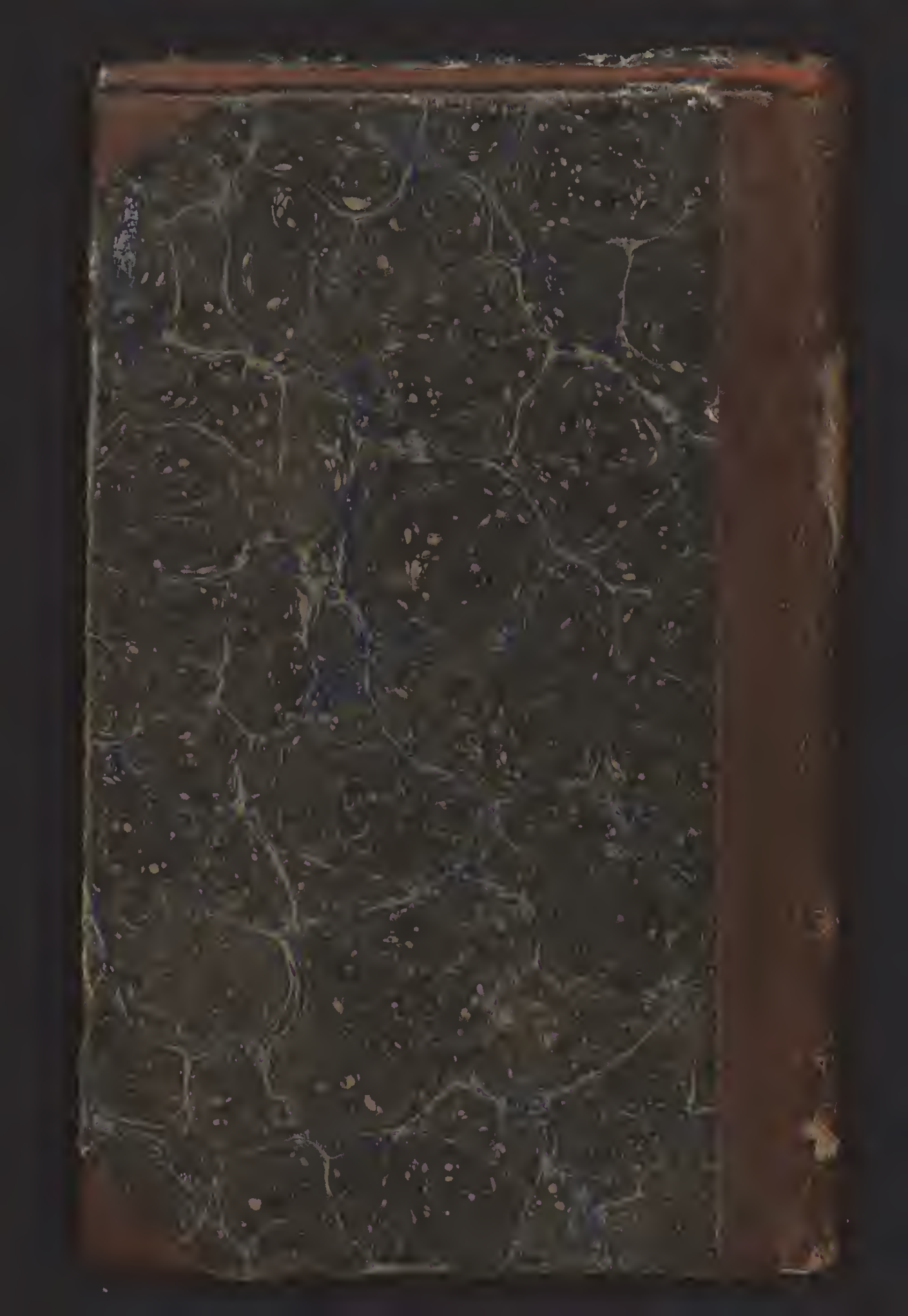
Hanns Forbienuſta meira maa, enn Misgiord vor og Synda Præa, laat Reide rieka, rijka Naad oſs liena. Vort liſtelegaſt Lijfs Bloom, A M E N.